

ДАНИЪЛ СИЛВА АГЕНТЪТ

Част 7 от „Габриел Алон“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2009

chitanka.info

На Нанси и Хенри Уинклър за тяхното приятелство, подкрепа и неуморна работа в полза на децата. И както винаги, на моята съпруга — Джейми, и на децата ми — Лили и Николас.

Според последните демографски тенденции най-късно до края на ХХІ век цяла Европа ще изповядва исляма.

Бърнард Луис

Заплахата е сериозна, тя расте и се превръща в наш постоянен спътник. Това е продължителна кампания, а не поредица от изолирани терористични актове. Тя цели да сломи нашето желание да ѝ се противопоставим.

Илайза Манингам-
Булър,
Генерален директор
на МИ5

Ако искате един затворник да бъде сериозно разпитан, изпратете го в Йордания; ако искате никога повече да не го видите, изпратете го в Египет.

Робърт Беър
(цитиран от Стивън
Грей в „Самолетът
фантом“)

ПЪРВА ЧАСТ
СМЪРТТА НА ЕДИН ПРОРОК

1. АМСТЕРДАМ

Смъртта на професор Соломон Роснер бе първият сигнал за тревога, макар че името му никога не бе свързано с този случай, освен в охраняваните помещения на една сива сграда, издигаща се в търговската част на Тел Авив. Габриел Алон — легендарният, но своенравен „син“ на израелското разузнаване — по-късно щеше да отбележи, че Роснер е първият в анализите на Службата, който се е оказал по-полезен мъртъв, отколкото жив. Онези, които чуха забележката му, я сметнаха за необичайно коравосърдечна, но напълно в унисон с мрачното настроение, което ги бе обзело тогава.

Роснер приключи дните си не в Израел, където насилствената смърт е твърде често явление, а в обичайно тихия и спокоен квартал на Амстердам, известен като Стария град. Беше първият петък на декември, но времето напомняше повече за ранна пролет, отколкото за късна есен. Беше ден, в който ти се ще да се отдадеш на малките удоволствия, или *gezelligheid*, както нежно ги наричат нидерландците: да поскиташ безцелно между сергиите с цветя на Блуменмаркт, да изпиеш една-две големи бири в някой хубав бар на Рембрандплейн, да попушиш малко добър канабис в „кафявите кафенета“ на Харлемерстраат. „Да оставим ядовите и битките на омразните американци — мърмореха достопочтените стари амстердамци в този прекрасен есенен следобед. — Днес да благодарим на Бога, че сме се родили добродетелни нидерландски граждани“.

Обикновено Соломон Роснер не беше склонен да споделя чувствата на своите сънародници, но в такива дни се поддаваше на общото настроение. Макар да си изкарваше прехраната като професор по социология в Амстердамския университет, лъвския пай от времето си посвещаваше на Центъра за изследване на европейската сигурност „Роснер“. Армията от зложелатели виждаше в името доказателство за измама, тъй като Роснер бе не само директор, но и единственият учен, който работеше в Центъра. Независимо от тези очевидни слабости, Центърът бе успял да издаде поредица авторитетни изследвания и статии, разглеждащи заплахата, която представлява нарастването на

броя на войнствените ислямисти на територията на Нидерландия. В последната си книга — „Завладяването на Запада от исляма“, Роснер привеждаше доказателства, че страната е подложена на постоянни и систематични атаки от ислямския джихад. Целта на тези атаки, твърдеше той, е колонизирането на Нидерландия и превръщането ѝ в изцяло мюсюлманска държава, където в недалечно бъдеще водеща роля ще играе ислямският *шерият*. Терористите и колонизаторите са двете страни на една и съща монета, предупреждаваше Роснер, и ако правителството не вземе незабавни драстични мерки, скоро всичко, на което държат свободомислещите нидерландци, ще бъде унищожено.

Литературните издания в Нидерландия бяха ужасени. „Това е истерия“ — писа един критик. „Расистко фразьорство“ — заяви друг. Мнозина си направиха труда да отбележат, че твърденията в книгата изглеждат още по-неприятни, като се вземе предвид фактът, че дядото и бабата на Роснер са били арестувани наред със стотици хиляди нидерландски евреи и изпратени в газовите камери в Аушвиц. Всички бяха единодушни, че съществуващото положение изисква не злонамерена реторика, а толерантност и диалог. Роснер устоя непоколебимо на унищожителните критики, „заемайки позицията на човек, който се опитва да запуши пробойна в дигата“, както го описа един коментатор. „Толерантност и диалог, разбира се — отговори професорът, — но не и капитулация“. „Ние, нидерландците, трябва да оставим халбите с «Хайнекен» и лулите с хашиш и да се събудим — подхвърли Роснер в едно интервю по нидерландската телевизия. — Иначе ще загубим родината си“.

Книгата и полемиката, която тя предизвика, превърнаха Роснер в най-хуления, а вероятно и най-популярния човек в страната. Освен това го поставиха във фокуса на вниманието на местните ислямски екстремисти. В джихадските уебсайтове, които професорът следеше по-внимателно дори от нидерландската полиция, бушуваше свещен гняв срещу книгата и много от тях предричаха близката му екзекуция. Един имам от квартала Ауд Вест съветваше правоверните „да се отнесат сурово с евреина Роснер“ и призоваваше да се намери доброволец, който да се пожертва и да изпълни дълга си. В отговор министърът на вътрешните работи бе предложил на Роснер да се укрие — идея, която професорът категорично отхвърли. След което предостави на министъра списък с десетина имена на крайни

радикали, които смяташе за потенциални убийци. Министърът го прие, без да задава въпроси, защото знаеше, че източниците на Роснер, внедрени в местната мрежа на екстремистите, са доста по-добри от тези на нидерландските служби за сигурност.

В ранния следобед на онзи декемврийски петък професорът седеше пред компютъра в кабинета на втория етаж в дома си, на улица „Грунбьоргвал“ 2А. Ниската и солидна къща се врязваше в крайбрежната улица под опасен ъгъл, което някои съседи смятаха за напълно в унисон с политическите възгледи на обитателя ѝ. Ако имаше някакъв недостатък, то това бе местоположението ѝ, защото се издигаше на петдесетина метра от камбанарията на църквата „Зойдеркирк“. Камбаните гърмяха оглушително и безмилостно всеки ден, като започваха точно в дванадесет часа по обяд и замлъкваха четиридесет и пет минути по-късно. Роснер, който се дразнеше от това, че трябва да прекъсва работата си, от години водеше личен джихад срещу тях. Класическата музика, звукоизолиращите слушалки — всичко се бе оказало безполезно пред яростната атака на камбаните. Понякога той се чудеше защо изобщо биеха. Старата църква отдавна бе превърната в правителствена административна сграда — факт, който професорът, като силно вярващ човек, смяташе за символ на моралното тресавище, в което затъваше Нидерландия. Изправени срещу враг, изпълнен с безграничен религиозен фанатизъм, нидерландските миряни бяха превърнали храмовете си в бюра за социални грижи. *Църква без вярващи, град без Бог* — мислеше си Роснер.

В дванайсет и десет той чу слабо почукване и вдигна поглед. Софи Вандерхаус се бе облегнала на касата на вратата и притискаше към гърдите си купчина папки. Бивша студентка на професора, тя бе дошла да работи за него, след като защити дипломната си работа на тема „Влиянието на холокоста върху следвоенното нидерландско общество“. Софи беше отчасти секретарка и научен сътрудник, отчасти болногледачка и нещо като дъщеря. Тя поддържаше в ред кабинета и печаташе докладите и статиите му, беше поела грижата за непоносимия график и ужасните му лични финанси. Грижеше се дори за прането му и бдеше да не забрави да се храни. Същата сутрин Софи го бе предупредила, че по Нова година възнамерява да прекара една

седмица на остров Сен Мартен. Когато чу новината, Роснер изпадна в дълбока депресия.

— След час имате интервю с „Де Телеграаф“ — каза тя. — Може би трябва да хапнете нещо и да съберете мислите си.

— Софи, да не би да ми казваш, че съм разсеян?

— Нищо подобно. Просто работите над тази статия от пет и половина сутринта. Стомахът ви се нуждае от нещо повече от кафе.

— Нали не е онази ужасна репортерка, която ме нарече „нацист“ миналата година?

— Мислите ли, че бих я допуснала до вас отново? — Младата жена влезе в кабинета и започна да подрежда бюрото му. — След интервюто с „Де Телеграаф“ отивате в студиото на НОС за участие в предаването на Радио Едно. То е със слушателски обаждания и обещава да бъде доста динамично. Опитайте се да не си създавате повече врагове, професор Роснер. Става все по-трудно да бъдат следени.

— Ще се опитам да се държа прилично, но се боя, че търпението ми се е изчерпало напълно.

Софи надникна в чашата от кафето му и лицето ѝ помръкна.

— Защо продължавате да гасите угарките си в кафето?

— Пепелникът беше пълен.

— Просто трябва да го изпразвате от време на време. — Тя изсипа съдържанието на пепелника в кошчето за отпадъци и извади найлоновата торбичка от него. — И не забравяйте, че имате събрание в университета.

Роснер се намръщи. Не очакваше с нетърпение събранието. Един от членовете на експертната комисия беше лидерът на Европейската мюсюлманска асоциация — групировка, която открито настояваше за налагането на *шерията* в Европа и унищожаването на Израел. Очертаваше се много неприятна вечер.

— Дали да не се разболея от проказа? — подхвърли той.

— Така или иначе ще настояват да отидете. Вие сте звездата на шоуто.

Професорът се изправи и раздвижи схванатия си гръб.

— Мисля да отида да пия едно кафе и да хапна нещо в ресторант „Дулен“. Защо не се обадиш на репортера от „Де Телеграаф“ да се срещнем там?

— Смятате ли, че е разумно, професоре?

Всички в Амстердам знаеха, че прочутият ресторант на Сталстраат е любимото му заведение. А Роснер в никакъв случай не можеше да остане незабелязан. С поразително бялата си коса и смачкания си костюм, той бе една от най-лесно разпознаваемите личности в Нидерландия. „Гениите“ от полицията му бяха предложили да се дегизира, когато ходи на обществени места, но професорът беше отхвърлил идеята с думите, че това е все едно да сложиш шапка и мустаци на хипопотам и да го наречеш нидерландец.

— Не съм ходил в „Дулен“ от месеци.

— Това не означава, че мястото е станало по-безопасно.

— Софи, не мога да прекарам целия си живот като затворник. — Роснер махна към прозореца. — Особено в ден като този. Изчакай до последната възможна минута, преди да кажеш на репортера къде съм. Това ще ми осигури известно предимство пред екстремистите.

— Никак не е смешно, професоре. — Младата жена видя, че няма да успее да го разубеди. Подаде му мобилния телефон. — Вземете това, за да можете да ми позвъните, ако се наложи.

Роснер мушна телефона в джоба си и слезе по стълбите. Облече палтото си в антрето, сложи марковия копринен шал и излезе от къщи. От лявата му страна се извисяваше камбанарията на „Зойдеркирк“, а отдясно, на петдесетина метра по-надолу по тесния канал, край който се нижеха занаятчийски работилнички, се издигаше дървен подвижен мост. „Грунбьоргвал“ беше тиха улица, която водеше към Стария град; липсваха кафенета и барове, имаше само един малък хотел, в който никога не отсядаха повече от шепа гости. Точно срещу дома на Роснер се намираше единствената грозна сграда на улицата — модерен жилищен блок, боядисан в светлолилаво и бяло. Трима бояджии, облечени в изцапани бели работнически комбинезони, седяха пред сградата на припек.

Преди да се насочи към подвижния мост, Роснер погледна тримата мъже и запечата лицата им в паметта си. Внезапен порив на вятъра разклати голите клони на дърветата край дигата и той спря за момент, за да пристегне шала около врата си. Загледа се в купестия Вермееров облак, който се носеше бавно над главата му, и в този миг забеляза, че един от работниците върви успоредно с него от другата страна на канала: къса тъмна коса, високо гладко чело, гъсти вежди,

надвиснали над малки очички. Професорът, който добре познаваше имигрантските лица, го определи като мароканец от планината Риф. Стигнаха едновременно до моста. Роснер отново спря и запали цигара, макар да не му се пушеше, и с облекчение видя, че мъжът свърна вляво. Когато се скри зад близкия ъгъл, професорът се насочи в противоположната посока — към „Дулен“.

Тръгна бавно по Сталстраат, като се помота пред витрината на любимата си сладкарница, за да види какво предлагат този ден, отстъпи встрани, за да не го блъсне красива девойка с велосипед, поспря се да изслуша окуражителните думи на червендалест почитател. Когато се канеше да прекрачи прага на ресторанта, усети, че някой го дръпна за ръкава на палтото. През няколко секунди живот, които му оставаха, Роснер успя да си помисли, че е можел да предотврати собственото си убийство, ако бе устоял на импулса да се обърне. Но той се обърна, защото така би постъпил всеки в този прекрасен декемврийски следобед, когато на улицата го повика непознат.

Забеляза пистолета, но съзнанието му го възприе като нещо абстрактно. В тясната уличка изстрелите отекнаха като оръдеен залп. Професорът се свлече на калдъръма и загледа безпомощно как убиецът измъква дълъг нож изпод палтото си. Прободе го ритуално — точно както имамът бе наредил. Никой не се намеси — и нищо чудно, помисли си Роснер, защото намесата щеше да бъде сметната за липса на толерантност. Никой не опита да му предложи помощ или утеха. Единствено камбаните разговаряха с него. *Църква без вярващи* — сякаш казваха те — *в град без Бог*.

2. ЛЕТИЩЕ „БЕН ГУРИОН“, ИЗРАЕЛ

— Какво правиш тук, Узи? — попита Габриел. — Сега ти си шефът. Шефовете не шофират посред нощ до летищата. Те оставят това на неудачниците от транспортния отдел.

— Нямаше нищо по-добро за правене.

— Нищо по-добро от това да висиш на летището и да чакаш да слеза от самолета от Рим? Какво е станало? Нали не си помислил, че наистина ще се върна този път?

Узи Навот не отговори. Той се взираше през огледалното стъкло на приемната за ВИП гости в залата за пристигащи, където другите пасажери от самолета от Рим се нареждаха на опашка пред гишето за паспортен контрол. Габриел се огледа: същите стени от имитация на пясъчник, същите стари кожени дивани, същият аромат на мъжко напрежение и изкипяло кафе. Беше идвал в тази стая, която си оставаше все същата, независимо от нововъведенията, повече от трийсет години. Беше влизал в нея триумфално, но също и сломен в дни на провал. Министър-председателят го бе посрещал тук с думи на приветствие или утеха. Веднъж го бяха внесли на носилка с куршум в гърдите. Но стаята си оставаше същата.

— Бела се нуждаеше от свободна вечер — каза Навот, все още с лице към стъклото, и погледна Габриел. — Миналата седмица ми призна, че повече ѝ харесвало, когато бях действащ агент. Тогава се виждахме веднъж месечно, ако имахме късмет. Сега... — Той се намръщи. — Мисля, че е започнала да съжалява за избора си. А и на мен ми липсва мотаенето из залите на летищата. По мои изчисления, прекарал съм две трети от кариерата си във висене на летищни терминали, в гарови чакални, ресторанти и хотелски стаи. Обещават ти слава и вълнуващи мигове, но по-голямата част от времето ти минава в монотонна скука с кратки промеждутъци, изпълнени с истински терор.

— Аз предпочитам скучните моменти. Няма ли да е прекрасно да живеем в скучна страна?

— Но това няма да е Израел.

Навот пое от Габриел кожения куфар и го поведе по дългия, ярко осветен коридор. Бяха приблизително еднакви на ръст и имаха една и съща отривиста походка, но приликите свършваха дотук. Докато Алон беше слаб, с изострени черти, Узи беше набит и як, с кръгла глава, широки атлетични рамене и коремче, издаващо слабостта му към обилното хранене. Годици наред Навот бе бродил из Западна Европа като *катса* — действащ агент под прикритие. Сега беше шеф на „Специални операции“. По думите на прочутия израелски супершпионин Ари Шамрон „Специални операции“ беше „тъмната страна на една тайна служба“. Служителите й вършеха работа, която никой друг не искаше или не смееше да свърши. Бяха ексекютори и похитители, безсрамници и изнудвачи, интелигентни и находчиви хора с по-големи престъпни наклонности от самите престъпници, полиглоти и хамелеони, които се чувстваха у дома си в най-изисканите хотели и аристократични салони в Европа, както и в най-долнопробните задни улички на Бейрут и Багдад. Узи бе нов на тази длъжност и я бе получил само защото Габриел я бе отказал. Между тях нямаше враждебност. Навот сам признаваше, че е просто един черноработник. Габриел Алон бе легенда.

Коридорът водеше до блиндирана врата, зад която бе зоната с ограничен достъп, встрани от главното кръгово движение пред терминала. Едно очукано рено седан стоеше на запазеното място на паркинга. Узи отвори багажника и сложи вътре куфара на Габриел.

— Реших да освободя шофьора тази вечер — каза той. — Искан да поговорим насаме. Знаеш какви са шофьорите. По цял ден се мотаят из гаража и нямат друга работа, освен да клюкарстват. По-зле са от жените.

Габриел се настани на пасажерското място и затвори вратата. Погледна към задната седалка, отрупана с книги и папки на Бела. Тя беше учен, специалистка по сирийските въпроси, и често й се налагаше да работи за правителството. Бела беше много по-интелигентна от Навот — това бе широко известен факт и постоянен източник на напрежение в тяхната дълга и бурна връзка. Узи запали колата и потегли рязко към изходната рампа на летището.

— Как върви картината? — попита той.

— Чудесно.

— Беше творба на Ботичели, нали?

— На Белини — поправи го Алон. — „Оплакване на мъртвия Христос“. — Можеше да добави, че грандиозното пано някога е било част от олтарния фриз в църквата „Сан Франческо“ в Пезаро, но не го направи. Фактът, че бе един от най-изкусните художници реставратори в света, винаги го бе превръщал в обект на професионална завист сред колегите му. Той рядко говореше за работата си с тях, дори и с Навот, който бе негов близък приятел.

— Ботичели, Белини, за мен е все едно. — Узи поклати глава. — Само си представи, порядъчно еврейско момче като теб реставрира шедьовър на Белини за папата. Надявам се, че ти плаща добре.

— Плаща ми стандартния хонорар... и нещо отгоре.

— Така и трябва — отбеляза Навот. — В крайна сметка ти спаси живота му.

— Ти също имаш дял в това, Узи.

— Не съм виждал снимката си във вестниците.

Стигнаха до края на рампата. Над главите им се виждаше пътната табела в синьо и бяло. Наляво беше Тел Авив, надясно — Йерусалим. Навот зави надясно и се насочи към Юдейското плато.

— Как е настроението на булевард „Цар Саул“? — попита Габриел.

На булевард „Цар Саул“ от години се намираше сградата на израелската разузнавателна служба. Тя имаше дълго име, което нямаше нищо общо с истинското естество на работата ѝ. Мъже като Алон и Навот я наричаха просто Службата.

— Можеш да се смяташ за щастливец.

— Толкова ли е зле?

— Като в Нощта на дългите ножове^[1]. Операцията в Ливан беше пълна катастрофа. Нито една от нашите институции не се измъкна от нея с неопетнено име, в това число и Службата. Знаеш как стават тези неща. Когато се допускат грешки от такъв мащаб, трябва да падат глави — и колкото повече, толкова по-добре. Никой не е защитен, особено Амос. Следствената комисия иска да знае защо Службата не си е дала сметка, че „Хизбула“ са толкова добре въоръжени, и защо нашата мрежа от добре платени сътрудници не е открила командването на „Хизбула“, след като битката е започнала.

— Последното нещо, от което се нуждае Службата сега, е нова яростна битка за поста — не и с „Хизбула“, която се готви усилено за

нова война. Не и когато Иран е на прага да се сдобие с ядрено оръжие. Не и с намерения конфликт в териториите.

— Шамрон и останалите умни мъже вече взеха решение, че Амос трябва да се оттегли. Единственият въпрос е дали трябва да бъде свален от поста, или да му разрешат да си подаде оставката в подходящ момент.

— Откъде знаеш каква е позицията на Ари по този въпрос?

С напрегнатото си мълчание Навот даде ясно да се разбере, че източникът му е самият Шамрон. Бяха минали години, откак Ари не беше шеф на Службата, но тя все още бе като негово лично владение. Службата бе пълна с агенти като Габриел и Навот, вербувани и обучени от Шамрон, мъже, които действаха с убеждение и дори изповядваха ценностите, наложени от него. В Израел Ари бе известен с прозвището *мемунех* — „единственият шеф“, и той щеше да остане такъв до деня, в който най-сетне решише, че страната е достатъчно защитена, за да може да умре.

— Играеш опасна игра, Узи. Шамрон остарява. Онзи бомбен атентат срещу него му отне много. Той не е човекът, който беше. Няма гаранция, че ще вземе надмощие в директния конфликт с Амос, а и няма нужда да ти напомням, че вратата на булевард „Цар Саул“ е едностранна за хора като теб. Ако вие с Ари загубите, *ти* ще си този, който ще свърши на улицата, продавайки услугите си на онзи, който даде най-висока цена, подобно на други провалени оперативни работници на Службата.

Навот кимна в знак на съгласие.

— И папата няма да е до мен, за да ми осигури допълнителна работа.

Те се запускаха в Баб ал Уад — стъпаловидната клисура, която водеше от крайбрежната равнина до Йерусалим. Алон почувства как ушите му заглъхват от рязката промяна в надморската височина.

— Шамрон посочи ли някого за наследник?

— Той иска Службата да бъде ръководена от човек, който не е военен.

Това бе една от странностите на Службата, които изглеждаха безсмислени на външните хора. Подобно на американците, израелците почти винаги избираха за шефове на разузнаването си хора без опит в шпионажа. Янките предпочитаха политици и партийни функционери,

докато в Израел длъжността обикновено се поверяваше на някой армейски генерал като Амос. Шамрон беше последният човек от редиците на Оперативния отдел, който се бе изкачил на трона, и оттогава манипулираше всеки от наследилите този пост.

— Значи затова заговорничиш с Ари? Хвърлил си око на работата на Амос? Двамата с Шамрон използвате поражението в Ливан като основание за преврат. Ще завладеете „двореца“ и Ари ще дърпа конците от вилата си в Тиберия.

— Поласкан съм. Мислиш, че Шамрон ще ми повери ключовете за любимата си Служба, но случаят не е такъв. *Мемунехът* има предвид друг за този пост.

— *Мен?* — Габриел бавно поклати глава. — Аз съм екзекутор, Узи. Екзекуторите не ги правят директори.

— Ти си нещо повече от екзекутор.

Алон мълчаливо се загледа през прозореца към жълтите светлини на еврейското селище, разпростряло се по склона на хълма чак до равнинната част на Западния бряг. В далечината лунният полумесец бе увиснал над Рамала.

— Какво кара Ари да си мисли, че бих искал да съм големият бос? — попита той. — Откачих се от въдицата му, когато искаше да ме направи шеф на „Специални операции“.

— Да не се опитваш да намекнеш, че получих поста само защото ти не си го искал?

— Единственото, което се опитвам да кажа, Узи, е, че не съм подходящ за щабквартирата... и че определено не желая да прекарам живота си в безкрайни събрания на службата за сигурност в кабинета на министър-председателя. Не работя добре в екип и няма да участвам в малкия ви заговор срещу Амос.

— В такъв случай какво смяташ да правиш? Да бездействаш и да чакаш папата да ти възложи друга работа?

— Започваш да звучиш като Шамрон.

Навот подмина забележката му.

— Да бездействаш, докато над Хайфа се сипе ракетен дъжд? Докато моллите в Техеран изработват ядрена бомба? Това ли е твоят план? Да оставиш борбата на други? — Узи се загледа в огледалото за обратно виждане. — Но защо ти да си различен? В момента това е национално бедствие. Бастионът Израел се пропуква под напора на

тази безкрайна война. Основателите му измират, а народът не е сигурен дали може да довери бъдещето си на новото поколение лидери. Онези, които имат средства, откриват спасителни изходи само за себе си. Това е еврейски инстинкт, нали? То е закодирано в нашето ДНК заради холокоста. Сега се говорят неща, които са били немислими преди десет години. Хората открито се питат дали цялото начинание не е било грешка. Те се самозалъгват, мислейки си, че еврейската родина не е в Палестина, а в Америка.

— Америка?

Навот отново се съсредоточи върху пътя.

— Сестра ми живее в Бетесда, Мериленд. Там е много хубаво. Можеш да обядваш в ресторант на открито, без да се страхуваш, че следващият човек, който мине край масата ти, е *шахид*^[2], който ще те взриви и ще се разлетиш на парчета. — Той погледна към Габриел. — Навярно затова толкова обичаш Италия. Искаш да си изградиш нов живот далече от Израел. Искаш да оставиш кръвта и сълзите на простосмъртните.

Мрачният поглед на Алон даде да се разбере, че той е пролял повече кръв и сълзи за своята родина от мнозина други.

— Аз съм художник реставратор, специалист по старите италиански майстори. Творбите им са в Италия, Узи, не тук.

— Реставрацията на картини беше работата ти за прикритие, Габриел. Ти не си художник реставратор. Ти си таен агент на Израел и нямаш право да оставяш борбата на другите. И ако смяташ, че ще намериш спокоен живот в Европа, направо забрави. Европейците ни осъждат заради Ливан, но това, което не разбират, е, че той е само прелюдия към задаващите се „атракции“. *Филмът* скоро ще се показва в киносалоните из цяла Европа. Там е следващото бойно поле.

Следващото бойно поле? Не, помисли си Габриел, това бе негово бойно поле повече от тридесет години. Той вдигна очи към нарастващите очертания на хълма Херцел, където бившата му съпруга прекарваше дните си в психиатрична клиника, заключена в затвора на собствената си памет и тяло, осакатено от неговите врагове. Синът му бе от другата страна на Йерусалим, в гробището за герои на Маслиновия хълм. Между тях се простираше долината Хином — древна земя, смятана както от евреите, така и от арабите за „геената огнена“, където грешниците биват наказвани след смъртта. Габриел бе

прекарал най-добрата част от живота си, прекосявайки тази долина. Беше ясно, че Узи Навот иска от него да се завърне там.

— Какво си решил, Узи? Със сигурност не си бил целия път до летището, за да ме помолиш да се присъединя към заговора ви срещу Амос.

— Имаме поръчка, която искаме да изпълниш за нас — отговори Навот.

— Не съм момче за поръчки.

— Не съм имал намерение да те обидя, Габриел.

— Не съм се обидил. Закъде е поръчката?

— Амстердам.

— Защо Амстердам?

— Защото там загина наш човек.

— Кой?

— Соломон Роснер.

— Роснер? Никога не съм знаел, че е от нашите.

— Не беше от *нашите* — рече Узи. — Беше човек на Шамрон.

[1] Позната и като Пуч на Ръом; разправа на Адолф Хитлер с щурмоваците от SA, предприета на 30 юни 1934 г. Повод за нея е нелоялността на щурмовите отряди, ръководени от Ернст Ръом, заподозрени в опит за преврат. — Б.пр. ↑

[2] Терорист самоубиец в ислямския свят. — Б.пр. ↑

3. ЙЕРУСАЛИМ

Стигнаха до улица „Наркис“ — тиха, зашумена уличка в центъра на Йерусалим — и спряха пред жилищната кооперация на номер 16. Сградата беше триетажна и почти закрыта от извисяващото се в предната градина евкалиптово дърво. Габриел преведе Навот през малкото фоайе и се заизкачва по стълбите. Независимо от дългото си отсъствие, не си направи труда да провери пощенската кутия. Той никога не получаваше писма и името на кутията беше фалшиво. Според административния апарат на Израел, Габриел Алон не съществуваше. Той живееше само в Службата, но дори и там бе временно пребиваващ.

Апартаментът му се намираше на най-горния етаж. Както винаги, Габриел се поколеба, преди да отвори вратата. Стаята, която го посрещна, не приличаше на онази, от която бе излязъл шест месеца по-рано. Тогава тя беше малко, но напълно функционално художествено ателие, а сега бе декорирана в нежно бежови и бели тонове, които родената във Венеция Киара Дзоли обожаваше. Годеницата му вероятно е била много заета, докато го е нямало, за да пропусне да спомене за тази реорганизация при последното си посещение в Италия.

— Къде са нещата ми?

— Държат ги на склад в интендантството, докато си намериш подходящо студио. — Навот се усмихна на притеснението на Алон. — Нали не си очаквал, че жена ти ще живее в необзаведен апартамент?

— Още не ми е жена. — Габриел остави чантата си на новия диван. Изглеждаше скъп. — Къде е тя?

— Не ти ли каза къде я изпратихме?

— Тя приема много сериозно правилата за класифициране на информацията.

— Аз също.

— Къде е тя, Узи?

Навот отвори уста да отговори, но един глас от кухнята го направи вместо него. Той бе познат на Алон, както и възрастният мъж,

който се показва минута по-късно, облечен в жълто-кафяви военни панталони и кожено яке, леко скъсано на дясната предница. Главата му имаше формата на куршум и бе плешива, с изключение на ивицата късо подстригана бяла коса, която я обрамчваше. Лицето му бе посбръчкано, отколкото го помнеше Габриел, а дебелиите стъкла на грозните очила с метални рамки уголемяваха светлосините му очи, които вече бяха загубили своята бистрота. Човекът се подпираше на красив бастун от маслиново дърво. Ръката, опряна на бастуна, изглеждаше така, сякаш бе взета назаем от два пъти по-висок човек.

— В Аржентина — повтори Ари. — Бъдещата ти съпруга е в Аржентина.

— С каква работа е натоварена?

— Наблюдение на известен терорист.

Алон нямаше нужда да пита коя е организацията, към която принадлежи терористът. Отговорът се криеше в самото място на операцията. Аржентина, както и цялата територия на Южна Америка, бе активно поле за действие на хората от „Хизбула“.

— Смятаме, че е въпрос на време „Хизбула“ да се опита да вземе реванш за щетите, които им нанесохме в Ливан. Най-вероятният сценарий е терористична атака. Това, което трябва да разберем, е дали мишената сме ние или нашите поддръжници в Америка.

— Кога ще приключи задачата?

Шамрон уклончиво сви рамене.

— Това е безкрайна война, Габриел. Тя е вечна. Но ти го знаеш по-добре от всекиго от нас, нали? — Стареца докосна лицето на Алон. — Виж дали ще намериш малко кафе. Трябва да поговорим.

* * *

Габриел откри метална кутия с кафе в един шкаф в кухнята. Помириса смляната субстанция и разбра, че кутията е била отворена доста отдавна. Той зареди кафетиевата, постави чайника с вода да заври и се върна във всекидневната. Навот бе потънал в размисъл, взрян в една керамична чиния в края на масата; Шамрон се бе настанил на единия фотьойл и палеше една от своите смрадливи турски цигари. Габриел бе отсъствал цели шест месеца, но в негово

отсъствие сякаш нищо не се бе променило, с изключение на мебелировката.

— Няма ли кафе? — попита Стареца.

— След минута ще е готово, Ари.

Шамрон погледна ръчния си часовник от неръждаема стомана. Винаги бе смятал времето за свой враг, но сега може би повече от всякога. „Причината е в бомбения атентат“ — помисли си Алон. Той най-сетне бе принудил Стареца да осъзнае факта, че е смъртен.

— Соломон Роснер е работил за Службата? — попита Габриел.

— Да.

— Откога?

Преди да отговори, Шамрон пусна струйка дим към тавана.

— В средата на 90-те години, по времето на моя втори мандат като шеф, започнахме да осъзнаваме, че Нидерландия ще се окаже проблем за нас в бъдеще. Демографията на страната бързо се променяше. Амстердам бе на път да се превърне в мюсюлмански град. Младежите бяха безработни и гневни, постоянно надъхвани с омраза от своите имами, по-голяма част от които бяха изпратени там и финансирани от нашите приятели от Саудитска Арабия. Имаше доста нападения срещу местната еврейска общност. Отначало бяха дребни неща — счупени прозорци, разбити носове, коктейли „Молотов“. Искахме да се уверим, че тези инциденти няма да се превърнат в нещо по-сериозно. Освен това искахме да разберем дали някой от нашите стари врагове използва Амстердам като оперативна база за по-мощни атаки срещу израелски цели в Европа. Имахме нужда от очи и уши на място, но няхахме средства за каквато и да било наша операция.

Алон отвори двойната врата, водеща към малката тераса. Ароматът на извисяващото се отпред евкалиптово дърво изпълни жилището.

— И се обърнахте към Роснер?

— Не веднага. Първо опитахме традиционните методи: сътрудничество с НСС — Нидерландската служба за сигурност. Ухажвахме ги месеци наред, но по онова време нидерландците не горяха от желание да работят с нас. След поредния отказ реших, че трябва да проникнем в НСС през задната врата. Шефът на местната ни централа „ухажва“ доста несклопно представителя на НСС, който

отговаряше за наблюдението на мюсюлманската общност, и това провали плановите ни. Навярно си спомняш скандала.

Да, спомняше си го. Случаят се появи по страниците на всички нидерландски и израелски вестници. Между външните министри на двете страни бяха разменени остри думи и ядни закани за експулсиране.

— Когато бурята утихна, реших да опитам отново. Но този път избрах различна мишена.

— Роснер — вметна Алон и Шамрон кимна утвърдително.

— Той следеше какво се говори в джамиите, когато никой друг в Амстердам не обръщаше внимание на мръсотията, която се изливаше по интернет каналите, и когато всички извърщаха очи. В много случаи Роснер предоставяше на полицията информация, благодарение на която бяха предотвратени актове на насилие. Освен това по една случайност се оказа евреин. Що се отнася до Службата, професорът бе отговорът на нашите молитви.

— Кой го вербува?

— Аз — отвърна Ари. — След скандала с НСС не бях склонен да се доверя на никого друг.

— Освен това — вметна Габриел, — няма нищо, което да обичаш повече от доброто вербуване.

В отговор Шамрон му отправи изкусителна усмивка — същата, която бе използвал в онзи горещ септемврийски следобед на 1972 година, когато бе дошъл да го види в художествената академия „Бетсал’ел“ в Йерусалим. Габриел беше обещаващ млад художник, а Ари бе нахакан оперативен агент, който току-що бе получил нареждане от министър-председателя Голда Мейер да издири и убие членовете на организацията „Черният септември“, извършили Мюнхенското клане^[1]. Операцията бе наречена „Божия гняв“, но в действителност беше „Габриелов гняв“. От дванадесетте ликвидирани от Службата терористи на „Черният септември“ шестима бяха застреляни в упор от Алон с 22-калибровата му берета.

— Отлетях за Амстердам и заведох Роснер на вечеря в тихо ресторантче, гледащо към река Амстел. Разказах му истории от миналото: Войната за независимост, залавянето на Айхман. Същите истории, които ти и Узи сте чували хиляди пъти. В края на вечерта сложих договора на масата. Той го подписа без уговорки.

Шамрон бе прекъснат от внезапното изсвирване на чайника. Алон отиде в кухнята и приготви кафето. Върна се и постави кафетиевата на малката масичка заедно с три чаши и захарница. Навот го изгледа неодобрително.

— По-добре сложи нещо отдолу — каза той. — Ако останат кръгли петна, Киара ще те убие.

— Ще поема този риск, Узи. — Габриел погледна към Шамрон. — Кой му плащаше? Ти, предполагам.

— Роснер беше мое творение — отговори Ари леко отбранително. — Естествено нямах желание да прехвърля разходите другиму. Дадох му малко пари да си наеме помощник и когато имаше да докладва нещо, отивах да се видя с него.

— В Амстердам?

— Никога — отговори Шамрон. — Обикновено се срещаме от другата страна на границата, в Антверпен.

— А когато изтече вторият ти мандат в Службата?

— Запазих си някои занимания, за да избегна старческото слабоумие. Роснер бе едно от тях. Другото беше *ти*, разбира се. Не можех да те поверя на никого другиго. — Ари си сипа лъжичка захар в кафето и бавно го разбърка. — Когато започнах работа като главен съветник по сигурността на министър-председателя, трябваше да се откажа от грижата за Роснер. — Погледна към Навот. — Поверих го на Узи. В крайна сметка той беше нашият западноевропейски *катса*.

— И твое протеже — добави Алон.

— Задачата не беше тежка — обади се Навот. — Ари бе свършил всичко. Трябваше само да приемам докладите на професора. Преди година и половина той ми даде къс самородно злато. Според негов източник, мюсюлманската общност — свързана с Ал Кайда терористична единица, действаща в Амстердам, се бе сдобила с ракетата „Стингър“ и планираше да свали пътнически реактивен самолет на „Ел Ал“ при кацането му на летище Схипхол. Онази вечер ние отклонихме полета за Брюксел и подшушнахме информацията на нидерландците. Те арестуваха четирима мъже, седящи в кола, паркирана в края на пистата. В багажника откриха противовъздушна ракета, внесена тайно в Амстердам от Ирак.

— Как е узнал Роснер за този заговор?

— Имаше си източници — рече Шамрон. — Много добри източници. Опитвал съм неведнъж да го убедя да ни ги прехвърли, но той винаги отказваше. Казваше, че те говорят с него, защото не е професионалист. Е, не беше точно така, но никой в Нидерландия не го знаеше.

— Сигурен ли си в това? — попита Габриел. — Убеден ли си, че той не е загинал заради връзката си с нас?

— За съжаление, твърде много хора в Амстердам желаеха неговата смърт. Някои от най-популярните джихадски имами в града открито призоваваха да се появи някой доброволец. Най-накрая намериха своя човек в лицето на Мохамед Хамза — бояджия от Северен Амстердам, който по случайност работел на строеж от другата страна на улицата, срещу дома на Роснер. След ареста на Хамза амстердамската полиция намери видеокасета в апартамента му. Била е заснета сутринта, в която загина професорът. На нея Мохамед спокойно казва, че това е денят, в който ще убие евреина.

— И каква поръчка искаш да изпълня за теб в Амстердам?

Навот и Шамрон се спогледаха. Ари остави Узи да отговори. В крайна сметка той беше шефът на отдел „Специални операции“.

— Искаме да отидеш в Амстердам и да унищожис архива на Роснер. Естествено ще ни се да се доберем до имената на всички онези „златни“ източници, но преди всичко трябва да се увериш, че там няма нищо, което би могло да го свърже с нас.

— Би било много неприятно, ако връзките ни със Соломон излязат наяве — добави Шамрон. — Освен всичко друго, ще ни бъде ужасно трудно да вербуваме *саяни* от еврейските общности по света. Ние сме малка служба. Не можем да функционираме без тях.

Саяним бе световната мрежа от евреи, доброволни помощници на Службата. Сред тях имаше банкери, които снабдяваха агентите на Службата с пари в брой при спешни случаи; лекари, които ги лекуваха тайно, когато бяха ранени; хотелиери, които им предоставяха стаи под фалшиви имена, и агенти за отдаване на коли под наем, които им осигуряваха непроследими автомобили. По-голямата част от *саяните* бяха вербувани и подготвени от самия Шамрон. Той говореше с любов за тях, наричайки ги „тайния плод на диаспората“.

— Това може да влоши положението в Нидерландия, което бездруго е критично — вметна Габриел. — Соломон Роснер беше един

от най-известните критици на войнствения ислям в Европа. Ако някога излезе наяве, че е бил наш платен говорител, еврейската общност в Нидерландия ще бъде изложена на огромен риск.

— Не съм съгласен с това определение — рече Шамрон, — но мнението ти е взето под внимание.

— Как се очаква да вляза в кабинета на Роснер?

Този път отговори Навот:

— Преди около година, когато заплахите срещу професора зачестиха и ставаха все по-ярошни, разбрахме, че трябва да разработим план за действие при непредвидени обстоятелства. Роснер каза на асистентката си — млада жена, която се казва Софи Вандерхаус, в случай че умре, да се свърже с господин Рудолф Хелер и да следва стриктно неговите инструкции.

Хер Рудолф Хелер, финансов инвеститор от Цюрих, беше едно от многото фалшиви имена на Шамрон.

— Снощи се свързах със Софи — намеси се Ари. — Казах ѝ, че мой колега ще пристигне в Амстердам утре следобед и трябва да му осигури пълен достъп до книгата на професор Роснер.

— Утре следобед?

— Има самолет на „Ел Ал“, който излита от „Бен Гурион“ в шест и четиридесет и пет сутринта и каца в Амстердам в два часа. Софи ще те чака в четири пред ресторант „Дулен“.

— Преглеждането на документацията на професора може да ми отнеме дни.

— Така е — съгласи се Шамрон, сякаш се радваше, че не му се налага да се занимава с това. — Ето защо реших да ти изпратя помощник. Той е в Европа по лични дела. Ще бъде там, когато пристигнеш.

Алон вдигна чашата с кафе до устните си и погледна Ари над ръба.

— А какво стана с обещанията, които дадохме на европейските служби за сигурност? Със спогодбата, която подписахме, за да свалят всички обвинения и съдебни преследвания срещу мен?

— Имаш предвид споразумението, което ти забранява да действаш на европейска територия, без да си получил разрешение от службата за сигурност на съответната страна?

— Да, точно него.

Тримата мъже запазиха съзаклятническо мълчание. Бяха много добри в даването на обещания, които нямаха намерение да спазват. Злоупотребяваха с паспорти, вербуваха агенти от съюзнически разузнавателни служби и служби по сигурността и редовно провеждаха операции на чужда територия, което бе забранено от дългосрочни договори. Правеха всичко това, защото нямаха друг избор, защото бяха заобиколени от врагове, които не се спираха пред нищо, за да ги унищожат, и защото останалата част от света, заслепена от своята омраза към ционизма и евреите, не им позволяваше да се защитават с цялата сила на военната си мощ. Лъжеха всички и се чувстваха истински спокойни само в собствената си компания.

— Ти не отиваш зад желязната завеса — каза накрая Шамрон. — С подходящо прикритие и малко работа по доста известното ти лице, няма да имаш проблем да влезеш в страната. Новите възможности за пътуване в Европа улесниха живота на агентите от Службата, но за съжаление — и този на терористите. Осама бен Ладен би могъл да живее в къща на брега на Северно море и нидерландците никога да не узнаят това.

Навот отвори дипломатическото си куфарче и извади старомоден плик. Службата бе една от най-напредналите в технологично отношение, но все още използваше пликове от дните, когато в Израел нямаше телевизия.

— Задачата е краткосрочна — заяви Ари. — Ще си бъдеш у дома за уикенда. Кой знае? Може и жена ти да се прибере.

— Все още не ми е жена.

Габриел взе плика от Навот. *Краткосрочна задача*, помисли си той. Звучеше чудесно, но нереалистично.

[1] Терористична акция по време на Олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г. Тогава 11 играчи от израелския олимпийски отбор са взети за заложници от палестинската паравоенна организация „Черният септември“ с искането да бъдат освободени 250 палестински затворници в Израел. — Б.пр. ↑

4. АМСТЕРДАМ

— Вашето име, моля? — попита администраторката от рецепцията на хотел „Европа“.

— Кивер — отговори Габриел на английски с немски акцент. — Хайнрих Кивер.

— А, да. Стаята ви е готова. — В гласа ѝ се долови искрена изненада. — Има съобщение за вас, хер Кивер.

Алон, играещ ролята на изморен от пътуването бизнесмен, пое с досада малкото листче. В него пишеше, че колегата му от „Хелер Ентърпрайсис“ в Цюрих вече се е регистрирал в хотела и очаква обаждането му. Габриел прибра листчето в джоба на кашмиреното си палто. Момичетата от отдела за промяна на самоличността не бяха жалили средства за гардероба му.

— Апартаментът ви е на шестия етаж. Той е един от най-люксоznите в нашия хотел. — Администраторката му подаде електронна карта и изреди дълъг списък с предлаганите от хотела услуги, от които той нямаше намерение да се възползва. — Желаете ли помощ за багажа?

Алон погледна към пиколото. Мършавият младеж изглеждаше така, сякаш бе прекарал обедната си почивка в някое от прословутите амстердамски „кафяви кафенета“.

— Мисля, че ще се справя и сам, благодаря.

Влезе в очакващия го асансьор и се качи до шестия етаж. Вратата на апартамент 612 се намираше в дъното на коридора, в малка самостоятелна ниша. Габриел прокара пръсти по касата на вратата и затаи дъх, докато поставяше електронната карта в ключалката. Стаята, в която влезе, не предлагаше кой знае какъв лукс, макар че гледката към къщите край река Амстел бе една от най-хубавите в града. Бутилка шампанско се потеше в кофичка с лед на малката масичка. Написаното на ръка послание гласеше: *Добре дошли отново в „Европа“, хер Кивер.* Това бе странно, защото, доколкото си спомняше, хер Кивер никога не бе отсядал тук.

Той извади нокията си от джоба на палтото. Беше истински телефон, но имаше някои опции, с които не разполагаха търговските модели, като устройството за улавяне на сигнали и електронни импулси на скрити микрофони. Вдигна апарата пред лицето си и прекара следващите пет минути в бавно обхождане на стаите, като следеше енергометъра. Доволен, че в апартамента няма „бръмбари“, Габриел проведе второ изследване, този път за наличието на бомби и други взривни устройства. Едва тогава вдигна слушалката на телефона на нощното шкафче и набра номера в стая 611.

— Тук съм — каза на немски и затвори.

След минута някой почука на вратата. Мъжът, който влезе, беше с няколко години по-стар от него, дребен, с рядка и рошава прошарена коса и живи кафяви очи. Изглеждаше така, сякаш носеше всичките си дрехи едновременно: класическа риза с широка вратовръзка, плетена вълнена жилетка и смачкано сако от туид.

— Прекрасна квартира — каза Ели Лавон. — По-добра е от пансиона, където бяхме отседнали в Рим в нощта преди убийството на Цвайтер през седемдесет и втора година. Спомняш ли си го, Габриел? Боже мой, какво буннище беше.

— Тогава се представяхме за студенти — напомни му Алон. — Вече не можем да се правим на такива. Предполагам, че това е едно от малкото предимства на остаряването.

Лавон се усмихна едва доловимо и се отпусна уморено на фотьойла. Дори за Габриел, който го познаваше от над трийсет години, понякога бе трудно да си представи, че този дребен придирчив хипохондрик е най-добрият майстор в проследяването, който Службата беше отгледала. За първи път бяха работили заедно по операцията „Божи гняв“. Археолог по образование, Ели беше *айн* — проследяващ агент. Когато екипът се разпадна, той се бе установил във Виена и бе открил малко бюро за разследвания на събития, случили се по време на войната. Работейки с ограничен бюджет, Лавон бе успял да проследи плякосани еврейски вещи на стойност милиони долари и бе изиграл съществена роля за разкриването на тайни есесовски сметки с милиарди долари в швейцарски банки и уреждането на тяхното прехвърляне в Израел. Наскоро се бе върнал в родината си, където преподаваше библейска археология в Еврейския университет. В свободното си време обучаваше агентите в Академията на изкуството

на физическото проследяване. Нито един вербуван от Службата човек не влизаше в действие, преди да е прекарал няколко дни с великия Ели Лавон.

— Маскировката ти е доста успешна — заяви Ели с професионално възхищение. — За момент дори аз не можах да те позная.

Габриел погледна отражението си в огледалото на тоалетката. Носеше очила с черни рамки, контактни лещи, които променяха зелените му очи в кафяви, и фалшива козя брадичка, която подчертаваше тясното му лице.

— Аз бих добавил малко повече бели коси — допълни Лавон.

— Вече си имам достатъчно — отвърна Алон. — Как се озова тук?

— Бях на конференция в Прага, където изнесох лекция за разкопките на Тел Мегидо. Когато слизах от подиума, мобилният ми телефон извъня. Не можеш да познаеш кой беше.

— Повярвай ми, Ели, мога.

— Чух онзи глас, гласа на Бога с убийствен полски акцент, който ми каза веднага да напусна Прага и да отлетя за Амстердам. — Лавон бавно поклати глава. — Шамрон няма ли да се залови с нещо подходящо за неговата възраст, вместо да се тревожи за някакъв мъртъв *саян*? Да благодари на съдбата, че той самият е жив. Би трябвало да се наслаждава на малкото оставащи му години на тази земя, а вместо това се е вкопчил в Службата като удавник за спасителен пояс.

— Роснер е бил негов *саян* — каза Габриел в защита на Ари. — Сигурен съм, че се чувства донякъде отговорен за смъртта му.

— Можеше да остави Узи да се оправя с това. В крайна сметка той е имал грижата за професора години наред. Но Шамрон не му се доверява напълно, нали, Габриел? Стареца иска *теб* в „Специални операции“, а не Навот, и няма да се успокои, докато ти не заемеш ръководния пост. — Ели дръпна ръкава на самото си и погледна часовника. — Софи Вандерхаус ни чака. Как смяташ да ѝ се представиш?

— Тя е интелигентна жена. Подозирам, че вече се досеща за истинския произход на хер Хелер, както и защо Роснер се е срещал с него извън страната.

Лавон се намръщи.

— Трябва да ти призная, че не горя от нетърпение да се заема с тази работа. Предполагам, че си има ритуал за тези неща: когато агентите умират, тайните им трябва да бъдат погребани с тях. Това е нещо като *тахара* — обредното изкъпване на мъртвците. Следващия път може да е някой от нас.

— Ели, обещавай ми нещо.

— Всичко, което поискаш.

— Обещавай ми, че ако се случи нещо с мен, ти ще погребеш моите тайни.

— За мен ще бъде чест. — Лавон потупа джоба на самото си. — О, замалко да забравя. Като кацнах тази сутрин на летището, *боделът* ми даде това за теб.

Боделите бяха куриери на Службата. Предметът, даден на Ели, беше деветмилиметрова берета. Габриел я взе и я затъкна под колана на панталоните си на кръста.

— Не смяташ да носиш това, нали?

— Имам врагове, Ели... много врагове.

— Соломон Роснер също е имал.

— И един от тях може би още броди около къщата му.

— Просто се опитай да не убиваш никого, докато сме в Амстердам. Трупове имат свойството да развалят инак спокойните командировки.

* * *

Започваше да се стъмва, когато Габриел излезе от хотела. Той зави надясно и пое по тясната уличка, следван от Лавон, който вървеше на няколко крачки зад него, докато стигна до един железен мост. На отсрещната страна се намираше ресторант „Дулен“. Той отново бе отворен и на мястото, където бе стоял Соломон Роснер по време на убийството му, имаше висока купчина лалета. Нямахше опечалени или протестиращи, които да осъждат ритуалното клане на своя сънародник, само едно знаме висеше от фасадата на ресторанта и на него пишеше: *Един Амстердам, един народ*. Алон се спря там за

минута, размишлявайки върху значението на странния лозунг, когато чу зад гърба си женски глас:

— Гледам го от два дни и все още не знам какво означава.

Той се извърна. Думите бяха казани от жена около трийсетте с пясъчноруса коса и бледосини очи, в които се четеше интелигентност.

— Аз съм Софи Вандерхаус. — Тя протегна ръка и добави педантично: — Асистентката на професор Роснер. — Пусна ръката му и се загледа в импровизирания мемориал. — Доста вълнуващо, не мислите ли? Сега нидерландската преса го представя като герой. Жалко, че не бяха толкова пламенни в оценките си, когато беше жив. Години наред го нападаха само защото имаше смелостта да казва неща, които те бяха решили да игнорират. Според мен те са съучастници в убийството му. Виновни са колкото и екстремистките имами, които надъхаха с омраза Мохамед Хамза. — Жената се обърна към Габриел: — Елате. Къщата е насам.

Двамата поеха заедно по улица „Сталстраат“. Алон погледна през рамо и видя Лавон да тръгва след тях.

— Изминаха три дни от убийството му — продължи Софи, — но нито един мюсюлмански лидер не си направи труда да осъди този акт. Всъщност използваха възможността, която пресата им предостави, да стоварят вината върху него. Къде са така наречените умерени мюсюлмани, за които четем по вестниците? Съществуват ли изобщо, или са плод на нашето въображение? Ако някой дръзне да каже нещо оскърбително за пророк Мохамед, нашите сънародници мюсюлмани, изпълнени със священ гняв, се изсипват на улиците и ни заплашват с обезглавяване. Но ако някой от техните извърши убийство в името на Пророка...

Гласът ѝ секна от възмущение. Габриел довърши мисълта:

— ... тишината е оглушителна.

— Добре казано. Но вие не сте дошли в Амстердам да слушате моите проповеди. Предстои ви работа. — Софи го погледна внимателно, докато вървяха един до друг по тясната улица. — Знаете ли, хер Кивер, точно преди година професор Роснер за пръв път ми спомена за връзките си с човек на име Рудолф Хелер и какво трябва да направя, ако се случи нещо с него. Излишно е да казвам, че се надявах този ден никога да не дойде.

— Доколкото разбирам, вие и професорът сте били много близки.

— Той ми беше като баща. След като се дипломирах, имах десетки други предложения за работа — с доста подобри заплати от тази на Центъра за изследване на европейската сигурност, но аз избрах да работя за професор Роснер.

— Историчка ли сте?

Тя кимна утвърдително.

— Защитих дисертация на тема „Влиянието на холокоста върху следвоенното нидерландско общество“. Научих, че ние, нидерландците, имаме обичая да се поддаваме на влиянието от кръвожадни идеологии, били те националсоциализъм или ислямски фашизъм. Искях да помогна да се прекъсне този порочен кръг. И работата за професор Роснер ми предостави тази възможност. — Софи отметна един непокорен кичур от челото си и изглежда сериозно спътника си. — Бях до него пет години, хер Кивер. Споделях както подигравките, така и заплахите. И смятам, че това ми дава право да ви задам няколко въпроса.

— Боя се, че задаването на твърде много въпроси за това кой съм и защо съм тук ще направи живота ви още по-сложен и опасен, отколкото вече е.

— Ще ми позволите ли да изкажа една хипотеза?

— Щом настоявате.

— Не вярвам, че хер Рудолф Хелер е швейцарец. И още по-малко, че е финансов инвеститор, заинтересован да подпомага работата на анализатор на тероризма от Амстердам.

— Нима?

— Професор Роснер не говореше много за чувствата си към Израел. Знаеше, че това ще го направи още *по-радиоактивен*, отколкото си беше. Обаче беше ционист. Вярваше в Израел и в правото на еврейския народ да има родина. И подозирам, че ако някой умен израелски агент бе дошъл при него с подходящо предложение, той би направил всичко възможно, за да помогне.

Жената замълча и се вгледа в Габриел с въпросително изражение, сякаш му даваше възможност да отговори.

— Аз се казвам Хайнрих Кивер — каза той. — Колега съм на хер Рудолф Хелер от Цюрих и дойдох в Амстердам да прегледам личните

книжа на професор Соломон Роснер.

Софи се предаде, макар че — ако се съдеше по изражението на лицето ѝ — оставаше дълбоко скептична към неговата измислена история. Алон не я обвиняваше. Легендата му далеч не бе безупречна.

— Надявам се, че не планирате да напуснете скоро Амстердам — каза тя. — По приблизителните ми изчисления в архива си имаме над сто хиляди страници.

— Довел съм си помощник.

— Къде е той?

Габриел кимна към Лавон, който разглеждаше витрината на един магазин на двайсетина метра от тях.

— Откога цюрихските финансови инвеститори използват професионални агенти за наблюдение? — Жената тръгна по „Грунбьоргвал“. — Хайде, хер *Кивер*. Очаква ви дълга нощ.

* * *

Първоначалната ѝ преценка за архива на Роснер се оказа доста оптимистична. След като направи кратка обиколка на къщата, Габриел сметна, че истинският брой на страниците достига четвърт милион. Имаше папки в кабинета на професора, както и в този на Софи, купчини с папки в коридора, а така също и в едно усойно помещение в избата. Оставаше естествено и цялата информация, съхранявана върху твърдия диск на компютъра на професора. Дотук с прогнозите на Шамрон, че ще се върнат в Йерусалим за уикенда.

Започнаха от кабинета на Роснер и работиха и тримата. Габриел и Лавон, реставраторът и археологът, седяха един до друг на бюрото на професора, докато Софи поставяше папките една след друга пред тях, с кратка информация, когато се налагаше, и превеждаше трудни пасажи, когато бе необходимо. Папките, които ги интересуваха или имаха поверителен характер, се отделяха и поставяха в кашони, за да бъдат изпратени на булевард „Цар Саул“. До девет часа бяха напълнили четири кашона и не бяха открили никаква препратка към Ари Шамрон, хер Рудолф Хелер или Службата. Както изглеждаше, Роснер бе бил предпазлив агент. Също така педантичен изследовател и събирач на сведения. В старата крайбрежна къща на улица

„Грунбьоргвал“ се съдържаше забележително подробен и плашещ портрет на радикалните ислямски мрежи, действащи в Амстердам и извън него.

До десет часа всички бяха изгладнели. За да не прекъсват работата си, решиха да си вземат храна за къщи. Габриел гласува за скара, Софи — за индонезийска храна, а Ели — за тайландска. След десетминутен оживен спор те решиха да теглят късмети от една стара филцова шапка на Роснер. Късметлията съобщи Софи.

— Тайландска — обяви тя, усмихвайки се на Лавон. — Ще теглим ли отново, за да видим кой ще я вземе?

— Аз ще отида — каза Габриел. — Има един човек, с когото трябва да поговоря.

* * *

Навън валеше слаб сняг. Алон остана за миг в горния край на железното стълбище, закопчавайки палтото си, и огледа улицата, за да установи дали къщата е под наблюдение. Улицата беше пуста, с изключение на една прегърбена фигура върху пейка на отсрещния бряг на канала. Мъжът носеше протритото вълнено палто и *кефия*^[1] на черно-бели квадрати вместо шал. Имаше прошарена рошава брада, а на темето му се мъдреше традиционната за правоверните мюсюлмани бяла шапчица *куфи*. Габриел слезе по стълбите и тръгна към подвижния мост в края на улицата. Като зави по Сталстраат, чу стъпки по калдъръма зад гърба си. Той обърна бавно глава и хвърли дълъг, напълно непрофесионален поглед през рамо. Мюсюлманинът, който седеше на пейката, сега бе на трийсетина метра зад него и вървеше в същата посока. Две минути по-късно, докато минаваше край мемориала на Роснер пред ресторант „Дулен“, Алон пак погледна през рамо и видя, че мъжът с *куфито* и *кефията* е скъсил наполовина дистанцията между тях. Спомни си думите, казани от Лавон същия следобед в хотел „Европа“: *Просто се опитай да не убиваш никого, докато сме в Амстердам*. Нямаше намерение да убива този мъж. Искаше само да му зададе два прости въпроса: Защо един правоверен мюсюлманин прекарваше най-добрата част от вечерта, като

седеше пред къщата на Соломон Роснер? И защо сега го следеше по тъмните улици на Амстердам?

* * *

Ресторантът, където Софи Вандерхаус бе поръчала храна за вкъщи, се намираше на улица „Лейдсестраат“, недалеч от площад „Конингсплейн“. След като прекоси река Амстел, Габриел трябваше да свие надясно. Вместо това, той свърна наляво в тясна пешеходна улица, от двете страни на която имаше секшопове, американски заведения за бързо хранене и малки арабски кафенета. Независимо от късния час, тя беше претъпкана с хора, но Алон продължаваше да държи под око своя преследвач на ярката неонова светлина.

Като наближи Рембрандплейн, улицата опустя, но двайсетина метра преди оживения площад Алон сви в една тъмна и тясна алея, която водеше обратно към реката. Мъжът с *кефията* и *куфито* спря нерешително на входа на алеята, сетне го последва.

Габриел извади беретата и освободи предпазителя. Чуваше гласа на Шамрон в главата си: *Ние не размахваме като гангстери пистолета си на публични места и не отправяме празни закани. Ние вадим пистолета си по една-единствена причина. За да стреляме. И стреляме, докато ликвидираме обекта.* Той мушна беретата в джоба на палтото си и продължи.

В средата на алеята тъмнината стана почти непрогледна. Алон свърна в пресичащия я пасаж и зачака там, стиснал дръжката на пистолета. Когато брадатият мъж подмина пасажа, той пристъпи напред и му нанесе рязък удар в областта на левия бъбрек. Краката на непознатия се подкосиха, но Габриел го сграбчи за *кефията* и го блъсна силно в стената от пенобетон.

В очите на мъжа се четеше истински ужас. Той го удари отново, този път в слънчевия сплит. Когато мюсюлманинът се преви надве, бързо го претърси за оръжие, но откри единствено портфейл и джобно издание на Корана. Габриел изправи мъжа и го опря на стената.

— Какво искаш от мен?

Непознатият само успя да се изкашля.

— Отговаряй — каза Алон — или ще продължа да те налагам, докато проговориш.

Мъжът вдигна ръка и помоли да не го удря. Габриел го пусна и отстъпи една крачка. Мюсюлманинът се облегна на стената и жадно си пое въздух.

— Кой си ти? — попита Алон. — Защо ме следиш?

— Аз съм човекът, когото търсиш в папките на Соломон Роснер — отговори непознатият. — И дойдох да ти помогна.

[1] Памучна кърпа, обикновено бяла или карирана, която се връзва на главата с лента, наречена *агал*. Традиционно се носи от арабските бедуини. В Персийския залив обикновено е бяла, а в Палестина — червено-бяла или черно-бяла. — Б.пр. ↑

5. АМСТЕРДАМ

— Казвам се Ибрахим.

— Ибрахим кой?

— Ибрахим Фаваз.

— Беше много глупаво да ме следиш така, Ибрахим Фаваз.

— Очевидно.

Двамата вървяха по тъмния кей на река Амстел. Ибрахим притискаше с една ръка кръста си над левия бъбрек, а с другата се подпираше на ръката на Габриел. От небето се сипеше ситен сняг и въздухът внезапно бе станал режещо студен. Алон посочи едно отворено кафене и предложи да поговорят там.

— Хора като мен не пият кафе на такива места, особено в компанията на хора като теб. Тук не е Америка. Това е Амстердам. — Мъжът извърна леко глава и погледна Габриел с крайчеца на окото. — Говориш арабски като палестинец. Предполагам, слуховете за професор Роснер са били верни.

— Какви слухове?

— Че е бил пионка на ционистите и техните еврейски поддръжници в Америка. Че е бил израелски шпионин.

— Кой говори такива неща?

— Сърдитите момчета — отвърна Ибрахим. — Имамите също. Те са по-лоши от младите луди глави. Идват от Близкия изток. От Саудитска Арабия. Проповядват уахабитски ислям. Имамът в нашата джамия ни каза, че професор Роснер заслужава да умре заради това, което е написал за мюсюлманите и за Пророка. Предупредих го да се скрие, но той отказа. Беше много упорит.

Ибрахим спря и се облегна на парапета край бавно течащата черна река. Алон погледна към дясната ръка на арабина и забеляза, че липсват два пръста.

— Ще повръщаш ли?

— Не.

— Можеш ли да ходиш? По-добре е да вървим.

Арабинът кимна и двамата поеха бавно по брега.

— Предполагам, ти си бил шефът. Затова с приятеля ти ровите така трескаво из папките на професора.

— Не е твоя работа какво правя в неговата къща.

— Направи ми една услуга — каза Ибрахим. — Ако попаднеш на името ми, просто пусни въпросния документ в най-близката машина за унищожаване на хартия. Много уважавах професор Роснер, но не искам да свърша като него. В Амстердам има хора, които ще ми прережат гърлото, ако разберат, че съм му помагал.

— Колко време работи за него?

— Дълго време — отговори арабинът. — Но това не беше *работа*. Ние бяхме партньори, професорът и аз. Споделяхме едни и същи вярвания. И двамата смятахме, че джихадците разрушават моята религия. И двамата знаехме, че ако те не бъдат спрени, ще унищожат и Нидерландия.

— Защо работеше с него? Защо не с полицията?

— Навярно можеш да познаеш по моя акцент, че съм роден в Египет. Хората, дошли оттам, изпитват естествен страх от полицията — както от тайната, така и от другата. Живея в Нидерландия от двайсет и пет години. Гражданин съм на тази страна, както и жена ми, и синът ми. Но за нидерландската полиция винаги ще си остана *allochtoon* — чужденец.

— Все пак си знаел, че Роснер е предавал част от твоята информация на полицията и на Нидерландската служба за сигурност.

— Както и на израелските тайни служби... или поне така изглежда. — Той погледна към Алон и се усмихна проникновено. — Трябва да ти призная, че израелците са доста непопулярни в дома ми. Съпругата ми е палестинка. Със семейството ѝ са избягали в Египет през 1948 година — след *Ал Накба*, Катастрофата, и са се установили в Кайро. Вече двайсет и пет години по време на вечеря слушам за страданията на палестинците. Синът ми го е поел с майчиното си мляко. Той е наполовина египтянин и наполовина палестинец — опасна комбинация.

— Това ли е причината да ме проследиш тази вечер, Ибрахим? Да ме въвлечеш в спор за палестинската диаспора и престъпленията на израелските заселници?

— Може би друг път — отговори арабинът. — Прости ми, приятелю. Сега, когато вече не ме удряш, аз просто се опитвам да водя

учтив разговор. Бях професор в Египет, преди да емигрирам в Нидерландия. Съпругата и синът ми ме укоряват, че съм останал такъв. Били прекарвали живота си в слушане на лекции. Боя се, че съм станал непоносим. Така е. Винаги, когато имам възможност да преподавам, аз се опитвам да се възползвам.

— В Нидерландия също ли преподаваше?

— В Нидерландия? — Той поклати глава. — Не, тук бях просто „оръдие“. Решихме да напуснем Египет през 1982 година, защото си мислехме, че синът ни ще има повече възможности на Запад. Бях образован човек, но образованието ми беше египетско и се оказа безполезно тук. Строих пътища, докато си съсипах гърба, после намерих работа като уличен чистач в Ротердам. Накрая, когато вече не можех да размахвам метлата, отидох да работя в една мебелна фабрика в Западен Амстердам. Надзирателят ни караше да работим по четиринайсет часа на ден. Късно една вечер, когато заспивах прав, допуснах грешка с циркуляра. — Арабинът вдигна осакатената си ръка пред очите на Габриел. — Докато се възстановявах, реших да оползотворя времето си, като се науча да говоря правилно нидерландски. Когато чу какво правя, управителят на фабриката ми каза да не си губя времето, защото в близко бъдеще всички чужденци щели да напуснат страната. Той грешеше, разбира се.

Внезапният порив на вятъра запрати рояк снежинки в лицата им. Алон вдигна яката на палтото си. Ибрахим прибра ръката си в джоба.

— Децата ни чуваха всички обиди, с които ни обсипваха нидерландските ни домакини. Те говореха местния език по-добре от нас. Долавяха тънкостите на нидерландската култура. Виждаха начина, по който се отнасяха към нас, и се чувстваха унижени. Ставаха все по-гневни и обвиняваха не само местните хора, но и своите родители. Децата ни са хванати в капан между два свята — не са нито изцяло араби, нито нидерландци. Те живеят в *гураба* — земята на чужденците, затова потърсиха убежище на сигурно място.

— В исляма.

Ибрахим кимна утвърдително и повтори:

— В исляма.

— Все още ли изкарваш хляба си с изработване на мебели, Ибрахим?

Арабинът поклати отрицателно глава.

— Пенсионирах се преди няколко години. Нидерландската държава ми плаща щедра пенсия и дори малко обезщетение заради двата липсващи пръста. Но аз работя по малко. Добре е за самоуважението ми. Това ме предпазва от остаряване.

— Къде работиш сега?

— Преди три години държавата ни отпусна субсидия да открием Ислямски културен център в квартала Ауд Вест. Работя там на непълен работен ден като съветник. Помагам на новопристигналите да се установят. Освен това помагам на хората да се научат да говорят правилно нидерландски. И държа под око сърдитите младежи. Там, в нашия център, за първи път чух слуха за заговора да бъде свален еврейски самолет. — Той погледна към Габриел, за да види реакцията му. — Когато се запознах по-подробно с нещата, открих, че е нещо повече от слух, и съобщих на професор Роснер. Трябва да ми благодариш, че двеста и петдесет евреи не бяха разкъсани на парчета над летище Схипхол.

По кея срещу тях се зададе двойка хомосексуалисти на средна възраст. Ибрахим ускори крачка и инстинктивно сведе поглед към паважа.

— Имам и друга работа — продължи той, когато минувачите отминаха. — Работя за мой приятел на пазара „Тен Кате“, продавам тенджери и тигани. Плаща ми процент от извършените от мен продажби и ми разрешава да напускам сергията, за да се моля. На Ян Хазенстраат има малка джамия, която се нарича „Ал Хиджра“. Тя е доста известна с екстремизма на своя имам. В „Ал Хиджра“ има много млади мъже, чието съзнание е изпълнено с картини на джихад и терор. Младежи, които говорят за мъченичество и кръв и смятат Осама бен Ладен за истински мюсюлманин. Тези млади мъже вярват в *такфир*. Известен ли ти е този термин?

Габриел кимна утвърдително. *Такфир* беше доктрина, развита от ислямистите в Египет през XIX век — теологичен трик, предназначен да даде на терористите священо позволение да убиват почти всеки, когото поискат, за да осъществят целта си да наложат *шерията* и да реставрират халифата... Първата му мишена бяха други мюсюлмани. Всеки един мюсюлмански ръководител, който не управлява по *шерията*, можеше да бъде убит чрез *такфир*, задето се е отклонил от исляма. Същото можеше да сполети всеки гражданин на ислямска

държава или мюсюлманин, живеещ в западната демокрация. Според *такфир*, демокрацията беше ерес, защото бе заменила Божиите закони с човешките. Със същото основание мюсюлманите, пребиваващи в демократични страни, бяха считани за *апостати* и можеха да бъдат изстребени. Точно тази идеология бе дала правото на Осама бен Ладен да изпраща самолети срещу сгради и да взривява посолства в Африка, макар че голяма част от жертвите бяха мюсюлмани. *Такфир* даваше право на иракските сунитски терористи да убиват когото си пожелаят, за да попречат в Багдад да се установи демократично управление. Той даваше право и на мюсюлманските младежи, родени във Великобритания, да се самовзривяват в лондонското метро и автобусите, макар че сред хората, които отвеждаха със себе си в рая, имаше и други мюсюлмани, които вероятно биха желали да останат малко по-дълго на земята.

— Тези млади мъже си имат лидер — продължи Ибрахим. — Той е отскоро в Амстердам, от осемнайсет месеца или малко повече. Египтянин е. Работи в интернет клуб и телефонна централа в Ауд Вест, но обича да се представя за ислямски теоретик и журналист. Твърди, че пише за ислямски списания и уебсайтове.

— Как се казва?

— Самир ал Масри... или поне така се представя. Твърди, че има връзки с муджахидините в Ирак. Казва на нашите момчета, че техният свещен дълг е да отидат там и да избиват неверниците, които са осквернили мюсюлманските земи. Проповядва *такфир* и *джихад*. Вечер се събират в неговия апартамент и четат Саид Кутб и Ибн Таймийа. Свалят видеофилми от интернет и гледат как в тях се обезглавяват неверници. Пътуват заедно. Неколцина от тях ходиха с него в Египет. В „Ал Хиджра“ се носят слухове за Самир. В джамията винаги се клюкарства, но този път е различно. Самир ал Масри е опасен човек. Ако не е от Ал Кайда, тогава е от сродна организация.

— Къде живее?

— На Хьодсонстраат, номер 37. Апартамент Г.

— Сам?

Ибрахим подръпна замислено брадата си и кимна утвърдително.

— Каза ли на Соломон за Самир?

— Да, преди месеци.

— И тъй, защо ме проследи тази вечер?

— Защото преди два дни Самир и още четирима младежи от нашата джамия изчезнаха.

Алон спря и се вгледа в египтянина.

— Къде са отишли?

— Разпитах тук-там, но като че ли никой не знае.

— Знаеш ли имената на четиримата младежи?

Арабинът му подаде едно листче.

— Намери ги — каза той. — Защото се опасявам, че в противен случай ще падат сгради.

6. ЗАПАДЕН АМСТЕРДАМ

— Наистина очаквах с нетърпение тази тайландска храна — каза Ели Лавон.

— Ще ти взема, но след като проникнем в апартамента на Самир.

— Кажи, моля те, къде смяташ да намериш тайландска храна в три часа през нощта?

— Аз съм много изобретателен.

Габриел изтри един участък от замъгленото предно стъкло и погледна през него към входа на улица „Хьодсонстраат“. Лавон сведе очи и започна да подръпва копчетата на палтото си.

— В оперативни ситуации не би трябвало да използваме наети коли, освен ако не са от сигурен източник.

— Знам, Ели.

— Освен това не би трябвало да влизаме с взлом и да претърсваме жилището без съответното подкрепление и одобрение от „Цар Саул“.

— Да, чувал съм това.

— Нарушаваш твърде много правила. Така се допускат грешки. Очаквах да прекарам нощта в хотел „Европа“, а не в ареста на нидерландската полиция.

— Кажи ми къде бих могъл да намеря сигурна кола и подкрепление в три часа сутринта в Амстердам?

— Дотук с твоята изобретателност. — Лавон погледна мрачно през прозореца. — Огледай се, Габриел. Виждал ли си някога толкова много сателитни антени? — Той бавно поклати глава. — Те са паметник на европейската наивност. Европейците си мислят, че могат да приемат милиони имигранти от най-бедните мюсюлмански региони в света и да ги превърнат в порядъчни социалдемократи само за едно поколение. И виж резултата. По-голямата част от мюсюлманите в Европа живеят в гета и кипят от гняв.

„Оказали са се в капан между два свята — помисли си Алон. — Нито изцяло араби, нито нидерландци. Изгубени в земята на чужденците“.

— Това място винаги е било инкубатор на насилнически идеологии — каза той. — Комунизъм, фашизъм, nihilизъм, анархизъм. Ислямският екстремизъм е просто най-новият вирус, който се размножава бурно в благоприятната европейска среда.

Ели кимна замислено и духна няколко пъти на ръцете си.

— Знаеш ли, Виена ми липсваше дълго след като се върнах в Израел. Липсваха ми кафенетата. Липсваше ми разходката по любимите ми улици. Но постепенно осъзнах, че този континент бавно умира. Европа тихо се оттегля в историята. Тя е стара и уморена, а младежите ѝ са толкова песимистично настроени, че отказват да имат достатъчно деца, за да осигурят собственото си оцеляване. Те не вярват в нищо друго, освен в своята тридесет и пет часова работна седмица и августовската си отпуска.

— И в антисемитизма — вметна Габриел.

— Това е единственото, което никога не ми липсва — каза Лавон. — Вирусът на съвременния антисемитизъм се роди тук, в Европа, но след войната се разпространи в Арабския свят, където мутира и стана още по-силен. Сега Европа и радикалните мюсюлмани си го предават един другиму, заразявайки се взаимно. — Погледна към Алон. — И ето ни пак тук, две чудесни еврейски момчета, седящи в кола на ъгъла на европейска улица в три часа през нощта. Господи, кога ще свърши това?

— Никога няма да свърши, Ели. То е вечно.

Лавон се замисли и мълча няколко минути.

— Как смяташ да проникнеш в апартамента? — попита той.

Габриел бръкна в джоба на палтото си и извади малък метален предмет.

— Никога не съм могъл да използвам тези неща — каза Ели.

— Аз имам по-ловки ръце от теб.

— „Най-ловките ръце в занаята“, по думите на Шамрон. Но все още не знам какво мислиш, че ще откриеш. Ако Самир и неговата група наистина са действащи агенти, апартаментът ще е чист.

— Ще се изненадаш, Ели. Стратезите им са страхотни, но редовите им бойци не са блестящи „хирурзи“. Те са склонни към небрежност. Оставят разни неща да се търкалят наоколо. Правят малки грешки.

— Същото се отнася и за разузнавачите — вметна Лавон. — Помислил ли си за възможността да влезем право в капана?

— Затова са беретите.

Алон отвори вратата, преди Ели да успее отново да възрази, и излезе от колата. Пресякоха булеварда, като спряха веднъж, за да изчакат преминаването на празна боклукчийска кола, и завиха по Хьодсонстраат. Беше тясна странична уличка, от двете страни на която се издигаха ниски жилищни постройки. Двуетажните сгради, еднотипни и грозни, приличаха на излезли от творба на Оруел. Пред всяка от тях имаше малка полукръгла ниша с четири врати, две от които бяха за апартаментите на първия етаж, а другите две — за тези на втория.

Габриел веднага се насочи към номер 37 и докато Ели му пазеше гърба, се зае с отключването на секретната брава на апартамент Г. След десет секунди тя се предаде. Алон мушна шперца в джоба си и извади беретата, после натисна дръжката и прекрачи прага. Постоя за миг неподвижно в тъмнината, стиснал в протегнатите си напред ръце пистолета, като се заслушваше и за най-слабия шум, и най-малкия намек за движение. Не чу нищо и махна на Лавон да влезе.

Ели включи миниатюрно фенерче и тръгна напред към всекидневната. Мебелите бяха купени от битпазара, подът бе застлан с напукан линолеум, а стените бяха голи, с изключение на един туристически афиш, на който се виждаше Куполът на скалата в Йерусалим. Габриел отиде до дългата импровизирана маса, направена от плоскост върху дървени подпори, която явно бе служила за бюро на Самир. На нея нямаше нищо, освен жълт бележник и евтина настолна лампа.

Той включи лампата и разгледа бележника. Две трети от страниците му бяха откъснати, а най-горният лист беше празен. Алон прокара пръсти по повърхността му и усети вдлъбнатините от буквите. Аматорска грешка. Подаде бележника на Лавон, после взе фенерчето и освети под ъгъл повърхността на масата. Тя бе покрита с фин слой прах, с изключение на един правоъгълник в средата — мястото, където бе стоял компютърът, преди Самир да напусне Амстердам.

— Заеми се с мебелите — каза той. — Аз ще огледам останалата част от апартамента.

Алон отиде в кухнята. Остатъците от последното събиране на домакина с последователите му от джамията „Ал Хиджра“ бяха разхвърляни по покритите с линолеум кухненски шкафове: празни кутии от готова храна, мазни картонени чинии, използвани пластмасови прибори, смачкани пакетчета от чай. Той отвори хладилника — любимо място за съхранение на експлозиви — и видя, че е празен. Празни бяха и всички чекмеджета. Габриел погледна в шкафа под мивката и откри само една неотворена опаковка с почистващ препарат. Самир, ислямският теоретик и пропагандатор на джихад, беше типичен ерген мърляч.

Алон спря за миг във всекидневната, за да види докъде е стигнал Ели, после се отправи по късия коридор към задната част на жилището. Спалнята беше в същото отворително състояние като кухнята. Един обикновен матрак лежеше леко накриво върху металната рамка и чекмеджетата на скрина бяха полуотворени. Както изглежда, Самир бе събрал багажа си съвсем набързо.

Габриел измъкна най-горното чекмедже и изсипа на леглото съдържанието му: вехто бельо, разнородни чорапи, картонено кибритче от дискотека на Лестър Скуеър в Лондон, плик от фотографско ателие, намиращо се зад ъгъла. Той пусна кибритчето в джоба си, отвори плика и прегледа снимките. На едната Самир беше на Трафалгарския площад, на другата стоеше до кралски гвардеец пред Бъкингхамския дворец, на третата се возеше на виенското колело „Милениум“, на четвъртата беше пред сградата на Английския парламент. Но последната снимка, на която Самир позираше с четирима приятели пред американското посолство на Гроувнър Скуеър, накара сърцето му да прескочи един удар.

След пет минути той вече крачеше спокойно по пустия тротоар на Хьодсонстраат със снимките в джоба си и Лавон до него.

— Ако датите на снимките са реални, това означава, че Самир и последователите му са били в Лондон преди четири месеца — каза той. — Вероятно някой трябва да отиде дотам и да поприказва с нашите приятели от МИ5^[1].

— Разбирам накъде биеш — отговори Ели. — Ти ще препуснеш към Лондон като рицар на бял кон, а аз трябва да ослепея от четене на останалите книжа на Соломон Роснер.

— Поне ще можеш да получиш своята тайландска храна.

— Защо изобщо трябваше да я споменавах?

[1] Контраразузнавателната служба на Великобритания. — Б.пр.

↑

7. ЛЕТИЩЕ ХИЙТРОУ, ЛОНДОН

Габриел бе прекарал по-голямата част от живота си в изплъзване от полицията и службите за сигурност в Европа, затова с голяма неохота се съгласи да бъде посрещнат на другия ден следобед на летище Хийтроу от агенти на МИ5.

Забеляза тримата посрещачи веднага щом влезе в залата за пристигащи. Не беше трудно: бяха облечени в еднакви шлифери, а единият държеше негова снимка. Бяха го инструктирали да изчака агентите да приближат, затова си наложи да отиде на гише „Информация“ и да прекара няколко минути, преструвайки се, че преглежда списъка с лондонските хотели. Накрая, изгарящ от нетърпение да предаде своята информация, *преди* терористите да нанесат удара си, отиде при тях и им се представи. Агентът със снимката го хвана под ръка и го изведе навън до една лимузина „Ягуар“. Габриел се усмихна. Винаги тайно бе завиждал на британските шпиони и техните автомобили.

Задният прозорец се спусна няколко сантиметра и една ръка с дълги тънки пръсти му направи знак да се качи. Това бе ръката на самия Греъм Сиймор — дългогодишния и високоуважаван заместник генерален директор на МИ5. Мъжът наближаваше шейсетте, но годините му се отразяваха добре — като на отлежало вино. Костюмът му на фино райе от „Савил Роу“ му стоеше безупречно, а леко прошарената гъста руса коса му придаваше вид на манекен от реклами за скъпи, но ненужни накити. Когато Алон седна в колата, Сиймор го изгледа мълчаливо с гранитносивите си очи. Не изглеждаше очарован, но и малцина в неговото положение биха се радвали. Нидерландия, Франция, Германия и Испания — всички те имаха полагащия им се дял от мюсюлмански радикали, но сред професионалните разузнавачи съществуваше разногласие по въпроса коя страна е епицентърът на европейския ислямски екстремизъм. А това бе Обединеното кралство — страната, която Греъм Сиймор се бе заклел да пази.

Габриел знаеше, че кризата, пред която беше изправена Великобритания, бе назрявала дълги години и до голяма степен бе

причинена от самите англичани. В продължение на две десетилетия, от началото на 80-те години на миналия век до атентатите на 11 септември 2001 г., британските правителства — както на лейбъристите, така и на консерваторите, бяха отворили врати за най-фанатичните религиозни бойци. Прогонени от страни като Египет, Саудитска Арабия, Йордания и Сирия, те пристигаха в Лондон, където бяха свободни да публикуват, да проповядват, да кроят заговори и събират пари. В резултат Великобритания — страната на Джон Лок, Уилям Шекспир и Уинстън Чърчил — неволно бе позволила да се превърне в най-големия инкубатор на насилническа идеология, която целеше да разруши всичко, за което някога се бе застъпвала. Изправени пред задаващата се буря, Британската служба за сигурност и разузнавателната служба бяха избрали пътя на приспособяването пред този на съпротивата. Екстремизмът бе толериран, докато бе насочен *навън*, към светските арабски режими, Америка и разбира се, Израел. Крахът на тази политика на примирение стана достояние на целия свят на 7 юли 2005 г., когато три бомби експлодираха в лондонското метро, а четвърта пръсна на парчета градски автобус на Ръсел Скуеър. Загинаха петдесет и двама души и още седемстотин бяха ранени. Извършителите на тази кървава баня не бяха бедни мюсюлмани от чужбина, а британски младежи от средната класа, които се бяха обърнали срещу своята родина. И всички доказателства сочеха, че това е само началото на бурята. Според тайните служби на Нейно величество броят на терористите, живеещи в страната, беше близо шестнадесет хиляди, като три хиляди от тях бяха обучени в лагерите на Ал Кайда. Последните сведения сочеха, че Обединеното кралство е изместило Америка и Израел като приоритетна цел.

— Странно — каза Сиймор, — но като проверихме списъка с пътниците на полета от Амстердам, никъде не срещнахме името Габриел Алон.

— Очевидно не сте гледали достатъчно внимателно.

Заместник генералният директор на МИ5 протегна ръка.

— Не прави това, Грeъм. Няма ли по-спешни неща, с които да се заемем, от името в паспорта ми?

— Дай ми го.

Габриел му подаде паспорта си и се загледа през прозореца в трафика по шосе А-4. Беше три и половина следобед, а вече бе тъмно.

„Нищо чудно, че арабите стават екстремисти, когато се преместят тук — помисли си той. — Навярно липсата на светлина ги подтиква към джихада и терора“.

Греъм Сиймор отвори паспорта и зачете на глас данните:

— Хайнрих Кивер, място на раждане — Берлин. — Погледна към Габриел. — Източен или Западен?

— Хер Кивер определено е човек от Западен Берлин.

— Имахме споразумение, Алон.

— Да, знам.

— То гласеше, че ще опростим многобройните ти грехове в замяна на едно просто задължение от твоя страна: да ни информираш, когато пристигаш в нашата страна, и да се въздържаш от провеждане на операции на наша територия, за които не си поискал разрешение и сътрудничество.

— Седя на задната седалка на лимузина на МИ5. Какво по-голямо сътрудничество и уведомление ти е нужно?

— А какво ще кажеш за паспорта?

— Чудесен е, нали?

— Знаят ли германците, че злоупотребявате с техни документи за самоличност?

— Злоупотребяваме и с ваши документи, Греъм. Точно това правим.

— *Ние* не го правим. Британските тайни служби считат за необходимо да пътуват само с британски паспорти.

— Колко спортсменско от тяхна страна — вметна Алон. — Но е далеч по-лесно да пътуваш по света с британски паспорт, отколкото с израелски. И по-безопасно. Пробвай да отидеш в Сирия или Ливан с израелски паспорт. Това ще е преживяване, което никога няма да забравиш.

— Умник. — Сиймор му върна паспорта. — Какво си търсил в Амстердам?

— Бях там по лични дела.

— Обясни по-подробно, ако обичаш.

— Боя се, че не мога.

— Знаеха ли нидерландците, че си там?

— Не точно.

— Ще го приема за „не“.

— Винаги съм знаел колко си добър, Греъм.

На лицето на Сиймор се изписа досада — знак, че му е писнало от словесния двубой. Негостоприемното посрещане не беше изненадващо за Габриел. Британските служби не харесваха неговата Служба. Те бяха арабисти по образование, антисемити по възпитание и все още бяха обидени на евреите, че бяха изхвърлили империята от Палестина.

— Какво имаш за мен, Габриел?

— Мисля, че бойна група на Ал Кайда от Амстердам е влязла във Великобритания през последните четиридесет и осем часа с намерението да извърши голям атентат.

— Само една група? — подхвърли иронично Сиймор. — Сигурен съм, че ще се чувстват като у дома си.

— Толкова ли е зле, Греъм?

Сиймор поклати утвърдително прошарената си глава.

— По последни данни ние наблюдаваме над двеста мрежи и отделни групировки на известни терористи. Половината от нашите млади мюсюлмани заявяват открито своето възхищение от Осама бен Ладен и над сто хиляди подкрепят атентатите в лондонската транспортна мрежа, което означава, че разполагат с голям контингент от потенциални доброволци, от който да черпят в бъдеще. Извини ме, че не изглеждам разтревожен само защото още една група от фанатизирани мюсюлмани е решила да пристигне тук.

— Може би не е *само* още една група, Греъм. Може би те са реална заплаха.

— Всички са реална заплаха — отвърна Сиймор. — Освен това не си сигурен, че са тук, нали?

— Опасявам се, че да.

— В такъв случай нека да се уверя, че съм разбрал правилно. В страната има шестнадесет хиляди *известни* ислямски терористи, но би трябвало да отклоня човешка сила и ресурси за откриването на група, за която *мислиш*, че може да е във Великобритания? — Думите му бяха посрещнати с мълчание и заместник генералният директор на МИ5 си отговори сам: — Ако беше някой друг, щях да отбия колата от пътя и да го накарам да слезе. Но ти имаш някаква следа, нали? Какво те кара да мислиш, че може да са тук?

Габриел му подаде плика със снимките.

— Това ли е всичко, с което разполагаш? Няколко снимки от ваканцията на Ахмед в Лондон? Нямах билети за влака? Нито документ за наета кола? Нито прихванати имейли? Нямах видео- или аудиозаписи?

— Те са били тук с наблюдателна мисия преди четири месеца. И името му не е Ахмед, а Самир.

— Самир кой?

— Самир ал Масри, улица „Хьодсонстраат“, номер 37, Ауд Вест, Амстердам.

Сиймор се вгледа в снимката, на която Самир стоеше пред сградата на Парламента.

— Нидерландец ли е?

— Египтянин, доколкото знаем.

— Доколкото знаете? А какво ще кажеш за другите членове на тази група фантом? Разполагаш ли с имената им?

Алон му подаде листчето с имената, което му беше дал Ибрахим Фаваз в Амстердам.

— Имаме информация, че групата се ръководи от джамията „Ал Хиджра“ на улица „Ян Хазенстраат“ в Западен Амстердам.

— И си сигурен, че е египтянин?

— Така се представя в Амстердам. Защо?

— Защото наскоро прихванахме в чата разговори на някои от най-радикално настроените ни египетски съотечественици.

— Разговори за какво?

— За взривяване на сгради, разрушаване на мостове, сваляне на самолети, избиване на хиляди хора в метрото... и други такива неща, които хората обсъждат, докато пият чай и хапват бисквити.

— Откъде идват?

Сиймор се поколеба за миг, после отговори:

— От Финсбъри Парк.

— Естествено.

Навярно нямаше по-показателен символ за сегашната сложна ситуация във Великобритания от централната джамия в Северен Лондон, известна като „джамията от Финсбъри Парк“. Построена през 1990 година с пари, дарени от краля на Саудитска Арабия, тя беше една от най-радикалните в Европа. През нейните врати бе минал всеизвестният терорист със скрити в обувките му експлозиви Ричард

Рийд, както и „двадесетият хиджакър“ Закариа Мусауи, и алжирският терорист Ахмед Ресам, арестуван малко преди 2000-та година за заговор, целящ да взриви международното летище в Лос Анджелис. През 2003 г. британските спецотряди бяха нахлули в джамията по време на разследване за подготвян терористичен акт, включващ употребата на рицин. Това бе довело до смяна на ръководството. По-късно се разкри, че един от членовете на новосформираната управа е бивш ръководител на „Хамас“. След като увери британското правителство, че е миролюбив гражданин, му бе разрешено да остане на поста си.

— Значи мислиш, че Самир е ръководителят на групата?

— Така ми каза моят информатор.

— Доколко може да се вярва на източника ти?

— Спомняш ли си миналогодишния заговор за взривяването на самолет на „Ел Ал“ над летище Схипхол?

— Онзи, който нидерландците предотвратиха?

— Те не го предотвратиха, Грeъм. *Ние* го предотвратихме с помощта на същия източник.

Сиймор сведе очи към снимките.

— Не е много за начало — каза той, — но се опасявам, че съответства на профила на най-мощабния сценарий за атентат, който сме разработили.

— Какъв е той?

— Базирана в чужбина бойна група, която работи с наблюдатели и подкрепления, окопани в тукашната общност. Членовете на действащата група се обучават и подготвят на място извън нашия обсег на наблюдение и влизат в страната в последната минута, така че да нямаме време да ги открием и да провалим намеренията им. Очевидно всичко това изисква комплексно планиране и умел стратег. — Той вдигна снимките. — Може ли да ги задържа?

— Твои са.

— Ще накарам имиграционната служба да провери имената и да види дали твоите момчета наистина са влезли в страната. Ще дам копия от снимките и на колегите ни от Отдела за борба с тероризма в Скотланд Ярл. Ако от столичната полиция сметнат заплахата за реална, могат да поставят още хора при обектите, които Ал Масри е посетил.

— А какво ще кажеш за повишено ниво на заплаха? — попита Габриел. — И засилване на наблюдението над местните екстремисти във Финсбъри Парк?

— Ние не действаме като нашите американски колеги. Не алармираме за повишено ниво на заплаха всеки път, когато сме напрегнати. Смятаме, че единственият резултат от това е нарасналият цинизъм на британското общество. Колкото до местните египтяни, ние вече ги наблюдаваме достатъчно отблизо.

— Надявам се да е така.

— Колко време възнамеряваш да стоиш в Лондон?

— Само тази вечер.

Сиймор му подаде визитка. На нея фигурираше единствено телефонен номер.

— Това е номерът на мобилния ми телефон. Обади ми се, ако откриеш още нещо в Амстердам. Да те закарам до хотела ти?

— Не, благодаря, Греъм.

— А до тайната ви квартира?

— До посолството ще е чудесно. Ще си поговоря с шефа на местната централа и с шефа на охраната на посолството, за да се уверя, че *ние* ще вземем подходящите мерки.

— Предай моите поздрави на шефа на централата. Кажу му да постъпи както намери за добре.

— Имаш ли намерение да ме поставиш под наблюдение, след като напусна посолството?

— Нямам излишни хора, иначе щях да го направя.

Лъжеше естествено. Честта сред шпионите стигаше само дотук.

* * *

Срещите на Габриел в посолството се проточиха повече от очакваното. Началникът на охраната превърна петминутния брифинг в разпит, който продължи близо час, а шефът на местната централа прие рутинния жест на любезност като възможност да впечатли човека, когото очевидно смяташе за свой бъдещ началник. Кулминацията настъпи около осемнадесет часа, когато посланикът се появи без предупреждение и настоя Алон да вечеря с него в Нйтсбридж.

Габриел нямаше готово извинение и бе принуден да изтърпи една ужасно скучна вечер в разговори за комплицираните връзки между Израел и Великобритания. По време на вечерята той често си мислеше за Ели, който кротко си четеше папките в снежния Амстердам, и му се искаше да е там с него.

Минаваше десет часът, когато най-сетне влезе в тайната квартира на Службата на Бейзуотър Роуд, която гледаше към Хайд Парк. Остави чантата си в коридора и бързо огледа обстановката. Апартаментът бе семпло обзаведен, както повечето безопасни квартири, и доста просторен за лондонските стандарти. Хладилникът бе добре зареден и една деветмилиметрова берета го очакваше в кухненския килер заедно с допълнителен пълнител и две кутии муниции.

Габриел зареди пистолета и го занесе в спалнята. Вече три дни не бе спал като хората и трябваше да мобилизира цялата си издръжливост и способност да се концентрира, за да издържи вечерята с посланика, без да заспи над чашата си с вино. Съблече се бързо и се просна на леглото, после пусна телевизора и намали звука му, така че ако се случи нещо през нощта, да бъде събуден от новините. Запита се дали столичната полиция вече се е задействала заради информацията, която бе донесъл от Амстердам. *Двеста активни терористични мрежи, шестнадесет хиляди известни терористи, три хиляди мъже, които са били обучавани в тренировъчни лагери на Ал Кайда...* МИ5 и лондонската полиция имаха за какво да се тревожат и без петимата младежи от Амстердам. Този следобед бе усетил нещо в държането на Греъм Сиймор — примирението, че е само въпрос на време, преди Лондон да бъде ударен отново.

Той вече посягаше към ключа на лампата, когато забеляза жълтия бележник на Самир, подаващ се от страничния джоб на пътната му чанта. „Вероятно там няма нищо“ — помисли си, но се познаваше достатъчно добре, за да знае, че няма да може да заспи, докато не се увери. Намери молив в горното чекмедже на нощното шкафче и прекара следващите десет минути в нанасяне на леки щрихи по повърхността на бележника. Тайните на Самир постепенно изплуваха пред очите му. Борове на планински връх, пясъчни дюни в пустиня, паяжина от разклоняващи се линии. Самир ал Масри, привърженик на джихад и ерген мърляч, обичаше да си драска, докато размишлява.

8. БЕЙЗУОТЪР, ЛОНДОН

Петък, 7:02 ч.

Събуди го телефонът. Както във всички безопасни квартири, той имаше примигваща лампичка, която показваше, че някой звъни. Тази светеше в синьо. Сякаш полицейска кола безшумно бе влязла в спалнята.

— Буден ли си? — попита Ари Шамрон.

— Вече да.

— Още спиш?

Габриел погледна часовника си.

— Седем сутринта е.

— Тук е девет часът.

Особеностите на международните времеви зони не интересуваха Шамрон. Той смяташе, че всеки агент на Службата, независимо от местоположението му, е длъжен да спи и се събужда в синхрон със самия него. В Службата това бе известно под името „Шамроново централно време“.

— Как мина срещата ти с Греъм Сиймор?

— Напомни ми да не използвам паспорта си на името на Хайнрих Кивер, когато отново влизам във Великобритания.

— Той реагира ли на информацията, която му даде?

— Изглежда, има си по-големи главоболия от няколко младежи от Амстердам.

— Така е.

— Ще трябва да информираме нидерландците за положението.

— Щом Ели приключи с прочистването на архива на Роснер, ще извикаме нидерландския агент за свръзка в Тел Авив и ще си поприказваме с него.

— Само гледай да предпазиш нашия информатор. Той е от хората, които трябва да оставим за черни дни.

— Не се притеснявай, разговорът ни ще бъде *много* кротък.

— Самолетът пристига в Амстердам в ранния следобед. Ако двамата с Ели работим през нощта, би трябвало да приключим до

сутринта.

— Боя се, че Ели ще трябва да довърши работата без теб. Няма да се връщаш в Амстердам.

— А къде ще ходя?

— У дома — отговори Ари. — Един *бодел* ще те вземе след час и ще те откара до Хийтроу. И се опитай, когато се качиш на самолета, да не изглеждаш така, сякаш те е драла котка, както правиш обикновено. Довечера ще вечеряме на улица „Каплан“.

На улица „Каплан“ се намираше кабинетът на министър-председателя.

— Защо ще вечеряме там?

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да не обсъждам нашите висши държавни и разузнавателни дела пред подслушвачите на МИ5 и Британската правителствена централа.

— Това е сигурен телефон.

— Няма такова нещо — възрази Шамрон. — Просто гледай да се качиш на този самолет. Ако попаднеш в задръстване, звъни ми от колата. Ще се обадя на „Ел Ал“ да задържат самолета.

— Няма да го направиш.

Линията прекъсна. Габриел остави слушалката на вилката. *Ще вечеряме на улица „Каплан“*. Досещаше се каква ще е темата на разговора. Очевидно Амос нямаше да оцелее дълго. Той погледна към телевизионния екран. Три фотогенични млади жени водеха сериозна дискусия за сексуалните лудории на най-известния британски футболист. Габриел потърси пипнешком дистанционното, но вместо това напипа бележника на Самир. Тогава си спомни как се бе събудил посред нощ и бе гледал рисунката — не боровете и пясъчните дюни, а следите от разклоняващите се линии.

Отново се вгледа в нея. Той бе надарен с почти перфектна визуална памет — дарба, доразвита от изучаването на история на изкуството и работата му като реставратор. В паметта си съхраняваше стотици хиляди картини и можеше да определи автентичността на една творба само като разгледа няколко мазки на четката. Беше убеден, че линиите не са случайни драсканици, а част от някакъв чертеж, и бе сигурен, че вече го е виждал някъде.

Алон отиде в кухнята и си направи кафе, после отнесе чашката до прозореца. Започваше да се развиделява и сутрешният трафик в

Лондон вече бе подновил бесния си ритъм. Някаква жена, която много приличаше на бившата му съпруга, стоеше на ъгъла и чакаше да се смени светлината на светофара. Когато светна зелено, тя пресече Бейзуотър Роуд и изчезна в Хайд Парк.

Хайд Парк.

Той погледна бележника, след това отново през прозореца.

Възможно ли е?

Върна се до бюрото и дръпна най-горното чекмедже. Вътре беше атласът „Лондонските улици от А до Я“. Извади го и го отвори на карта 82. Тя показваше най-близкия ъгъл на Хайд Парк и заобикалящите го улици на Мейфеър, Мерилбоун, Бейзуотър и Сейнт Джонс Уд. Пешеходните алеи в парка бяха изобразени с пунктирани линии. Габриел ги сравни с отпечатъка в бележника на Самир.

Те съвпадаха напълно.

Хайд Парк...

Но защо терористите ще искат да извършат атентат в парка?

Замисли се за снимките, които бе открил в апартамента на Самир: Самир на Трафалгарския площад, до кралски гвардеец пред Бъкингхамския дворец, возещ се на виенското колело „Милениум“, пред сградата на Парламента. Самир с четирима приятели пред американското посолство на Гроувнър Скуеър. Пак погледна картата в атласа „От А до Я“.

Гроувнър Скуеър се намираше на две пресечки източно от парка, в Мейфеър.

Вдигна телефона и набра един номер.

* * *

— Греъм Сиймор.

— Искам да предупредите американците за групата от Амстердам.

— Каква амстердамска група?

— Хайде, Греъм... не му е времето.

— Хората от имиграционната служба прекараха нощта в търсене. Досега не са открили никакво доказателство, че мъже с имената, които ми даде, са в страната.

— Това не значи, че не са.

— Защо смяташ, че са се насочили към американците?

Габриел му каза.

— Искаш да вдигна тревога на Гроувнър Скуеър заради някакви линии в бележник?

— Да.

— Няма да го направя. Няма достатъчно доказателства, които да подкрепят подобно обаждане. Освен това, ходил ли си напоследък на Гроувнър Скуеър? Сега е истинска крепост. Нито един терорист не може да припари близо до сградата.

— Обади им се, Греъм. Ако не го направиш, ще го сторя аз.

— Чуй ме, Алон, и то много внимателно. Ако смяташ да създаваш проблеми в моя град, с Божията помощ ще...

Габриел прекъсна връзката и набра друг номер.

9. ГРОУВНЪР СКУЕЪР, ЛОНДОН

Петък, 7:13 ч.

Улиците в северния край на елегантния квартал Мейфеър имат типично американски колорит. Сред величествените постройки в джорджиански стил изпъкват сградите на Американската търговска камара, Американския клуб, Американската църква, Американското общество и Дружеството на американските жени. В северната страна на Гроувнър Скуеър се издига сградата на американските военноморски сили, а в западната — посолството на САЩ. Внушителната постройка, украсена с огромен позлатен орел, е една от най-големите американски дипломатически мисии в света и единствената, издигната върху земя, която не е собственост на федералното правителство. Уестминстърският херцог, който притежава по-голямата част от Мейфеър, отдава имота на американското правителство на много разумна цена — срещу номинален годишен наем. Не съществува никаква опасност в близко бъдеще американците да бъдат изгонени от техния остров в Мейфеър, тъй като договорният срок изтича на Коледа 2953 г.

Петдесет и осем мъже и една жена са заемали поста американски посланик в английския кралски двор. Петима от тях впоследствие са станали президенти, но само един е излязъл от редиците на американската дипломатическа кариера. Останалите са политически назначения и дебютанти в кариерата, известни повече с парите и политическите си връзки, отколкото с опита си във външната политика. Техните имена се включват в почетния списък на американското висше общество: Мелън, Кенеди, Хариман, Олдрич, Брус, Уитни и Аненбърг.

Настоящият американски посланик в Лондон Робърт Карлайл Холтън не произхождаше от известно семейство и малцина американци знаеха името му, макар че той беше най-богатият човек, заемал досега този пост, и политическите му връзки не отстъпваха на никого. Холтън бе президент и главен изпълнителен директор на базираната в Денвър „Ред Маунтин Енерджи“ и по последни данни

личното му богатство надвишаваше пет милиарда долара. Освен това беше дългогодишен приятел на президента на Съединените щати и негов най-голям финансов поддръжник. Малко след назначаването му „Вашингтон Поуст“ бе публикувал саркастична биографична бележка за Холтън, в която се казваше, че „сред заслугите му е и изключителното политическо постижение да постави най-добрия си приятел в Белия дом“. На въпрос относно достоверността на редакционната бележка, който му бе зададен по време на церемонията по приемане на поста, Робърт Холтън бе отговорил, че му се ще да е бил в състояние да даде повече пари на президента — реплика, която му коства няколко демократични гласа.

Независимо от факта, че вече не отговаряше за глобалната енергийна империя, Холтън си оставаше ранобудник и спазваше стриктен работен график, който бе далеч по-натоварен от този на предшествениците му. Както обикновено, той бе излязъл от Уинфийлд Хаус, официалната резиденция в Риджънтс Парк, в доста недипломатическия час 6:45 и в седем вече преглеждаше лондонските вестници в кабинета си, с изглед към Гроувнър Скуеър. Страниците бяха изпълнени с потресаващи новини от Ирак. Холтън бе убеден, че британците, които вече бяха направили драстични съкращения на своите войски в Ирак, скоро щяха да търсят начин да ги изтеглят напълно — преценка, която бе споделил директно с президента по време на тяхната последна среща в Оул Крийк — обширното имение на Робърт в Аспен. Холтън бе говорил без заобикалки. Рядко го правеше.

В седем и десет на прага се появи висока млада жена, облечена в спортен екип, с лента на главата. Имаше дълга черна коса, бледозелени очи, привлекателно лице и атлетична фигура. Без да изчака позволение да влезе, тя прекоси стаята и седна на страничната облегалка на стола на посланика. Беше проява на явна интимност, която би предизвикала учудено повдигане на вежди сред персонала на посолството, ако не им бе известно, че привлекателната жена се казва Елизабет Холтън. Тя целуна посланика по бузата и погали гъстата му прошарена коса.

— Добро утро, татко — каза младата жена. — Нещо интересно във вестниците?

Робърт Холтън вдигна „Таймс“.

— Кметът на Лондон отново ми е ядосан.

— Какво го гложди сега Ред Кен?

Отношенията между Холтън и непопулярния кмет от левицата бяха в най-добрия случай ледени. Това не бе изненадващо, като се има предвид фактът, че кметът бе изразил съчувствие към атентаторите самоубийци от „Хамас“ и веднъж публично бе прегърнал лидера на „Мюсюлманско братство“, който бе призовавал за избиване на евреите и неверниците.

— Твърди, че нашите мерки за сигурност причиняват големи проблеми на трафика в Мейфеър — отговори Робърт. — Иска да плащаме такса за задръстванията. Предлага да го направя от личните си авоари. Сигурен е, че няма да усетя липсата на тези пари.

— Така е.

— Не е в това въпросът.

— Да поговоря ли с него?

— Не бих причинил това и на най-върлия си враг.

— Мога да бъда очарователна.

— Той не те заслужава, скъпа.

Робърт Холтън се усмихна и погали бузата на дъщеря си. Двамата бяха почти неразделни след смъртта на съпругата му, която преди пет години катастрофира с частния си самолет в Северна Аляска. Той бе отказал да приеме предложението на президента да стане посланик в Лондон, преди да се увери, че Елизабет ще го придружи. Докато повечето млади жени биха подскочили от радост при възможността да живеят в Лондон, Елизабет с нежелание напусна Колорадо. Тя бе един от най-уважаваните хирурзи в спешното отделение в Денвър и се канеше да сключи брак с преуспяващ строителен предприемач. Колеба се няколко седмици, докато една вечер, по време на дежурство в денвърския медицински център „Роуз“, на мобилния ѝ телефон ѝ позвъниха от Белия дом.

— Имам нужда от баща ти в Лондон — бе заявил президентът. — Какво трябва да ти кажа, за да се случи това?

Малцина можеха да си позволят да откажат искане на главнокомандващия. Елизабет Холтън бе една от тях. Тя познаваше президента, откакто се помнеше. С него бе карала ски в Аспен и бе ходила на лов за елени в Монтана. Той беше вдигнал наздравица за нея в деня на дипломирането ѝ в медицинския институт и я бе утешавал в деня, когато погребяха майка ѝ. Но тя естествено не му отказа и при

пристигането си в Лондон се отдаде на новата си мисия със същата решителност и вещина, с които посрещаше всяко предизвикателство в живота си. Елизабет управляваше Уинфийлд Хаус с желязна ръка и почти винаги бе до баща си на официални приеми и важни обществени събития. Работеше като доброволка в различни лондонски болници, особено в южната и източната част на града, които обслужваха бедните имигрантски общности, и беше умел обществен защитник на американската политика в Ирак и войната срещу тероризма. Тя бе толкова популярна в лондонската преса, колкото баща ѝ бе непопулярен, независимо от обстоятелството, че „Гардиън“ бе публикувал малко известен факт, който от съображения за сигурност Елизабет бе опитала да запази в тайна. Президентът на САЩ беше неин кръстник.

— Защо не оставиш вестниците тази сутрин и не дойдеш да потичаш с мен? — Тя потупа коремчето му. — Пак си взел да пълнееш.

— В девет часа ще пия кафе с министъра на външните работи. И не забравяй, че тази вечер сме на коктейл на Даунинг Стрийт.

— Няма да забравя.

Робърт Холтън сгъна вестника и погледна сериозно дъщеря си.

— Искам ти и приятелите ти да бъдете внимателни навън. Вчера НЦБТ повиши нивото на заплахата за сигурността в Европа.

НЦБТ бе Националният център за борба с тероризма.

— Нещо конкретно?

— Беше доста неопределено. Повишена активност сред групите на Ал Кайда. Обичайните неща. Това обаче не означава, че не трябва да им обръщаме внимание. Вземи двама морски пехотинци със себе си.

— Предполага се, че те са само за охрана на посолството. Ако започнат да напускат територията му, Скотланд Ярд ще изпадне в ярост. А аз ще трябва да се върна към бягащата пътечка в гимнастическия салон.

— Все още няма закон, който да забранява на американските морски пехотинци да тичат в Хайд Парк. Но предполагам, че ако пътят на Ред Кен минава оттам, и това скоро ще се случи. — Посланикът остави вестника на бюрото. — Какъв е графикът ти днес?

— Конференция по проблемите на здравеопазването в Африка и следобеден чай в Парламента.

— Все още ли се радваш, че дойде в Лондон?

— Не бих го заменила за целия свят. — Младата жена се изправи и се насочи към вратата. — Предай поздравите ми на министъра на външните работи.

— Не забравяй за коктейла на Даунинг Стрийт.

— Няма.

Елизабет слезе с асансьора в преддверието. Четирима души, облечени като нея в топли спортни екипи, вече бяха там: пресаташето на посолството Джак Хамънд, специалният агент от ФБР Алекс Бейкър, който работеше като пиар по правните въпроси, Пол Форман от консулството и Крис Пети — шефът на службата за дипломатическа сигурност, което означаваше, че той бе отговорен за сигурността на посолството и неговия персонал. Двама от помощниците на Пети пристигнаха минута по-късно. Еднаквите сини анцузи не прикриваха яките им фигури и факта, че бяха добре въоръжени.

— Къде е Кевин? — попита Елизабет.

Когато беше в града, заместник-директорът на централата на ЦРУ Кевин Барнет рядко пропускаше сутрешното бягане.

— Работи в кабинета си.

— Да не е свързано с тревогата, подадена от НЦБТ?

Пети се усмихна.

— Откъде знаеш за нея?

— Аз съм дъщерята на посланика, Крис.

Алекс Бейкър погледна часовника си.

— По-добре да тръгваме. Имам среща в девет часа в Скотланд Ярд.

Те излязоха през северната врата, запазена за персонала на посолството. Минута по-късно тичаха на запад покрай Ъпър Брук Стрийт към Хайд Парк.

* * *

Бусът „Форд Транзит“ беше боядисан в зелено, с надпис отстрани, който гласеше: *Адисън енд Ходж ЛТД, доставчици на кралските паркове*. Той не принадлежеше на „Адисън енд Ходж“, но беше отлична имитация на друг бус, който вече бе в Хайд Парк. Когато американската група се зададе в лек тръс по Ъпър Брук Стрийт, мъжът

зад волана ги разгледа спокойно, после натисна един бутон на мобилния си телефон и го долепи до ухото си. Разговорът, който проведе, беше кодиран и кратък. Когато приключи, той мушна телефона в джоба на работния си комбинезон — също имитация — и запали мотора. Влезе в парка през входа с ограничен достъп и се насочи към група дървета северно от езерото Сърпънтайн. На една табела се четеше надпис: *Разрешено само за автомобили*, и предупреждение за тежки глоби за нарушителите. Мъжът излезе от буса и започна да събира боклуци, като се молеше тихичко, докато работеше: *В името на Аллах, Всемилоствия, Милосърдния, Владетеля на Съдния ден... покажи ни правия път...*

10. ЩАБКВАРТИРА НА ЦРУ

петък, 2:32 ч.

По-късно, по време на неизбежното разследване на Конгреса, щеше да се придаде особена важност на точното определяне на факта кога и как разузнавателната служба на САЩ е разбрала за нещастieto, сполетяло Лондон. Отговорът беше 2 часът и 32 минути местно време, когато човек със самоличност, определена като ИЧР, или „източник от чуждо разузнаване“, успял да се свърже по линия за спешни случаи с кабинета на завеждащия щабквартирата на ЦРУ, намиращ се на седмия етаж в Лангли, Вирджиния. Източникът от чуждото разузнаване, макар и никога да не бе разкрита неговата самоличност, беше Габриел, а номерът за спешни случаи принадлежеше не на друг, а на Ейдриън Картър, заместник-директора на оперативния отдел на ЦРУ. При нормални обстоятелства позвъняването щеше автоматично да бъде прехвърлено в дома на Картър, който се намираше близо до Маклейн. Но обстоятелствата бяха далеч от обичайните и независимо от стряскащия час, Ейдриън стоеше до прозореца на кабинета си и напрегнато очакваше новини за изхода на секретна операция, която се провеждаше в планините на Пакистан.

Освен панорамната гледка към река Потомак, нищо в бърлогата на Картър не подсказваше, че тя принадлежи на един от най-могъщите членове на огромното вашингтонско разузнавателно учреждение. Нито някой би го предположил по семплото облекло и пуританската му външност. Само шепа хора във Вашингтон знаеха, че Ейдриън Картър говори свободно седем езика и разбира поне още седем. Както и факта, че преди да се озове на седмия етаж на Лангли, Картър бе един от най-способните тайни агенти на нацията. Ейдриън бе участвал във всички мащабни секретни операции на Америка през последните трийсет години. Бе се мъчил да поправя последиците от лоши решения, бе събарял неудачни правителства и се бе правил, че не вижда безброй екзекуции и убийства. Моралните категории рядко влизаха в сметките на Картър. Той въплъщаваше оперативния отдел. Не правеше политика, а просто я прокарваше. Как другояче да се обясни, че в

рамките на една и съща година бе свършил божията работа в Полша и бе подкрепил дяволския режим в Салвадор? Или обстоятелството, че бе снабдявал с огромно количество долари и ракети „Стингър“ фанатичните мюсюлмански бойци в Афганистан, макар да знаеше, че един ден те ще изсипят огън и смърт над самия него.

В сегашната ситуация дълголетието изглеждаше най-забележителното постижение на Картър. Всезнайковците от Лангли обичаха да се шегуват, че войната срещу тероризма е погубила повече хора от дирекцията на оперативния отдел, отколкото ръководители на Ал Кайда. Но не и Ейдриън. Той бе преживял кървавите чистки и нощите на дългите ножове, дори ужасите на реорганизацията. Тайната на неговата издръжливост се криеше във факта, че се бе оказвал прав в повечето случаи. През лятото на 2001 г. Картър бе предупредил, че Ал Кайда планира мащабен атентат на американска територия. През зимата на 2003 г. той бе изтъкнал, че някои от източниците на информацията относно оръжейната програма на Ирак са подозрителни, но директорът му бе наложил решението си. А когато избухна войната в земите на древна Месопотамия, бе написал таен меморандум, прогнозиращ, че Ирак ще стане втори Афганистан — опитно поле за следващото поколение джихадисти, поколение, което в крайна сметка ще бъде по-яростно и непредвидимо от предходното. Ейдриън не претендираше, че има специални умения на анализатор, а само ясна представа за намеренията на врага. Петнайсет години по-рано в една мръсна колиба край Пешавар един мъж с тюрбан и брада му беше казал, че един ден силите на исляма ще унищожат Америка. Картър му бе повярвал.

И тъкмо той — тайният боец, оцеляващият човек, песимистът Картър — в ранната утрин на този зловещ декемврийски петък уморено вдигна телефона до ухото си, очаквайки новини от една далечна страна. Вместо това чу гласа на Габриел, който го предупреди, че се подготвя атентат в Лондон. И Ейдриън му повярва.

* * *

Той записа номера на Габриел, после прекъсна връзката и веднага набра оперативния отдел в Националния център за борба с

тероризма.

— Колко достоверна е информацията? — попита дежурният офицер.

— За мен е достатъчно достоверна, за да ви се обадя в два часа и трийсет и четири минути през нощта. — Картър се опита да сдържи яда си. — Обадете се незабавно на шефа на сигурността в посолството и му кажете да изолира целия район и да се погрижи за персонала, докато не разузнаем по-добре положението.

Той затвори, преди дежурният да може да зададе още някой глупав въпрос, и остана неподвижен за миг, чувствайки се напълно безпомощен. *Да върви по дяволите НЦБТ!* — изруга наум. Щеше да вземе нещата в свои ръце. Позвъни в централата на ЦРУ в лондонското посолство и след минута разговаряше лично със заместник-директора на централата Кевин Барнет. Веднага щом го изслуша, Барнет каза с едва овладяна тревога:

— Има група служители в посолството, които всяка сутрин тичат в Хайд Парк.

— Сигурен ли си?

— Обикновено и аз съм с тях.

— Кой друг ходи?

— Шефът на пресслужбата, човекът за свръзка с ФБР, регионалният агент по сигурността...

— Мили боже! — възкликна Ейдриън.

— А също и...

— Кой още?

— Елизабет Холтън.

— Дъщерята на посланика?

— Боя се, че да.

— По кое време излизат?

— Точно в седем и петнайсет.

Картър погледна часовника си. В Лондон беше седем и трийсет и шест.

— Върни ги в посолството, Кевин. Ако се налага, изтичай лично до Хайд Парк и го направи.

Следващият звук, който Ейдриън чу, бе хлопването на телефонната слушалка отсреща. Той затвори, изчака десет секунди и позвъни на Габриел.

— Мисля, че има група дипломати, които в момента тичат в Хайд Парк — каза той. — Колко бързо можеш да стигнеш дотам?
Картър чу още едно щракване от затваряне на телефон.

* * *

Бяха влезли в парка през Брук Гейт, тичаха на юг по Броуд Уок до Хайд Парк Корнър, после на запад по Ротън Роу, минаха край Розовата градина и Дел. Елизабет Холтън излезе начело на групата, когато стигнаха до Албърт Мемориъл; след това двамата със специалния агент от службата за дипломатическа сигурност рязко увеличиха темпото, насочвайки се на север по Ланкастър Уок до Бейзуотър Роуд. Джак Хамънд задмина Елизабет и увеличи още повече темпото до Виктория Гейт, после затича по Уест Каридж Драйв до брега на Сърпънтайн. Като минаваха край крайбрежния навес за лодки, нечий мобилен телефон започна да звъни. Беше на Крис Пети — специалния агент от службата за дипломатическа сигурност.

* * *

Те изглеждаха като обикновени куфари с колелца. Но не бяха. Страничните стени и колелцата бяха подсилени, за да могат да издържат на тежестта на експлозивите, а бутоните на телескопичните дръжки бяха свързани с детонатори. Куфарите се носеха от четирима мъже, които в момента се приближаваха към четири отделни мишени: станциите на метрото Пикадили Съркъс, Лестър Скуеър, Чаринг Крос и Марбъл Арч. Мъжете не знаеха нищо един за друг, но имаха много общи неща. И четиримата бяха египтяни. И четиримата бяха готови да приемат смъртта така, както неверниците обичаха живота. И четиримата носеха електронни часовници „Сейко“, чиято аларма щеше да иззвъни точно в седем часа и четиридесет минути.

* * *

На Габриел му бяха необходими две минути да се облече и да вземе беретата и още минута, за да слезе по стълбите до улицата. Когато пристигна на Бейзуотър Роуд, светна червената светлина на светофара. Без да ѝ обръща внимание, той хукна между колите и влетя в парка. Точно тогава чу подземния грохот от експлозията и усети как земята внезапно потръпна под краката му. Спря за миг, несигурен какво бе това, после се обърна и затича към центъра на парка.

* * *

Крис Пети спря и извади телефона от калъфчето, закачено за колана на анцуга му.

— Вие продължавайте напред — извика той. — Минете по обичайния маршрут. Ако мога, ще ви догоня.

Останалата част от групата се отклони от брега на Сърпънтайн и се насочи към групата дървета в северната част на езерото. Крис погледна дисплея на телефона си. Звъняха от кабинета му в посолството. Той натисна зеленото копче и бързо вдигна апарата до ухото си.

— Пети.

Пращане...

— Тук е Крис Пети. Чувате ли ме?

Тишина...

— Мамка му!

Той затвори и хукна след другите. Двайсет секунди по-късно телефонът отново иззвъня. Този път, когато го вдигна до ухото си, връзката беше отлична.

* * *

Мъжът в униформа на „Адисън енд Ходж“, който събираше боклуци край алеята, вдигна поглед, когато групата бегачи зави по алеята, водеща от стария полицейски участък до Дървото на реформаторите. Вторият фалшив бус на „Адисън енд Ходж“ беше паркиран в отсрещния край на алеята и друг униформен мъж влачеше

гребло по земята. Бяха се подготвяли за този миг повече от година. *Тридесет секунди* — бе казал планирацията операцията. — *Ако трае повече от трийсет секунди, няма да се измъкнете живи от парка.* Мъжът бръкна в найлоновия чувал за боклуци, който държеше в ръката си, и напипа нещо метално и студено: автоматичен пистолет „Хеклер и Кох MP7“, зареден с четиридесет бронебойни патрона. Той премести пипнешком превключвателя за режима на стрелба на желаната позиция и бавно преброи до десет.

* * *

Случайно или умишлено, Крис Пети не приключи разговора си с посолството и хукна след своите колеги. След като зави към стария полицейски участък, ги видя почти веднага. Бяха преполовили разстоянието до Дървото на реформаторите и приближаваха два зелени буса „Форд Транзит“, паркирани край алеята. Не беше необичайно да се видят работници в парка рано сутрин — Хайд Парк се простираше на площ от 350 акра и се нуждаеше от постоянни грижи и поддръжка, — но тяхната истинска цел се разкри секунди по-късно, когато задните врати на бусовете се отвориха и оттам изскочиха осем въоръжени мъже в черни гащеризони и маскировъчни шапки. Безполезните викове на Пети бяха чути и записани в оперативния център на службата за сигурност, както и гърмежите на автоматичните оръжия, и последвалите писъци. Крис бе улучен десет секунди след първоначалния залп и предсмъртните му стенания бяха уловени от цифровите звукозаписни устройства в центъра. Той успя да каже само една дума, преди да издъхне от раните си, макар че минаха няколко минути, докато поразените му колеги в посолството разберат смисъла ѝ: *Градинарите...*

* * *

Габриел чу първите изстрели още докато бе в откритата част в северния край на парка. Той измъкна беретата си и се втурна между дърветата, после внезапно се закова на пътеката. На петдесет метра от

него се разиграваше сцена от кошмарите му: проснати на земята тела, мъже в черни гащеризони, които дърпаха бореца се жена към задната врата на очакващия ги бус. Габриел вдигна пистолета си, но се въздържа да стреля. Наистина ли бе атентат? Дали не бе попаднал на полицейска тренировка или на снимките на филм? Мъжете в черно наистина ли бяха терористи, или бяха актьори? Най-близкото тяло лежеше на трийсетина метра. На земята до него имаше мобилен телефон и деветмилиметров пистолет „ЗигЗауер Р226“. Алон припъзля бързо до проснатия мъж и коленичи до него. Кръвта и дупките от куршуми бяха реални, както и безжизненият поглед в широко отворените очи. Тогава разбра, че не е нито полицейска тренировка, нито заснемане на филм. Беше атентатът, от който се бе страхувал и който се разиграваше пред очите му.

Терористите не го бяха забелязали. Все още на едно коляно, той вдигна беретата с две ръце и се прицели в единия от мъжете в черно, които теглеха жената към буса. Беше на тридесет метра от него — изстрел, който бе произвеждал безброй пъти досега. Натисна спусъка два пъти в бърза последователност, *щрак-щрак*, точно както бе трениран да го прави. Миг по-късно видя розов проблясък и мъжът падна безжизнен на земята, като играчка, пусната от дете. Габриел премести мерника си леко вдясно и отново стреля. Разлетяха се пръски кръв и мозък. Още един терорист бе мъртъв.

Сега вече последва ответен огън. Габриел се претърколи от пътеката и се прикри зад дънера на едно дърво; градушка от куршуми нацепи кората на трески. Когато стрелбата спря, той се подаде иззад дървото и видя, че терористите са успели да натикат жената в буса. Един от тях затваряше задната врата, а останалите тичаха към втория бус. Габриел се прицели в този, който затваряше вратата, и стреля. Първият куршум уцели мъжа в лявата плешка и го завъртя. Вторият го прониза в гърдите.

Бусовете рязко потеглиха и се насочиха по тревата към Марбъл Арч и натовареното кръстовище в североизточния ъгъл на парка. Алон скочи на крака и хукна след тях, после спря и стреля няколко пъти в задната част на буса, в който знаеше, че има само терористи. Бусовете продължиха към арката. Габриел тича след тях още няколко секунди, след това, давайки си сметка, че вероятно няма да може да скъси разстоянието, се обърна и затича обратно към мястото на атентата.

На напоената с кръв пътека лежаха разпръснати девет трупа. Шестимата американци бяха мъртви, както и двамата терористи, които той бе повалил с изстрел в главата. Този, който преди минута бе насилвал жената да влезе в буса, сега се мъчеше да си поеме въздух, а от разреза за устата в маската му шуртеше кръв. Габриел изрита настрани пистолета от ръката му и дръпна шапката от главата му. Лицето му се стори смътно познато. Внезапно осъзна, че това е Самир ал Масри, египтянинът от Амстердам.

Погледът на арабина започна да блуждае. Алон обаче искаше да узнае нещо от него, преди да умре. Той го повдигна, като го сграбчи за предницата на гащеризона, и му удари силен шамар през лицето.

— Къде я водят, Самир? Кажи ми какво ще правите с момичето!

Очите се фокусираха за миг.

— Откъде знаеш името ми?

— Знам всичко, Самир. Къде отвеждат момичето?

Египтянинът се усмихна насмешливо.

— Щом знаеш всичко, защо ме питаш?

Габриел го удари отново, този път по-силно, и го разтърси толкова яростно, че се уплаши да не му е счупил врата. Това беше без значение. Самир умираше. Алон насочи пистолета си в лицето му и изкрещя:

— Къде я водят? Кажи ми, преди да съм ти пръснал черепа!

Ала арабинът само се усмихна отново, вече не с насмешка, а с блажената усмивка на човек, който е осъществил желанието си да умре. Габриел го бе отвел до вратите на смъртта и щеше да бъде щастлив да го види да преминава през тях. Той допря дулото на пистолета до лицето на терориста и се готвеше да натисне спусъка, когато чу зад гърба си вик:

— Хвърли оръжието и вдигни ръце!

Алон пусна египтянина, остави беретата на напоената с кръв земя и бавно вдигна ръце. Споменът му за случилото се след това беше доста неясен. Спомняше си, че бе проснат на земята и гледаше втренчените в него безжизнени очи на Самир. После някой го халоса с все сила в тила и му се стори, че черепът му се разцепи надве. Почувства остра болка и пред очите му заиграха ярки петна. След това видя жена в тъмносин екип, която убийци с черни маскировъчни шапки отвеждаха в покрита с пепел долина.

* * *

Телефонът извън в апартамента на втория етаж в Белия дом в три часа и четиринадесет минути. Още след първото позвъняване президентът вдигна слушалката и бързо я долепи до ухото си. Веднага позна гласа в другия край на линията. Беше неговият съветник по националната сигурност Сайръс Мансфийлд.

— Опасявам се, че е имало друг атентат в Лондон, господин президент.

— Колко тежко е положението?

Мансфийлд отговори на въпроса му колкото се може по-деликатно. Президентът затвори очи и прошепна:

— Мили боже!

— Британците правят всичко по силите си да затворят изходите на Лондон и да им попречат да избягат — добави Сайръс. — Но както може да се очаква, в момента там е ужасен хаос.

— Подгответе залата за извънредни ситуации. Ще слеза след пет минути.

— Разбрано, сър.

Президентът затвори телефона и седна в леглото. Когато включи нощната лампа, съпругата му се размърда и го погледна в лицето. Вече бе виждала това изражение.

— Колко тежко е положението? — попита тя.

— Пак е имало атентат в Лондон. — Той се поколеба. — И Елизабет Холтън е взета за заложница.

ВТОРА ЧАСТ
ЗЕМЯТА НА ЧУЖДЕНЦИТЕ

11. НЮ СКОТЛАНД ЯРД

събота, 12:26 ч.

— Няма да се оплаквам прекалено много от силния удар по главата.

Лимузината на Греъм Сиймор излезе от предния двор на Скотланд Ярд — централата на лондонската полиция, и зави по Бродуей. Шефът на МИ5 изглеждаше много уморен. И имаше защо. Бомбени експлозии бяха разтърсили метрото при станциите Марбъл Арч, Пикадили Съркъс, Лестър Скуеър и Чаринг Крос. Шестима американски дипломати и охранители бяха убити в Хайд Парк, дъщерята на американския посланик — Елизабет Холтън, бе изчезнала и се смяташе за отвлечена. И единственият арестуван досега беше Габриел Алон.

— Поискаха да вдигна ръце и да хвърля пистолета — продължи Габриел. — Подчиних се на заповедта им.

— Опитай се да видиш нещата от тяхната гледна точка. Канел си се да застреляш човек в главата и си бил заобиколен от осем трупа. Невероятен късметлия си, че изобщо са ти дали *възможност* да се предадеш. Били са в пълното си право да те застрелят. Така са обучени да постъпват, когато се сблъскат с предполагаем атентатор самоубиец.

— Нямаше ли да е чудесно? Единственият човек, който се опита да предотврати атентата, застрелян от лондонската полиция. — Сиймор посрещна думите му с гневно мълчание, но Алон продължи да говори: — Трябваше да ме послушаш, Греъм. Трябваше да повишиш нивото на заплахата и да обезпокоиш някои от познатите ти терористи. Може би Елизабет Холтън и другите американци щяха да останат в посолството, вместо да ходят да тичат в Хайд Парк.

— А аз ти казах да стоиш настрана от това.

— И затова ме остави да стоя шестнайсет часа в онази килия? Затова им позволи да повдигнат отново обвинения срещу мен, да вземат пръстовите ми отпечатащи и да ме снимат?

— Прости ми, че не ти се притекох на помощ по-рано, Габриел. Бях малко зает.

Алон погледна навън към мокрите улици на Уестминстър. Те бяха почти безлюдни, като се изключат полицаите, които стояха на пост на всеки ъгъл. Греъм Сиймор имаше право. Лондон току-що бе преживял най-кръвения си ден от Втората световна война насам. Той нямаше право да се оплаква, че е прекарал по-голямата част от него в Скотланд Ярд.

— Колко са загиналите, Греъм?

— Жертвите са много повече от тези при атентатите през юли 2005-а — отговори Сиймор. — Досега имаме триста убити и над две хиляди ранени. Но тези бомбени експлозии очевидно са имали вторична цел: да предизвикат хаос в столицата, за да могат похитителите да се измъкнат незабелязано. За наше съжаление, всичко е изпълнено перфектно. Който и да е планирал този атентат, е дяволски жесток... и дяволски добър.

— Какво разбрахте за самоличността и произхода на атентаторите?

— Младежи, второ поколение британски жители от Финсбъри Парк и Уолтамстоу в Източен Лондон. И четиримата са с египетски произход и са посещавали малка джамия в Уолтамстоу, наречена „Ал Салаам“.

— Джамията на мира — подхвърли Габриел. — Колко подходящо.

— Имамът е изчезнал и е неоткриваем, както и неколцина членове от управата на джамията. Изглежда, местните момчета са извършили бомбените атентати, а твоят човек — Самир, и последователите му са се заели с отвличането.

— Успяхте ли да проследите бусовете?

— И двата са били закупени от фирми, собственост на човек, наречен Фарук ал Шахаки. Предприемач с египетски произход, роден в Лондон, който има бизнес дела в цяла Великобритания и Близкия изток.

— Къде е сега?

— Снощи е отлетял за Пакистан. Поискахме от пакистанското разузнаване да го открие.

— Късмет! — каза Габриел. — Успяхте ли да проследите маршрута им с уличните камери за наблюдение?

— Донякъде — отговори Сиймор. — Но в един момент свиват в уличка без камери и изчезват от полезрението. Открихме бусовете в един гараж в Мейда Вейл, който е бил нает от един от атентаторите самоубийци.

— Някой поел ли е отговорност?

— Твърде много са, за да ги проследим в момента. Атаката има всички характеристики на дело на Ал Кайда. Предполагам, че ще научим повече, когато похитителите поставят исканията си.

— Ще бъде по-добре за всички, ако намерите Елизабет Холтън, *преди* хората, които я държат, да започнат да поставят исканията си.

— Работим по предположението, че все още се намира на територията на Великобритания. Имаме хора на всички летища, гари и пристанища в страната. Крайбрежната охрана се опитва да затвори бреговата линия, но това никак не е лесно, тъй като тя е дълга тринайсет хиляди километра. От Отдела за борба с тероризма разпитват информатори и заподозрени симпатизанти на терористите, както и хора, които познават атентаторите самоубийци. Освен това претърсват къща по къща кварталите с преобладаващо мюсюлманско население. Нашите мюсюлмани вече започват да се ядосват. Ако не внимаваме, нещата много бързо могат да излязат извън контрол. — Сиймор погледна Алон. — Много жалко, че не си успял да раниш някого от терористите в Хайд Парк. Страшно се нуждаем от информация.

— Може и да съм — рече Габриел.

— Какво искаш да кажеш?

— Стрелях няколко пъти в задницата на единия от бусовете. Трябва да наблюдавате центровете за спешна помощ за араби с огнестрелни рани, получени при неизяснени обстоятелства.

Лимузината зави към Милбанк и продължи край Темза към Ламбет Бридж. Мобилният телефон на Греъм иззвъня. Той го вдигна до ухото си, промърмори няколко думи и затвори.

— Американците — поясни. — Двеста разследващи от ЦРУ, ФБР и Съдебния департамент кацнаха на Хийтроу снощи и започнаха работа в сутерена на американското посолство на Гроувнър Скуеър. Те са в постоянна връзка с „Кобра“ — специална комисия, оглавявана от министъра на вътрешните работи, която координира действията на британското правителство в кризисни ситуации като тази.

— Прилично ли се държат?

Сиймор изпусна тежка въздишка.

— Както може да се очаква при подобни обстоятелства. Засега това е основно работа на британската полиция, което означава, че няма какво друго да правят, освен пасивно да наблюдават и да ни притискат да действаме по-бързо. Дадоха ни да разберем, както и на целия свят, че независимо от факта, че госпожица Холтън е кръщелница на президента, Съединените щати няма да преговарят с терористите за нейното освобождаване.

— Ако преговарят, нито един американски дипломат по света вече няма да е в безопасност — каза Габриел. — Това е труден урок, който научихме отдавна.

— Ние предпочитаме една по-прецизна интерпретация на същия принцип. Ако при добронамерено преговаряне можем да си върнем жената жива, не виждам нищо лошо.

— Предполагам, че изцяло зависи от това какво ще трябва да дадете в замяна.

Алон погледна през прозореца към Темза. *Тринадесет хиляди километра брегова линия, безброй малки пристанища и частни летища...* От личен опит знаеше, че с малко интелект и пари един терорист може да отведе заложника си почти където си пожелае. Година по-рано неговата съпруга бе отвлечена от стаята си в недостъпна британска психиатрична клиника. Беше отпътувала принудително с кораб за Франция, преди някой да е разбрал, че я няма.

— Изглежда, че вие и американците сте се погрижили за всичко — каза той. — Което означава, че не ми остава нищо друго, освен да напусна Лондон и да се престоря, че никога не съм бил тук.

— Страхувам се, че това е невъзможно, Габриел.

— Коя част от него?

— И двете.

Сиймор извади от куфарчето си сутрешния брой на „Таймс“ и му го подаде. Водещото заглавие гласеше: *Насилие и отвлечане в Лондон*. Едно друго заглавие в долния край на страницата привлече вниманието на Алон: *Израелски разузнавач, замесен в нападението в Хайд Парк*. Под заглавието имаше размазана снимка на Габриел, насочил беретата си в лицето на Самир ал Масри. На вътрешните страници имаше втора снимка: тази, която му бяха направили в Скотланд Ярд след атентата.

— Снимката в парка е направена от минувач с мобилен телефон. Некачествено, но за сметка на това драматично. Поздравления, Габриел. Предполагам, че сега друга група терористи ще поиска главата ти.

Алон включи страничната лампичка и прегледа статията. Тя съдържаше истинското му име, както и доста подробно описание на професионалните му постижения.

— Твоята служба ли е отговорна за това?

— Повярвай ми, Габриел, в момента си имам достатъчно главоболия. Не ми трябва още едно. Източникът е неясен, но очевидно изтичането на информация е дошло от някого в полицията. Предполагам, че е някой висш служител, който се опитва да се подмаже на голям вестник. Независимо как е станало, това означава, че няма да ти бъде разрешено да напуснеш страната, докато не бъдат изяснени надлежно в съда всички въпроси относно участието ти в този случай.

— Подробностите за моето участие в този случай са съвсем ясни, Грѐм. Дойдох в Лондон да те предупредя, че група терористи от Амстердам вероятно е пристигнала в Англия, за да извърши мащабен атентат. Ти избра да пренебрегнеш предупреждението ми. Искаш ли да разкрия това надлежно пред пресата?

Сиймор, изглежда, внимателно обмисли въпроса, преди да отговори:

— Срецу теб има няколко сериозни обвинения, в това число и влизане в страната с фалшив паспорт, незаконно притежание на огнестрелно оръжие и противозаконна стрелба на обществено място.

— Стрелях с незаконното си оръжие в трима терористи убийци.

— Това няма значение. Ще трябва да останеш във Великобритания, докато полицията изясни всичко. Освобождаването ти ще предизвика вой и скърцане със зъби от всички страни. — Сиймор се усмихна уморено. — Не се притеснявай. Уредихме ти удобна квартира. Късметлия си. Ще напуснеш Лондон. Ние ще трябва да останем тук и да живеем с последиците от този атентат.

— Моята служба знае ли, че съм задържан?

— Скоро ще го узнае. Току-що уведомихме офицера за свръзка във вашето посолство.

Колата зави по алеята на Темз Хаус — величествената крайбрежна централа на МИ5. Воксхол Крос — щабквартирата на британските разузнавателни служби МИ6^[1], се издигаше на отсрещния бряг на реката и гледаше към Албърт Имбанкмънт.

— Шофьорът ми ще те закара до едно от нашите най-сигурни убежища — каза Сиймор. — Дори не си помисляй да избягаш. Той е добре въоръжен и е отличен стрелец.

— Къде ще отида, Греъм? Нямам паспорт.

— Сигурен съм, че би могъл да се снабдиш с такъв.

Сиймор посегна към вратата, но спря.

— Има ли още нещо, което да ни кажеш, Габриел? Нещо, което може да ни помогне да открием Елизабет Холтън?

— Казах ти всичко, което знам.

— Всичко, освен името на твоя източник от Амстердам.

— Обещах да го защита, Греъм. Знаеш какво означава да защитиш източник.

— В подобни времена източници като твоя трябва да бъдат използвани и изгорени.

— Предпочитам да го запазя, Греъм. Той рискува живота си, идвайки при нас.

— А не ти ли е хрумвало, че е възможно да е свързан по някакъв начин със случая?

— Не е.

— Надявам се да си прав — отговори Сиймор. — Според моя опит източниците рядко казват цялата истина. Всъщност в повечето случаи лъжат. Това правят те. Точно затова са източници.

* * *

Временният дом на Габриел се оказа очарователна къща, заобиколена от двеста акра частна земя сред ниските хълмове на Котсуолдс. Управителят на имота Спенсър, грубоват червенокос ветеран от МИ5, го запозна с правилата на следващата сутрин, по време на безгрижната му закуска в огряната от слънце трапезария. Имаше неограничен достъп до телевизия, радио и лондонските вестници, но не и до телефон. Разрешено му бе да използва всички

стаи в главната сграда, но се налагаше да ограничи до минимум взаимоотношенията си с обслужващия персонал. Можеше да се разхожда сам на територията на имението, но ако искаше да отиде в селото, трябваше да му се организира ескорт. Всичките му действия щяха да бъдат наблюдавани и записвани. Всеки опит за бягство щеше да завърши с провал и да доведе до лишаване от всички привилегии.

Габриел прекарваше времето си, като внимателно следеше развоя на британското разследване. Сутрин ставаше рано и четеше купчинката лондонски вестници, които го очакваха в стаята за закуска заедно с чая и препечените филийки. След това отиваше в библиотеката и търсеше британските и американските новинарски канали за достоверна информация за съдбата на Елизабет Холтън и самоличността на похитителите ѝ. Седемдесет и два часа след отвлечането никой не бе поел отговорност и нямаше обявени искания. Посланик Холтън стоически отправи апел за нейното освобождаване, същото направиха американският президент и британският министър-председател. Дните се нижеха бавно и телевизионните експерти бяха склонни да допуснат, че дъщерята на посланика е била убита от похитителите или е загинала още при нападението. Габриел смяташе тези хипотези за прибързани и най-вероятно — неверни. Той бе видял изпипаната операция в действие. Беше убеден, че накрая похитителите ще се покажат и ще заявят своите искания.

На четвъртия ден от своето затворничество той си уреди да отиде до селото и прекара близо час в скитане по магазините на главната улица. Купи вълнен пуловер за Киара и красив дъбов бастун за Шамрон. Когато се върна в къщата, завари Спенсър в предния двор, размахал лист хартия, сякаш съдържащо необикновено важни новини, дошли от далечния край на кралството. Така и беше. Британците се бяха съгласили да свалят всички обвинения срещу Габриел в замяна на неговите свидетелски показания при официалното разследване на атентатите. Имаше запазено място за вечерния полет за Тел Авив, уредено му бе самостоятелно и безпроблемно качване на борда. Една кола щеше да го вземе след час. Колата все пак се оказа с ескорт. Автомобилите бяха американски, както и изисканият на вид мъж, облечен в дипломатически сив костюм, който седеше на задната седалка на лимузината.

— Добър ден, господин Алон — каза посланик Робърт Холтън.
— Позволете ми да ви закарам до летището. Бих искал да поговорим.

* * *

— Всъщност на мен дължите освобождаването си — продължи посланикът. — Когато разбрах, че още сте задържан, обадох се на министър-председателя и настоях веднага да ви освободи.

— Знаех, че американците имат значително влияние на Даунинг Стрийт, но не подозирах, че имат властта да освобождават затворници.

— Последното нещо, което би искал министър-председателят, бе да види как отправям публично искането си. Проучването на общественото мнение показва, че сега съм най-популярният човек във Великобритания. Моля ви, кажете ми защо изобщо пресата си дава труд да прави подобно проучване?

— Отдавна съм се отказал от опитите да разбера пресата, посланик Холтън.

— Същото проучване показва, че по-голямата част от британците вярват, че съм си навлякъл това нещастие заради приятелството ми с президента и негласната ми подкрепа за войната в Ирак. Сега нашите врагове използват войната, както и подкрепата ни за израелската държава, за да оправдават всякакви грехове.

— Боя се, че така ще бъде още дълго време.

Посланикът свали очилата си и разтри носа между очите си. Изглеждаше така, сякаш не бе спал дни наред.

— Единственото ми желание е да можех да освободя дъщеря си с едно телефонно обаждане. Не е лесно да разполагаш с власт и в същото време да се чувстваш безпомощен. Имах всичко, което исках от живота, но ми отнеха единственото нещо, което не бих могъл да изгубя.

— Ще ми се да бях пристигнал пет секунди по-рано — каза Габриел. — Може би щях да успея да им попреча да отведат дъщеря ви.

— Не се обвинявайте за случилото се. Ако някой изобщо има вина, това съм аз. Аз приех тази работа. Аз бях този, който помоли Елизабет да зареже живота си и да дойде тук с мен. И пак аз я оставих

да тича в Хайд Парк три пъти седмично, макар да се страхувах, че може да се случи подобно нещо.

Робърт Холтън сложи отново очилата си и се вгледа замислено в Габриел.

— Но представете си изненадата ми, когато разбрах, че тайнственият мъж, убил трима от терористите в Хайд Парк, сте *вие*. Президентът е мой близък приятел, господин Алон. Ако не бяхте вие, той можеше да бъде убит във Ватикана тази година.

В действителност личният секретар на папата — монсенъор Луиджи Донати, бе спасил живота на президента. Габриел само бе застрелял убиеца — поддръжник на радикалния ислям, който бе успял да проникне в редиците на швейцарската гвардия.

— Според британците какви са изгледите да открият дъщеря ви? — попита той.

— За съжаление вбесяващо малки. Днес нахлуха в три жилища, където мислеха, че може би я държат. Оказа се, че разузнаването е сбъркало. Това, което не разбирам, е защо терористите още не са отправили искания.

— Защото знаят, че несигурността ви причинява огромна болка. Искат да се чувствате благодарен, когато най-сетне се покажат и го направят.

— Сигурен ли сте, че ще поискат нещо в замяна?

— Да, господин посланик. Но трябва да сте подготвен за факта, че почти сигурно ще е нещо, което не можете да им дадете.

— Опитвам се да не забравям, че са замесени по-важни принципи и политически въпроси от съдбата на дъщеря ми — каза Холтън. — Подготвям се за възможността да се наложи тя да умре заради безопасността на дипломатите по целия свят. Но това никак не ми се струва честна замяна, господин Алон. И въобще не съм сигурен, че е цена, която съм готов да платя. Всъщност съм почти сигурен, че ще им дам всичко, което поискат, за да върна жива дъщеря си.

— Те точно това целят, господин посланик. Ето защо изчакват да отправят исканията си.

— Вашето правителство има опит в тези неща. Какво смятате, че ще поискат?

— Затворници — отговори Габриел. — Почти винаги искат това. Може да са няколко или само един, но много важен затворник.

— Като онзи от организаторите на атентата от 11 септември, когото ние държим?

— Зависи кой я е отвлякъл.

— Възнамерявам да предложа голяма награда за предоставена информация.

— Колко голяма?

— Петдесет милиона долара.

— Подобна награда със сигурност ще предизвика появата на шарлатани и мошеници. И тогава британците ще се окажат затрупани от лавина от фалшиви сведения и следи. Това по-скоро ще затрудни разследването, отколкото да му помогне. Засега ви препоръчвам да държите портфейла си затворен, господин посланик.

— Това вероятно е мъдър съвет. — Холтън изгледа мълчаливо Габриел. — Предполагам, че не бих могъл да ви убедя да останете няколко дни в Лондон и да помогнете за откриването на дъщеря ми.

— Боя се, че трябва да се прибера у дома и да поема отговорността и последствията от факта, че снимката ми се е озовала във вестниците. А и това е работа за вас и британците. Естествено, ако се сдобием с някаква информация, веднага ще ви я предадем.

Телефонът иззвъня. Посланикът вдигна слушалката от конзолата и я доближи до ухото си. Заслуша се за момент с напрегнато лице, после прошепна:

— Благодаря ви, господин премиер.

Затвори телефона и погледна към Алон.

— Лондонската полиция преди малко е нахлула в къща в Уолтамстоу, Източен Лондон. Нищо. — Замълча замислено. — Току-що ми дойде наум, че *вие* сте последният човек, който е видял дъщеря ми... искам да кажа, последният *свестен* човек.

— Да, господин посланик, предполагам, че съм аз.

— Видяхте ли лицето ѝ?

Габриел кимна утвърдително.

— Да, сър, видях лицето ѝ.

— Те нараниха ли я?

— Не изглеждаше да е ранена.

— Беше ли уплашена?

Алон отговори честно:

— Сигурен съм, че беше много уплашена, сър, но не отиде доброволно. Бореше се с тях.

В очите на Робърт Холтън внезапно блеснаха сълзи. Личеше си, че са сълзи на гордост.

— Радвам се, че се е борила — каза посланикът. — Надявам се, че го прави и в този момент.

[1] Външното разузнаване на Великобритания. — Б.пр. ↑

12.

Тя се бе съпротивлявала. Беше се борила яростно и много по-дълго, отколкото бяха очаквали. Съпротивляваше се, докато бягаха от Хайд Парк по Еджуеър Роуд, както и в гаража в Мейда Вейл, където я прехвърлиха в друг бус. Беше драла и ритала. Беше плюла по скритите им под маскировъчните шапки лица и ги бе наричала страхливи убийци. Накрая бяха принудени да ѝ сложат инжекция. Това не ѝ хареса. После вече не се съпротивляваше.

Стаята ѝ беше малка и квадратна, със стени от пенобетон, боядисани в слонова кост, и циментов под. В нея нямаше нищо друго, освен сгъваемо войнишко легло с твърда като тухла възглавница и бодливо вълнено одеяло, което миришеше на нафталин и дезинфектант. Ръцете и краката ѝ бяха оковани с белезници и лампата винаги бе светната, така че нямаше представа дали е ден или нощ. На металната врата имаше шпионка, през която постоянно я наблюдаваше изпълнено със злоба кафяво око. Тя си мечтаеше да забие скалпел в него. Когато заспиваше, а това ѝ се удаваше рядко, сънищата ѝ бяха изпълнени с насилие.

Взаимоотношенията ѝ с похитителите бяха сведени до абсолютния минимум и бяха подчинени на стриктни правила. Те бяха установени още първия ден, след като тя се съвзе от въздействието на опиатите. Общуването се осъществяваше писмено — с бележки, пъхнати под вратата на килията ѝ. При получаването на такава бележка тя трябваше да отговори тихо с „да“ или „не“. Бяха я предупредили, че всяко отклонение от процедурата ще бъде наказвано с лишаване от храна и вода. Досега бяха ѝ задавали само два въпроса. Единият беше: „Искаш ли храна?“. Другият: „Искаш ли да използваш тоалетната?“. Всеки път, щом бележката с въпроса се появеше под вратата, тя отговаряше с „да“, независимо дали беше гладна, или ѝ се налагаше да се облекчи. Положителният отговор ѝ даваше възможност да се откъсне от монотонното виране в безличните бели стени. Той означаваше контакт с похитителите ѝ. И независимо колко ги мразеше, това ѝ действаше странно успокояващо.

Храната винаги бе една и съща: малко хляб и сирене, шише вода и няколко парченца шоколад, ако се бе държала добре. За тоалетна ѝ служеше жълта пластмасова кофа. Само двама от похитителите ѝ влизаха в килията. Те носеха маскировъчни шапки, за да крият лицата си, но тя се научи да ги разпознава по очите. Единият имаше много тъмни очи, другият — лешниково зелени, които ѝ се струваха перверзно хубави. Нарече мъжа с тъмните очи Каин, а този с лешниково зелените — Авел. Каин носеше храната ѝ, а на горкия Авел се падаше да отнася кофата ѝ. Той бе достатъчно мил да отвръща зелените си очи, докато го правеше.

Мислено разиграваше игри, за да запълни дългите празни часове. Спускаше се шеметно по безкрайни ски писти сред кристалночист въздух. Извършваше сложни операции и преговори всичките си скучни учебници по медицина. Често говореше с майка си. Но най-много мислеше за момента на своето залавяне. Сцената се въртеше постоянно в паметта ѝ като видеолента, над която нямаше контрол: изскачащите от бусовете мъже в черни гащеризони, разкъсаните тела на приятелите ѝ, лежащи на земята в Хайд Парк, мъжът, който се опита да я спаси. Беше го зърнала за кратко, докато я теглеха към задната врата на буса — слаба фигура с прошарени слепоочия, подпряна на едно коляно, с пистолет в протегнатите си напред ръце. Често се чудеше кой беше той. Надяваше се един ден, ако се спаси, да има възможността да му благодари.

Ако изобщо се спаси... По неизвестни причини ѝ беше по-лесно да си представи собствената си смърт, отколкото момента на своето освобождаване. Знаеше почти със сигурност, че е обект на мащабно издирване, но надеждата, че ще я открият, постепенно започна да се топи. Дните отминаваха и бележките се появяваха с умопомрачителна последователност. „Искаш ли храна?... Искаш ли да използваш тоалетната?...” Но на петия ден — същия, в който мъжът с прошарените слепоочия се качваше на самолета на летище Хийтроу — се появи различна бележка. Тя гласеше: *Един от хората ми се нуждае от лекар. Ще ни помогнеш ли?*

— Да — отговори тя тихо и след минута Каин и Авел влязоха в килията ѝ и внимателно я изправиха на крака.

Поведоха я безмълвно по стръмно тясно стълбище, като вървяха бавно, за да не се спъне с белезниците. Когато стигнаха горния край на стълбището, минаха през скърцаща метална врата и влязоха в малък склад. Беше пусто и тъмно, мракът се нарушаваше от един фенер, който осветяваше няколко походни легла в далечния ъгъл. На едно от тях лежеше мъж, чието лице не беше скрито с камуфлажна шапка. То бе сгърчено от болка и мокро от пот. Каин отгърна одеялото, показвайки десния му крак.

— Исусе Христе! — възкликна тихо Елизабет.

Куршумът бе влязъл под коляното и бе натрошил горната част на пищяла. Входното отворстие беше с диаметър около два сантиметра, със забити миниатюрни парченца от облеклото, което бе носил онази сутрин. Кожата беше червеникавокафява и подута, червени ивици бяха започнали да пълзят радиално към бедрото. Очевидно бе, че страда от сериозна локална инфекция и е на границата на сепсиса^[1]. Тя посегна към китката му, но един от терористите я сграбчи за ръката. Беше Каин.

— Трябва да премеря пулса му.

Елизабет се освободи от хватката му и постави пръсти от вътрешната страна на китката на болния. Пулсът бе ускорен и слаб. После тя сложи длан върху челото му: бе мокро от пот и горещо от високата температура.

— Трябва незабавно да бъде отведен в спешен медицински център. И то добър.

Каин поклати отрицателно глава.

— Иначе ще умре.

Терористът вдигна облечената си в ръкавица ръка и насочи пръст към лицето на Елизабет, сякаш беше пистолет.

— Аз? Не мога да направя нищо за него тук. Той се нуждае от стерилна обстановка. Трябва да отиде в болница още сега.

Каин отново поклати глава.

— Ако му помогна, ще ме пуснете ли?

Този път той дори не си направи труда да отговори. Елизабет погледна към ранения мъж. Беше на не повече от двацет и пет години,

предположи тя, и ако не се намесеше веднага, щеше да умре много мъчително до тридесет и шест часа. Заслужаваше смъртта си, но сега това нямаше значение. Беше страдащо човешко същество, а Елизабет се бе заклела да лекува всички хора. Тя погледна към терориста с тъмнокафявите очи.

— Имам нужда от някои неща. Още сме във Великобритания, нали?

След кратко колебание той кимна утвърдително.

— Тогава вашият приятел има късмет. Все още е възможно да се вземе някой много силен антибиотик. Дайте ми лист хартия и нещо за писане. Ще изготвя списък. Донесете всичко, което ви поискам. Ако не го направите, приятелят ви ще умре.

[1] Общо отравяне на кръвта. — Б.пр. ↑

13. ЛЕТИЩЕ „БЕН ГУРИОН“

четвъртък, 22:47 ч.

Приемната за ВИП гости беше празна, когато Габриел пристигна на летище „Бен Гурион“ късно същата вечер. Мина сам по дългия бял коридор и излезе в мразовития нощен въздух. Бронираната лимузина на Шамрон бе паркирана на кръговото кръстовище и от отворения наполовина заден прозорец се виеше струйка цигарен дим. Зад нея бе спрял втори автомобил, пълен с абсурдно млади бодигардове — нова добавка към охраната му след опита за покушение срещу него. Ари прекарваше старините си, обграден от деца с пистолети. Алон се страхуваше, че такава ще бъде и неговата съдба.

Той се качи отзад в лимузината и затвори вратата. Шамрон го изгледа мълчаливо, после вдигна покритата си с кафяви петна ръка и даде знак на шофьора да тръгва. Минута по-късно, докато се носеха с пълна скорост към Йерусалим през Юдейското плато, той сложи в скута на Габриел купчина израелски вестници: „Хаарец“, „Маарив“, „Йедиот Ахаронот“, „Йерусалим Пост“. Снимката на Алон бе на първата страница на всеки от тях.

— Изпратих те в Амстердам за няколко дни кротко да четеш и ето какво ми носиш. Знаеш ли, Габриел, има и *лесни* начини да се измъкнеш от вечеря с министър-председателя.

— Всъщност аз я чаках с нетърпение.

Шамрон го изгледа недоверчиво.

— Поне тонът на статиите е положителен, не като пердаха, който обикновено ядем, когато наши агенти бъдат разкрити по време на акция. Още веднъж си национален герой. „Хаарец“ те нарича „недотамаен суперагент“. Това е любимото ми определение.

— Радвам се, че намираш нещата за забавни.

— Ни най-малко не ги намирам за забавни — отвърна Ари. — Предприехме необичайна стъпка, като те изпратихме в Лондон, за да се увериш, че британците разбират сериозността на предупреждението ни. Те решиха да не му обърнат внимание и резултатът е касапницата в

метрото и попадането на дъщерята на американския посланик в ръцете на ислямски терористи.

— Да не говорим за шестимата мъртви американски дипломати и охранители.

— Да, като че ли всички са ги забравили. — Шамрон запали друга цигара. — Откъде знаеше, че ще нанесат удар в Хайд Парк?

— Не го *знаех*. Просто имах теория, която за съжаление се оказва вярна.

— И какво те доведе до тази теория?

Габриел му разказа за рисунката в бележника, взет от апартамента на Самир ал Масри в Амстердам. Ари се усмихна. Той гледаше на превъзходната памет на Алон като на едно от най-добрите си постижения. Габриел вече я притежаваше, когато бе дошъл при него, но той го бе научил как да я използва.

— Значи ги предупреди неведнъж, а *два пъти* — изтъкна Шамрон. — Нищо чудно, че британците се държаха като магарета по време на преговорите ни за твоето освобождаване. Имах усещането, че използват арестуването и затварянето ти като начин да упражнят натиск върху нас.

— С каква цел?

— За да не разкриеш при публичния процес за атентатите истинското съдържание на двата ти разговора с Греъм Сиймор.

— Смяташ, че си пази задника?

— Сиймор е влязъл в последния етап на дългата си забележителна кариера. Той почти вижда своята къща в провинцията и почетното си място в борда на уважавана финансова компания в Сити. Не би желал някакъв размахващ пистолет израелец да го препъне на финала.

— Последното нещо, което ще направя, е да се „хвърля върху меча си“, за да защита репутацията и пенсионирането на Сиймор.

— Така е, но и ще направиш всичко възможно, за да не го поставиш в неудобно положение. Ще трябва да обмислим някаква версия, която да включва част от истината, за да защитим както своята, така и неговата репутация. — Ари се усмихна. Обмислянето на версии беше едно от любимите му хобита. — Сразяването на Греъм Сиймор не е потребно на никого. Ще имаш нужда от него и приятелите му в следващия си живот.

— И какъв ще е той?

Шамрон го огледа внимателно през облака цигарен дим.

— Да си преднамерено недосетлив също не е особено полезно, Габриел. Много добре знаеш какво подготвям за теб. Време е да поемеш ръководството. Ключът за тронната зала е в ръцете ти.

— Може би, Ари, но има един проблем. Аз не го искам. Съществуват и други неща, които искам да правя през остатъка от живота си.

— Боя се, че е време да зарежеш детинщините.

— Имаш предвид реставрирането?

— Точно така.

— Не го считаше за детинщина, докато го използваше за прикритие на един убиец.

— Реставрацията служи и на двама ни дълго време — отвърна Шамрон, — но този период приключи.

Минаха край изгорения корпус на бронетранспортър — останка от свирепите боеве в Баб ал Уад по време на Войната за независимост.

— Бил съм в заседателната зала на министерството по време на кризи — каза Алон. — Виждал съм как нашите лидери се разкъсват на парчета. Това не е начинът, по който искам да прекарам следващите десет години. Освен това всички тези бивши генерали ще виждат в мое лице просто едно момче с пистолет.

— Вече не си момче. Наближаваш възрастта, когато хората в правителството достигат апогея на кариерата си. Ти просто достигаш своя апогей по-рано от тях. Винаги си бил нещо като вундеркинд.

Габриел вдигна броя на „Хаарец“.

— А какво ще кажеш за това?

— Скандала? — Ари сви рамене. — Кариера без скандали не е истинска кариера. А и повечето от твоите скандали ти спечелиха важни съюзници във Вашингтон и Ватикана.

— Спечелиха ми и доста врагове.

— Те са твои врагове независимо от действията ти. И ще останат такива дълго след като тялото ти бъде положено до това на Дани на Маслиновия хълм. — Шамрон изгаси фаса си. — Не се притеснявай, Габриел, това няма да се случи утре. „Смъртта“ на Амос ще е бавна и само шепа хора ще знаят, че пациентът бере душа.

— Колко ще трае?

— Година. Най-много година и половина. Имаш достатъчно време да реставрираш още няколко картини за твоя приятел в Рим.

— Няма начин това да остане скрито цяла година, Ари. Винаги си казвал, че разузнавателната служба е най-неподходящото място за съхранение на тайни.

— В момента само трима души са посветени в това: ти, аз и министър-председателят.

— И Узи.

— Трябваше да го включа в играта — каза Шамрон. — Узи е моите очи в Службата.

— Може би за това и аз съм ти нужен там.

Стареца се усмихна.

— Не, Габриел, искам те там, за да мога да *затворя* очи.

— Не смяташ да умираш, нали, Ари?

— Искам просто малко да подремна.

Алон се обърна и погледна през задния прозорец на лимузината. Втората кола ги следваше отблизо. Той се извърна към Шамрон и го попита дали има някакви новини от Лондон за Елизабет Холтън.

— Все още нищо от нейните похитители — отговори Стареца. — Нищо и от британците, или поне нищо, което искат да кажат публично. Но е възможно ние да получим полезна информация.

— Откъде?

— От Египет. Рано тази сутрин нашият най-голям „актив“ в ЕСС ни изпрати сигнал, че има нещо за нас.

Съкращението ЕСС означаваше Генерална дирекция на Египетските служби за сигурност — учтив начин за назоваване на египетската тайна полиция.

— Кой е той? — попита Габриел.

— Вазир ал Заят, шефът на Отдела за борба с религиозния екстремизъм. Той има една от най-трудните задачи в Близкия изток: да не позволи на египетските ислямски екстремисти да съборят режима. Египет е духовният център на ислямския фундаментализъм и естествено египетските ислямисти са основният компонент на Ал Кайда. Вазир знае за световното джихадско движение повече, от когото и да е друг на света. Той ни осведомява за стабилността на режима на Мубарак и ни подава всяка информация, която подсказва, че египетските терористи са се насочили към нас.

— Какво има този път?

— Няма да го узнаем, докато не разговаряме с него — отвърна Шамрон. — Среждаме се извън страната.

— Къде?

— В Кипър.

— Кой е наблюдаващият агент?

— Шимон Пацнер.

Пацнер беше шефът на централата им в Рим, която играеше ролята и на централа на Службата за операциите в цялото Средиземноморие.

— Кога Шимон ще замине за Кипър?

— Утре сутрин.

— Кажи му да остане в Рим.

— Защо?

— Защото аз ще отида в Кипър да се срещна с египтянина.

Ари посрещна изявлението на Алон с мълчание.

— Твоето участие в този случай официално приключи — каза накрая. — Сега това е проблем на американците и британците. Имаме си достатъчно грижи.

Габриел се облегна назад.

— Бях там, когато се случи, Ари. Искам да направим всичко, което можем, за да я намерим.

— И ще го направим. Шимон Пацнер се занимава с Вазир от три години. Той ще отиде в Кипър и ще ни прати доклад за срещата си.

— Сигурен съм, че е така, но настоявам да отида там вместо него.

Старата стоманена запалка на Шамрон блесна в тъмнината.

— Още не си *мемунех*, синко. Освен това, забрави ли, че снимката ти е във всички вестници?

— Не опивам зад желязната завеса, Ари.

Шамрон поднесе огънчето към цигарата и после го угаси с един замах на жилавата си китка.

— Използваш собствените ми думи срещу мен — каза той. — Върви, Габриел... замини утре за Кипър. Но гледай в отдела за промяна на самоличността да направят нещо с това твое лице. С действията си в Хайд Парк си спечели още един враг.

— Грeъм Сиймор ми каза същото.

— Е — процеди неохотно Ари, — поне е бил прав за нещо.

* * *

Двайсет минути по-късно Габриел влезе в апартамента си. Лампите във всекидневната светеха и във въздуха се носеше леко уханье на ванилия. Той остави чантата си на новия диван и влезе в спалнята. Киара седеше в края на леглото и съзерцаваше пръстите на краката си с очевиден интерес. Тялото ѝ бе увито в хавлия, кожата на голите рамене и краката бе силно загоряла от слънцето. Тя вдигна поглед към него и се усмихна, сякаш не бяха се виждали няколко минути, а не няколко седмици.

— Ти си тук! — каза Киара с насмешлива изненада в гласа.

— Шамрон не ти ли спомена, че се връщам тази вечер?

— Може и да го е направил.

Габриел отиде до нея и махна кърпата от главата ѝ. Гъстата ѝ влажна коса се разпиля по мургавите рамене. Тя вдигна лице, за да я целуне, и разхлаби хавлията, с която бе увито тялото ѝ. „Ари беше прав“, помисли си той, когато Киара го дръпна на леглото. Може би в крайна сметка трябваше да остави Пацнер да отиде в Кипър, за да се срещне с египтянина.

* * *

След като се любиха, и двамата почувстваха глад. Габриел седна до малката маса в кухнята и се загледа в новините по телевизията, докато Киара приготвяше фетучини^[1] с гъби. Беше облякла една от ризите му и отдолу нямаше нищо друго.

— Как разбра, че съм арестуван?

— Прочетох го във вестниците като всички останали. — Тя му сипа чаша червено вино. — В Буенос Айрес всички бяхме бесни.

— С каква работа се занимавахте там?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Знам, че сте наблюдавали група на „Хизбула“. Просто искам да разбера дали си била част от екипа за наблюдение или придружаващ агент.

— Бях част от екипа — отговори Киара. — Вече не се занимавам с работата на придружител.

— Защо те изтеглиха?

— Заради преекспониране пред обектите. — Внезапно на малкия екран се появи лицето на Елизабет Холтън. — Хубаво момиче — каза Киара. — Защо са я отвлекли? Какво искат?

— Може би утре ще разбера. — Той ѝ обясни за пътуването си до Кипър.

— А какво става с вечерята ти с министър-председателя?

Габриел отдели поглед от телевизора.

— Откъде знаеш за нея?

— Шамрон ми каза.

— Дотук със секретността на операцията. Какво точно ти каза?

Тя пусна фетучините във врящата вода и седна до него.

— Че си се съгласил да наследиш от Амос поста генерален директор.

— Не съм давал съгласието си.

— Шамрон ми каза друго.

— Той отдавна чува само това, което иска да чуе. Какво друго ти каза?

— Че иска да уредим личния си живот възможно най-скоро. Смята за неуместно генералният директор да живее с жена без брак, особено ако тя по някаква случайност е агент на Службата. Мисли, че трябва да ускорим плановите си за женитба. — Киара сложи пръст под брадичката му и обърна лицето му към своето. Съгласен си, нали?

— О, да, разбира се — побърза да отвърне Габриел. Беше разбрал, че всяко колебание да се включи в обсъждането на плановите за брак се възприемаше от нея като нежелание да се оженят. — Трябва да сключим брак възможно най-скоро.

— Кога?

— Какво имаш предвид?

— Въпросът е много прост, Габриел. Кога смяташ, че трябва да се оженим?

— В края на пролетта — каза той. — Преди да стане много горещо.

— През май?

— Май е идеалното време.

Киара дръпна пръста си от брадичката му и нервно загриза нокътя си.

— Как ще организирам сватба за шест месеца?

— Има професионални организатори, които ще ти помогнат.

— Сватбата не е операция, Габриел. Тя би трябвало да се организира от семейството, а не от професионалисти.

— А какво ще кажеш за Геула Шамрон? Тя ми е нещо като майка.

— В момента има достатъчно грижи около съпруга си.

— Още една причина да потърсиш помощта ѝ за сватбата. Повярвай ми, Геула ще приеме с готовност.

— Всъщност това не е лоша идея. Нищо чудно, че Шамрон иска ти да си шефът. Първото нещо, което трябва да направим, е да изготвим списък на гостите.

— Това е лесно — каза той. — Просто покани всички от Службата, Шабак^[2], Аман^[3], повечето хора от правителството и половината депутати от парламента. О, и не забравяй министър-председателя.

— Не съм сигурна, че искам да присъства на сватбата ми.

— Страхуваш се да не бъдеш засенчена от осемдесетгодишен старец?

— Да.

— Той има три дъщери. Ще гледа да не те измести от центъра на вниманието в твой голям ден.

— *Нашият* голям ден, Габриел. — Водата закипя. Тя се изправи и отиде до печката. — Сигурен ли си, че утре трябва да заминеш за Кипър?

— Искам да чуя със собствените си уши какво има да ни казва египтянинът.

— Но ти току-що се прибра вкъщи.

— Ще е само за ден-два. Защо не дойдеш с мен? Ще можеш да се погрижиш за тена си.

— В Кипър е студено по това време на годината.

— Значи искаш да отида сам?

— Ще дойда — заяви Киара. — Нищо не каза за обзавеждането на апартамента. Харесва ли ти?

— О, да — отговори той бързо. — Чудесно е.

— Открих кръгло петно на малката масичка. Да не би да си слагал чаша с топла напитка без подложка?

— Беше Узи — оправда се Габриел.

Тя сипа фетучините в голяма цедка и се намръщи.

— Узи е такъв мъряч — каза Киара. — Не знам как го търпи Бела.

[1] Макаронени изделия с формата на тесни лентички. — Б.пр. ↑

[2] Служба за обща сигурност на Израел в рамките на Министерството на вътрешните работи, която играе ролята на контраразузнаване. — Б.пр. ↑

[3] Израелското военно разузнаване. — Б.пр. ↑

14.

Нещата, които бе поискала, бяха наредени на съседното легло: изопропилов спирт, памучни тампони, гумени ръкавици, пинцети, островърхи клещи, бръснач, таблетки кодеин и цефалексин, стерилни марлени тампони, лейкопласт, две летвички по 45 сантиметра, две ролки бинт и два литра бутилирана вода. Тя протегна окованите си в белезници ръце към онзи, когото бе нарекла Каин. Той поклати отрицателно глава.

— Не мога да го направя с оковани ръце.

Терористът се поколеба, после свали белезниците.

— Предполагам, че имате още от наркотика, който ми дадохте, когато ме отвлякохте.

След ново колебание — неохотно кимване.

— Имам нужда от него. Иначе приятелят ви ще страда ужасно.

Каин отиде до буса и след малко се върна със спринцовка, увита в найлон, и флакон с бистра течност. Елизабет погледна етикета: „Кетамин“. Нищо чудно, че имаше такива ужасни халюцинации, докато наркотикът бе в кръвоносната ѝ система. Анестезиолозите почти винаги използваха кетамин в съчетание с вторичен седатив — например валиум. Тези идиоти ѝ бяха поставили няколко инжекции от опиата без нищо, което да смекчи страничните ефекти.

Тя изтегли необходимата доза — двеста и петдесет милиграма — и я инжектира в ръката на ранения. Докато той бавно губеше съзнание, извади иглата от спринцовката и я постави в полиетиленовия плик от аптеката, където Каин бе купил медицинските материали. Върху него със сини букви бяха написани името и адресът на аптеката. Елизабет познаваше селото. То се намираше на норфъкското крайбрежие, североизточно от Лондон.

Тя отметна одеялото и насочи фенера така, че светлината да пада директно върху раната. Отворът беше пълен с раздробени костици. Елизабет отвори шишето със спирт и изсипа голямо количество в раната, после избърса гнойта с памучен тампон. Когато раната бе достатъчно чиста, стерилизира бръснача и изрязва гангрениясалата плът

по края ѝ. Стерилизира пинцетите и в продължение на дваайсет минути методично вади парченца натрошена кост и влакънца от плат, забити в раната. Накрая стерилизира клещите и внимателно бръкна с тях в раната. Минута по-късно куршумът бе изваден — беше деформиран от удара с пищяла, но бе цял.

Тя го даде на Каин за спомен и се подготви за финалния етап на операцията — бинтоването и обездвижването. Първо проми старателно раната със стерилна вода и сложи отгоре четири марлени тампона. След това постави двете дървени летвички отстрани на крака — между коляното и глезена — и стегнато ги бинтова. След като приключи, тя вдигна крака на една възглавница и погледна към Каин.

— Когато се събуди, дайте му две таблетки цефалексин. После му давайте по една на всеки четири часа. Кракът трябва да е нависоко. Бих искала да го наглеждам през два часа, ако е възможно. Ако не, давам ви най-много седемдесет и два часа. След това ще му се наложи да отиде в болница.

Елизабет протегна напред ръцете си. Каин постави белезниците и я поведе надолу по стълбите към килията ѝ. Когато легна на леглото си, тя изпитваше леко чувство на опиянение. Операцията, извършена в примитивни условия, възможността да дава нареждания: беше контролирала нещата, макар и за няколко минути. Освен това бе успяла да открие частица важна информация. Все още беше в Англия, бе в обсега на британската полиция и разузнавателните служби.

Затвори очи и се опита да заспи, но след час бе стресната от почукване на вратата. *Имаме подарък за теб* — гласеше бележката. — *Легни на леглото.* Направи, както ѝ бе наредено, и видя Каин и Авел да влизат в килията. Те залепиха тиксо върху устата ѝ и нахлузиха качулка на главата ѝ. Тя се замята. Мяташе се дори и след като ѝ забиха иглата.

15. КИПЪР

петък, 10:15 ч.

За важността на един източник може да се съди и по квартирата, която осигуряваха за работа с него. За срещите с Вазир ал Заят Службата бе купила прекрасна вила на южното кипърско крайбрежие — с малък плувен басейн и сенчеста тераса с изглед към Средиземно море. Габриел и Киара пристигнаха няколко часа преди египтянина. Алон се бе надявал да използва това време за отмора, но Киара, която бе насаме с него за първи път от седмици насам, реши да се възползва от възможността да поговорят за сватбата. Мястото на събитието, цветята, списъкът с гостите и музиката — ето как легендарният таен агент прекарваше времето си преди срещата с египетския шпионин. Габриел се запита какво ли биха написали за него „Хаарец“ и останалите израелски вестници, ако знаеха истината.

Малко след два следобед Алон зърна един фолксваген седан да се движи с пълна скорост по крайбрежния път. Той подмина вилата и изчезна зад един завой, после, пет минути по-късно, приближи от противоположната страна. Този път намали и зави в алеята. Габриел погледна Киара.

— По-добре изчакай горе в спалнята — каза той. — След това, което научих за Вазир, смятам, че присъствието ти ще го разсейва.

Тя събра книгата си и булчинските списания и излезе. Алон отиде в кухнята и отвори един шкаф. Вътре беше контролният панел на вграденото записващо устройство. Сложи нови касети и натисна бутона за запис, сетне отиде в антрето и отвори входната врата, когато Ал Заят вече се качваше по стълбите. Египтянинът се закова намясто и го изгледа за момент през огледалните стъкла на слънчевите си очила. После устните под гъстите му мустаци се разтегнаха в усмивка и той протегна масивната си длан на Габриел.

— На какво дължа честта, господин Алон?

— В Рим е изникнало нещо непредвидено — отговори той — и Шимон ме помоли да го заместя.

Вазир вдигна очилата си на темето и отново огледа Габриел, този път с явен скептицизъм. Тъмните му очи изглеждаха бездънни. Очи, които Алон не би искал да вижда от другата страна на масата за разпити.

— А може би ти самият си изявил желание да ме видиш — каза египтянинът.

— И защо да го правя, Вазир?

— Защото, ако е вярно това, което прочетох във вестниците, сега имаш нещо като личен интерес за решаването на този случай.

— Не трябва да вярваш на всичко, което четеш във вестниците.

— Не и на египетските.

Ал Заят последва Габриел във вътрешността на вилата, после отиде до барчето с напитки с вид на собственик и отвори нова бутилка с малцово уиски.

— Ще ми правиш ли компания? — попита той, като наклони бутилката към Алон.

— Шофирам — отвърна Габриел.

— Какво имате вие, евреите, срещу алкохола?

— Той ни кара да правим глупави неща.

— Че кой контролиращ агент не пие по едно питие с източника си? — Вазир си наля голяма чаша и сложи капачката на бутилката, без да я завива. — Но тогава ти не си контролиращ агент, нали, Алон? — Арабинът изпи половината от съдържанието на чашата на една глътка. — Как е Стареца? Стъпи ли си на краката?

— Шамрон е добре — отвърна Габриел. — Изпраща ти поздрави.

— Надявам се, че ми е изпратил нещо повече от поздравите си.

Алон погледна към коженото куфарче, което лежеше на огрения от слънцето диван. Ал Заят седна до него и вдигна капака. Доволен от съдържанието му, той затвори куфарчето и отправи поглед към събеседника си.

— Знам кой отвлече дъщерята на посланика — заяви египтянинът. — И знам защо са го направили. Откъде искаш да започна?

— От началото — отговори Габриел. — Това ще ми помогне да видя нещата в истинската им перспектива.

— Ти си точно като Шамрон.

— Да, вече съм го чувал.

Погледът на Вазир отново се спря на куфарчето.
— Тук има петдесет хиляди, нали?
— Ако искаш, може да ги преброиш.
— Не е необходимо. Искаш ли да ти дам разписка?
— Ще ми дадеш разписка, след като вземеш парите — отвърна Алон, — а това ще стане, след като чуя информацията.
— Шимон винаги първо ми дава парите.
— Аз не съм Шимон.
Египтянинът изпи остатъка от уискито си. Габриел напълни отново чашата му и го подкани да започне разказа си.

* * *

— Началото беше през септември 1970 година — подхвана Вазир, — в деня, когато Насър почина и неговият вицепрезидент Ануар Садат дойде на власт в Египет. Насър смяташе египетските ислямски радикали и най-вече „Мюсюлманско братство“ за сериозна заплаха за своя режим и предприе масови арести, екзекуции и мъчения, за да ги държи на мястото им. Садат опита друг подход. Той нямаше широка политическа подкрепа. Освен това бе доста религиозен. Страхуваше се повече от комунистите и насъристите, отколкото от „Мюсюлманско братство“, и този страх го подтикна да извърши онова, което се оказа фатален обрат в египетския подход към ислямския екстремизъм. Обяви комунистите и поддръжниците на Насър за врагове на новия режим и пусна от затвора Братята.

Египтянинът отпи и продължи:

— По-късно задълбочи грешката си. Позволи на „Мюсюлманско братство“ да действа открито и ги поощри да разпространяват своите фанатични възгледи извън страната, особено в окупираните територии — Западния бряг и Ивицата Газа. Освен това насърчи и финансира създаването на групировки, които бяха още по-радикални от Братята. Едната беше „Гама'а ал Исламия“, или Ислямската групировка. Другата беше „Ал Джихад“. През октомври 1981 година „Ал Джихад“ се обърна срещу човека, който помогна за нейното създаване, и уби Садат, докато приемаше военния парад в Кайро. В очите на ислямистите той имаше много грехове, но най-големият беше

подписването на мирен договор с Израел. Преди да открие огън, убиецът му — лейтенант Халед Исламбули, изкрещя: „Убих фараона и не ме е страх от смъртта“. „Гама“ и „Джихад“, разбира се, още са с нас — каза Вазир. — Тяхната цел е да унищожат режима на Мубарак, да го заменят с ислямска република и после да използват Египет като оперативна база за повеждането на световен джихад срещу Запада и Израел. Двете групировки са подписали декларацията на Ал Кайда за война срещу „кръстоносците“ и евреите и формално са под командването на Осама бен Ладен. Египтяните съставляват повече от половината от основния състав на Ал Кайда и държат пет от деветте позиции в управителния съвет Шура. И естествено дясната ръка на Осама е Айман ал Зауахири — лидерът на „Джихад“.

— Значи Египет не се различава от Саудитска Арабия — вметна Габриел. — Мислите, че можете да се споразумеете с ислямските терористи, като им давате пари, насърчавате ги и насочвате гнева им навън. А сега те заплашват да ви унищожат.

— Вие правехте същото, приятелю. Не забравяй, че в началото Службата и Шабак подкрепяха „Хамас“, защото смятаха, че ислямистите са добър балансър на левите от ООП.

— Съгласен съм — рече Алон. — Но нали не очакваш да ти платят петдесет хиляди долара за съобщението, че Ал Кайда е отговорна за отвличането на дъщерята на американския посланик в Лондон? В такъв случай щях да си спестя парите и да се обърна към Си Ен Ен. Там има доста експерти, които твърдят същото.

— Не е Ал Кайда — каза Ал Заят. — Това е съвместна операция, нещо като обединяване на силите.

— Кой е другият партньор?

Египтянинът отиде до барчето с напитки и отново си напълни чашата.

— Освен „Гама“ и „Джихад“, през седемдесетте години бяха създадени и други групировки. Броят им надхвърля петдесет. Някои са просто студентски групи, които не могат да организират дори бригада за гасене на пожар. Други се оказаха добри. Много добри. — Той отпи от уискито. — За съжаление групата, която се роди в университета в Ел Миня, беше една от добрите. Те се нарекоха „Мечът на Аллах“.

Мечът на Аллах... Името естествено бе познато на Алон. Всеки, който се бореше срещу ислямския тероризъм, го знаеше. В края на

седемдесетте години — след историческата визита на Садат в Йерусалим — група студенти, професори и държавни служители от град Ел Миня, Горен Египет, се бяха обединили около ревностния ислямски духовник шейх Таид Абдул Разак. Шейх Таид бе приел проста програма за завземането на властта в Египет: смяташе да подложи египетското общество на такъв терор и кръвопролития, че режимът да падне от само себе си. В началото на деветдесетте години почти бе успял. Опиянен от изгледите за успех, той бе решил да разгърне кампанията си в световен мащаб доста преди появата на Ал Кайда. Бе изпратил емисари в Европа да основат клонове на „Мечът на Аллах“ сред създаващите се там мюсюлмански общности, а неговият по-голям брат и най-близък съветник — шейх Абдула Абдул Разак, бе заминал за предградията на Вашингтон, за да обяви джихад на най-важния закрилник на египетския режим — правителството на Съединените щати. През 1998 г. шейх Абдула бе признат за виновен по обвиненията, че е подготвял заговор за взривяването на Държавния департамент, Капитолия и щабквартирата на ФБР, и бе осъден на доживотен затвор. Скоро му бяха поставили диагноза, че е болен от рак. Освобождаването на шейха преди смъртта му се бе превърнало в най-важната задача на „Мечът на Аллах“.

— Ал Кайда отдавна гори от желание да удари отново Лондон — продължи Вазир. — А шейх Таид естествено иска да измъкне брат си от ръцете на американците. Решили са да обединят целите си в един грандиозен терористичен атентат. Ал Кайда се е заела с взривяването на бомбите, докато „Мечът“ и европейската мрежа са извършили отвличането.

— Какво доказателство имаш за участието на „Мечът на Аллах“?

— Държал си доказателството в собствените си ръце за няколко секунди в Хайд Парк — отговори египтянинът. — Самир ал Масри, бивш студент по инженерство от университета в Ел Миня, е член на „Мечът на Аллах“ и един от неговите най-талантливи агенти.

— Трябваше да съобщите на нидерландците, че живее в Амстердам.

— Не знаехме, че е там, иначе щяхме да го направим. — Ал Заят седна на дивана до куфарчето с парите. — Самир вероятно е напуснал Египет няколко месеца след като американците влязоха в Ирак. След избухването на въстанието той е влязъл във взаимодействие с Абу

Мусаб ал Заркауи и явно е усъвършенствал своите умения. Навярно се е измъкнал от Ирак малко преди смъртта на Заркауи и е стигнал до Европа през Дамаск. Ако искаш да обвиниш някого за факта, че Самир е живял спокойно в Амстердам, би трябвало да насочиш обвиненията си към сирийците. И нидерландците естествено. Та те пускат всекиго в страната си.

— С какво друго разполагаш, освен връзката на Самир с атентата?

— Джамията „Ал Хиджра“.

— Какво за нея?

— Нейният имам е завършил университета „Ал Азхар“ в Кайро и е член на „Мечът на Аллах“.

— Това все още не е достатъчно.

— Този спор е доста академичен — рече Вазир. — След двайсет и четири часа ще имаш доказателството, че „Мечът на Аллах“ стои зад това. Тогава те ще предложат да разменят Елизабет Холтън за шейх Абдула.

— Откъде си толкова сигурен за времето?

— „Мечът“ извърши серия от отвличания в Египет. В повечето случаи външният свят дори не е чувал за тях. Методът им на действие винаги е един и същ. Изчакват една седмица, преди да отправят исканията си. И ако поставят краен срок за убийството на момичето, ще го извършат точно когато голямата стрелка дойде на дванайсет, ако схващаш мисълта ми. И няма да има никакви отсрочки.

— Американците никога няма да освободят шейх Абдула.

— Ако не го направят, „Мечът на Аллах“ и Ал Кайда ще изпратят кръщелницата на техния президент у дома в чувал... или би трябвало да кажа „онова, което е останало от нея“. Ще я убият по същия начин, по който са я отвлекли. С кръвопролитие.

— Кой е мозъкът на операцията?

— Ако трябва да предполагам, нещата стигат до самия връх.

— Ал Зауахири?

Египтянинът кимна утвърдително.

— Но със сигурност има някой между него и действащите бойци — каза Габриел. — Някой като Халед Шейх Мохамед. Някой, който координира нещата.

— Има. — Ал Заят вдигна чашата си с уиски към светлината и потъна в мълчаливо съзерцание. След това добави: — И ако трябва да направя предположение, бих казал, че почти със сигурност това е работа на Сфинкса.

— Кой е Сфинкса?

— Не знаем кой е, но познаваме добре делата му. Казано накратко, той е убил над хиляда души в Египет, сред които министри и богати поддръжници на режима, взривил е два хотела на брега на Червено море. Предполагаме, че е високообразован и има много добри връзки. Смятаме, че има влиятелни агенти и шпиони в най-висшите кръгове на египетското общество и правителството, в това число и в моята служба. Работи чрез посредници като Самир. Досега не сме успели да се доближим до него.

— Би ли могъл да подготви такава акция от Египет?

— Не ми се вярва — отговори Вазир. — Вероятно е в Европа. Всъщност бих се обзаложил срещу солидна сума, че е там. През последната година от „Мечът на Аллах“ бяха много кротки в Египет. Сега знаем защо.

— Къде е шейх Таид?

— Там, където е през последните петнайсет години — в нелегалност. Мести се из убежищата си в Горен Египет и оазисните градчета в Западната пустиня. Предполагаме, че ходи и в Либия и Судан.

— Намерете го — каза Габриел.

— Елизабет Холтън ще е мъртва, преди да сме открили шейха.

— Приберете някои от агентите на „Мечът“ и си поговорете с тях насаме. Това е по твоята специалност, нали, Вазир? Разговори насаме с ислямски екстремисти?

— Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък — отвърна египтянинът. — Повярвай ми, Алон, докато говорим, хората ми вече действат, но Сфинкса е наясно какво ще предприемем. Никой в Египет не знае къде е момичето. Съмнявам се, че дори шейх Таид знае подробностите по операцията. Единственият ти шанс да намериш Елизабет Холтън жива си е отишъл заедно със Самир ал Масри.

— И все пак някой знае — възрази Габриел.

— Сфинкса знае. Открий го и ще намериш момичето. — Ал Заят хвана дръжката на куфарчето. — Е, заслужих ли си вече петдесетте

хиляди долара?

— Искам всичко, което имаш за „Мечът на Аллах“ — каза Алон.
— Факти и доказателства, списъци на членовете, известни организации в Европа. Имена, адреси, телефонни номера.

— Куфарчето с тези неща е в багажника на колата ми — каза египтянинът. — Но ще ти струва пари.

Алон въздъхна.

— Колко, Вазир?

— Още петдесет хиляди.

— По някаква случайност ненося други петдесет хиляди долара.

Ал Заят се усмихна.

— Ще взема и разписка за сумата — каза той. — Знам, че си надежден.

* * *

Куфарчето, което Вазир ал Заят извади от багажника на взетия под наем фолксваген, съдържаше „душата“ на една от най-свирепите терористични организации в света и затова бе добра сделка за петдесет хиляди долара. Когато египтянинът си отиде, Габриел отвори директорията с имената на известните членове на „Мечът на Аллах“ и зачете. След пет минути попадна на име, което му бе познато. Намери фотокопието на съответния файл и разгледа снимката. Тя бе стара и с лошо качество, но дори и така можеше да установи, че е на същия човек, с когото се бе срещнал преди седмица в Амстердам. „Аз съм лицето, което търсите в папките на Соломон Роснер — беше му казал мъжът онази нощ. — Дойдох да ви помогна“.

16. ПАРИЖ

петък, 15:45 ч.

Почукването беше плахо и предпазливо. Доктор Юсуф Рамадан, професор по ислямистика от Американския университет в Кайро, вдигна поглед от работата си и видя една жена, застанала на прага на кабинета му. Както всички служителки в Института за изследване на исляма, тя беше забулена. Но въпреки това, професорът леко отклони очи, когато тя заговори:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, професоре, но ако нямате нищо против, ще си тръгвам.

— Разбира се, Атифа.

— Да ви донеса ли нещо, преди да си тръгна? Може би още чай?

— Вече пих твърде много. — Той погледна ръчния си часовник.

— Всъщност и аз самият скоро ще тръгвам. В четири и половина имам среща на кафе с колега от Сорбоната.

— Не забравяйте чадъра си. Все още вали.

— Вече пет дни вали.

— Добре дошли в Париж. Мир вам, професор Рамадан.

— Мир и на теб, Атифа.

Жената излезе от кабинета и тихо затвори вратата. Юсуф прекара още десет минути в писане на лаптопа си, после го прибра заедно с папките с изследванията си в дипломатическото куфарче и се изправи. Беше строен мъж, с брада и леко оредяла къдрава коса, меки кафяви очи и фин орлов нос, който често се свързва с египетската аристокрация. Не беше аристократ по рождение; в действителност мъжът, който сега бе смятан за един от най-влиятелните египетски интелектуалци и писатели, беше син на пощенски служител от бедно селце в края на оазиса Ел Фаюм. Бляскав, харизматичен и самопровъзгласил се за политически умерен, Рамадан си беше взел отпуск от Американския университет в Кайро преди година и половина и бе постъпил на работа като лектор в института. Официалната цел на пребиваването му в Париж бе да довърши шедьовъра си — ново изследване върху кръстоносните походи, което

обещавахе да се превърне в стандарт за всички бъдещи книги на тази тема. Когато не пишеше, професорът можеше да бъде видян в лекционните зали на Сорбоната, в популярни предавания по френската телевизия, дори в коридорите на властта. Той бе приет възторжено от парижката интелигенция и преса и мнението му бе търсено по редица въпроси — като израелско-палестинския конфликт, американската окупация на Ирак и опасността от ислямски терор — сфера, в която професорът притежаваше задълбочени познания.

Юсуф отиде до тесния прозорец и погледна надолу към булевард „Ла Шапел“. Тъмен и студен, мокър от ситния дъждец: Париж през зимата. Бяха минали много дни, откак слънцето се бе показало за последен път, а даже и тогава само плахо бе надзърнало иззад пелената на облаците. Рамадан копнееше да се върне в Кайро, копнееше за грохота на уличното движение, за миризмата — едновременно отвратителна и магична, за музиката от гласовете на хилядите мюезини, за ласката на пустинния вятър през нощта... Бяха изминали шест месеца от последното му завръщане. Скоро — каза си той. Скоро всичко щеше да свърши и той щеше да си отиде у дома. А ако нещата се развиеха по план, страната, в която щеше да се върне, щеше да бъде много различна от онази, която бе напуснал. Колко странно, че всичко бе задействано оттук, от мрачния Париж, от малкия му кабинет в осемнадесети арондисман^[1].

Юсуф облече палтото, сложи си шапката, взе куфарчето и чадъра си и излезе в коридора. Докато минаваше край служебния салон, видя няколко свои колеги, събрани пред телевизора, които гледаха брифинга на говорителя на лондонската полиция. Махмуд Абуриш, директорът на института, му махна да се присъедини към тях. Рамадан отиде и погледна към екрана.

— Какво казва той?

— Нито дума от похитителите — отвърна Абуриш. — Нямаат представа къде е жената.

— Вярваш ли му?

— Британците са много добри, но ако се съди по израза на лицето му, той нищо не крие. — Абуриш погледна към Рамадан през зацапаните стъкла на очилата си. — Ти си експерт в тези неща, Юсуф. Кой според теб са отвлекли жената? И какво, по дяволите, искат?

— Предполагам, че скоро ще узнаем — отговори Рамадан.

— Как върви писането?

— Върви, Махмуд, макар и не толкова бързо, както се надявах. Всъщност след няколко минути ще се видя на едно питие с моя френски издател, за да му кажа, че няма да успея да предам навреме ръкописа. Това няма да му хареса. Нито на моите британски и американски издатели.

— Може ли институтът да ти помогне с нещо?

— Направихте много повече, отколкото подозирате, Махмуд.

Абуриш погледна към телевизора в мига, в който госпожа Елинор Маккензи, генерален директор на МИ5, застана пред телевизионните камери. Юсуф Рамадан — мъжът, когото Египетската служба за сигурност наричаше Сфинкса — незабелязано напусна салона и заслиза по стълбите.

* * *

Макар че професор Рамадан не беше напълно откровен в разговора си с Махмуд Абуриш, той бе искрен поне в едно отношение. Тази вечер наистина щеше да пийне с френския си издател във „Фуке“ на „Шан-з-Елизе“, но не и преди пет часа. Преди това Юсуф имаше среща на кея Монтебело, от другата страна на Сена, точно срещу катедралата „Нотр Дам“. Мъжът, който го чакаше там, беше висок и с масивно телосложение и носеше черно кашмирено палто и копринен шал, вързан елегантно на шията му. Истинското му име беше Нидал Мутауали, макар Рамадан да се обръщаше към него само с Абу Муса. Също като Юсуф, той беше от оазиса Ел Фаюм. Те бяха израснали заедно, бяха ходили заедно на училище и после бяха поели по различни пътища — Рамадан се бе отдал на книгите и писането, Абу Муса — на финансовия свят и парите. Джихадът и общата им омраза към египетския режим и неговите американски покровители ги бяха събрали отново. Точно Муса, приятелят му от детинство, помагаше на Юсуф да запази самоличността си в тайна от Египетската служба за сигурност. Те бяха в буквалния смисъл на думата двама от най-опасните мъже на света.

Ситен дъждец се сипеше на светлината на уличните лампи по крайбрежието на Сена и се стичаше като сълзи по пластмасовите

навеси, които покриваха щандовете на букинистите. Рамадан се спря край отрупана с книги дървена маса и посочи протритото томче на Чехов. Минута по-късно Абу Муса се присъедини към него и взе екземпляр на „Чужденецът“ на Камю.

— Чели ли сте го? — попита Абу.

— Разбира се — отговори Рамадан. — Сигурен съм, че ще ви допадне.

Юсуф отиде до съседната маса с книги. След малко и Муса дойде при него и двамата пак размениха привидно безобидни реплики. Продължиха така следващите десет минути, докато обикаляха редицата с книжни сергии. Рамадан водеше, Абу го следваше. Дватама се разделиха, когато *Еманюел* — тринайсеттонната камбана в южната кула на „Нотр Дам“ — оповести, че е пет часът. Муса изчезна в улиците на Латинския квартал, а Юсуф премина на отвъдния бряг на реката и влезе в градините на Тюйлери, за да се увери, че не е следен.

Кои според теб са отвлекли жената? И какво, по дяволите, искат?

Предполагам, че скоро ще узнаем.

Защото след тайната среща, която току-що се бе състояла на брега на Сена, късно вечерта на американците щеше да бъде съобщено кой държи като заложница дъщерята на посланика. Професор Рамадан не се интересуваше от това дали американците ще решат да информират останалия свят. Сега мислите му бяха насочени към предстоящата среща с френския издател на „Шан-з-Елизе“. Трябваше да предложи някакъв приемлив отговор на въпроса защо книгата му безнадеждно изостава от графика. Щеше да го направи. Сфинкса беше изключително добър лъжец.

[1] Териториално поделение в Париж, квартал (фр.). — Б.пр. ↑

17. АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО В ЛОНДОН

петък, 17:19 ч.

В импровизирания оперативен център имаше само един телефон, който никога не се използваше за изходящи обаждания. Той беше свързан с модерно дигитално записващо устройство, както и с мрежата за проследяване на обажданията на лондонската полиция. Телефонната слушалка беше червена, а звукът бе усилен до максимум. Само един човек имаше право да се докосва до него: специален агент Джон О'Донъл, ръководител на програмата за управление на кризи във ФБР и шеф на групата за преговори при операции за освобождаване на заложници.

След изчезването на Елизабет Холтън телефонът бе звънял четиридесет и седем пъти. До този момент нито едно от обажданията не бе прието за достоверно от О'Донъл и неговите партньори от лондонската полиция, като исканията на някои от обадиците се бяха породили кратки изблици на смях в инак мрачните дни. Един от позвънилите каза, че ще освободи Елизабет Холтън срещу сумата от сто хиляди британски паунда. Джон се съгласи да преговаря и мъжът бе арестуван по-късно същата вечер на паркинга на една кръчма в Западен Съсекс. Друг заяви, че ще я освободи, когато Америка изтегли войските си от Ирак. Трети каза, че ще го направи, когато Израел разруши селищата си по Западния бряг. Тийнейджър поиска среща с известна американска актриса със съмнителен талант. Друг заяви, че ще освободи заложничката срещу билети за футболния мач между „Арсенал“ и „Челси“ през уикенда. Един мъж се обади, защото бе изпаднал в депресия и имаше нужда да поговори с някого. О'Донъл поговори с него пет минути, за да се увери, че от Скотланд Ярд са проследили обаждането, и пожела на човека приятна вечер, докато полицаите се придвижваха към него, за да го арестуват.

Обаждането, което постъпи в телефонната централа на посолството малко след осемнадесет часа, беше съвсем различно. Мъжът беше променил гласа си по електронен път — първият позвънил, който използваше такова устройство. „Имам информация за

Елизабет Холтън — спокойно каза той на телефонистката. — Свържете ме със съответния човек. Ако изтекат повече от пет секунди, ще затворя и тя ще умре. Разбрахте ли ме?“

Телефонистката поясни, че наистина е разбрала, и учтиво го помоли да остане на линия. След две секунди телефонът на О’Донъл в оперативния център иззвъня. Той вдигна червената слушалка и бързо я долепи до ухото си.

— Обажда се Джон О’Донъл от Федералното бюро за разследване — каза той отчетливо. — С какво мога да ви помогна?

— На брега на Бийкън Пойнт — съобщи електронно промененият глас, — погледнете под обърнатата лодка. Това искане ще е нашият първи и последен контакт.

Линията прекъсна.

О’Донъл затвори телефона и прослуша обаждането на записващото устройство, после вдигна слушалката на друг телефон, който звънеше директно в Скотланд Ярд.

— Това ми се видя достоверно — каза той.

— И аз съм на същото мнение — рече полицаят в другия край на линията.

— Проследихте ли го?

— Беше от мобилен телефон. Нещо ми подсказва, че няма да го хванем. Звучеше като истински професионалист.

— Къде се намира Бийкън Пойнт?

— На южния бряг, на около петнайсет километра източно от Плимът.

— На какво разстояние е от Централен Лондон?

— На около двеста и четиридесет километра.

— Искам да съм на мястото на получаването на... каквото и да е то.

— Кралските военноморски сили ни предоставят „Морския крал“ за такъв сценарий; намира се на лондонското летище за хеликоптери.

— Къде е това летище?

— На южния бряг на Темза, между мостовете Батърси и Уондсуърт.

— Кажете им да включат двигателите. Можете ли да ме откарате дотам?

— Две полицейски коли ще бъдат пред посолството след две минути.

— Изпратете ги на Ъпър Брук Стрийт — каза О'Донъл. — Там няма репортери.

— Дадено.

* * *

Полетът до южния бряг продължи час и половина и бе твърде неприятен заради силния вятър, предвестник на надигащата се буря откъм Атлантическия океан. Когато хеликоптерът се запуска към Бийкън Пойнт, О'Донъл погледна през прозореца и видя огърлицата от лампи по малката пясъчна ивица и сините светлини на полицейски коли по пътищата, свързващи околните села Кингстън, Хотън и Рингмор. Зоната за приземяване беше малък участък сред голите хълмове зад плажа. Джон бе посрещнат от дежурния офицер — набития заместник-началник на полицията на Девън и Корнуол, носещ напълно подходящото име Блънт^[1]. Той запозна накратко агента от ФБР с обстановката, докато вървяха по пясъчната пътека към брега.

— Сигурни сме, че в района няма бомби или друго оръжие — каза Блънт. — Преди двайсетина минути използвахме дистанционно управляем робот, за да погледнем под обърнатата лодка.

— Има ли нещо там?

— Нищо, което може да се види с камерата, но е възможно нещо да е заровено под нея. Решихме да изчакаме вашето пристигане, преди да местим лодката.

Те прекосиха дюните и спряха на около осемнайсет метра от лодката. Малкият осемфутов плавателен съд, боядисан със сива и бяла лющеща се боя, бе заобиколен от половин дузина полицаи с бронежилетки, каски и спуснати визьори. С отривисто кимване заместник-началникът на полицията им даде знак да действат и лодката скоро стоеше на кила си. За седалката на кърмата беше залепено с тиксо едно DVD в прозрачна пластмасова кутия. Блънт го отлепи и веднага го подаде на О'Донъл, който го отнесе в хеликоптера и го мушна в лаптопа си. Когато картината се появи на екрана, Джон тихо изруга и погледна към британския полицейски служител.

— Искам да ми направите една услуга.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — отговори сериозно Блънт.

— Кажете на вашите хора, че са ни погодили номер. Извинете им се за неудобството и им благодарете от името на американския народ и на посланик Холтън за чудесно свършената работа.

— Страхувам се, че не ви разбирам, господин О'Донъл.

Джон погледна към екрана.

— Това дивиди не съществува. Сега разбирате ли?

Блънт кимна утвърдително. Отлично бе разбрал.

[1] Пряк, непосредствен, възгруб. — Б.пр. ↑

18. ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „АНДРЮС“

събота, 7:12 ч.

Скъпият самолет „Гълфстрийм-5“ се приземи във Военновъздушна база „Андрюс“ край Вашингтон и се придвижи до солиден хангар, чийто под бе гладък като полиран мрамор. Габриел слезе по стълбата с куфарчето в ръка и се насочи към чакащия „Събърбан“ с вирджинска регистрация. Двамата охранители от ЦРУ, които бяха в него, не продумаха, когато хвърли куфарчето на задната седалка и се настани до него. Той бе свикнал с този вид поведение на американците. Бяха обучени от тяхното контраразузнаване, че агентите от Службата гледат на всеки разговор със служители на Управлението, независимо колко светски бе той, като на възможност за събиране на информация. Изкушаваше се да им зададе един-два неуместни въпроса просто за да поддържа мита жив. Вместо това само попита къде го водят.

— В централата — отговори агентът, който седеше на пасажерското място.

— Не искам да ходя там.

— Ще влезете тайно в сградата. Никой няма да разбере, че сте там.

— Не може ли да се срещнем на някое безопасно място, както обикновено?

— Днес вашият човек за свръзка нямаше време да напусне сградата. Сигурен съм, че разбирате това.

Алон се канеше отново да възрази, но замълча. През изтеклата година снимката му на два пъти се бе появявала в световната преса: веднъж заради действията му във Ватикана, а втория път заради опита му да осуети отвличането на Елизабет Холтън. В сравнение с това първата му поява в Лангли не изглеждаше кой знае колко значима. А и ако Шамрон и министър-председателят изпълнеха намерението си, нямаше да е последната.

Беше събота и движението по това време на деня бе сравнително слабо. Отне им само половин час да стигнат до Лангли. След кратък

престой на укрепения пропускателен пункт те поеха по дългата, безупречно поддържана алея към главната сграда на централата. Тъй като Габриел трябваше да влезе „тайно“, подминаха главния вход и завиха в подземен паркинг. Единият от охранителите му помогна за куфарчето, а другият го поведе към безопасен асансьор. Отключи го с електронна карта, натисна бутона и миг по-късно се изкачваха към седмия етаж. Във фоайето го очакваха още двама охранители, чиито оръжия ясно си личаха под блейзърите. Габриел бе съпроводен по постлания с килим коридор до блиндирана врата, зад която се намираше секторът с кабинети на най-могъщите разузнавачи в света. Мъжът, който го очакваше във вестибюла, бе облечен в сив панталон и измачкана синя риза и изглеждаше така, сякаш бе попаднал там по погрешка.

— Как беше полетът? — попита Ейдриън Картър.

— Имате много хубав самолет.

Картър топло стисна ръката на Алон и погледна към куфарчето.

— Смяташ да стоиш дълго или само два-три дни?

— Само толкова, колкото съм добре дошъл — отговори Габриел.

— Надявам се, че носиш и нещо друго, освен чисти ризи и бельо.

— Така е.

Ейдриън уморено се усмихна и безмълвно въведе Алон в кабинета си.

* * *

Габриел прие чаша черно кафе и седна на дивана. Картър взе дистанционното от края на безупречно подреденото му бюро и го насочи към панел с телевизионни монитори. Елизабет Холтън незабавно се появи на един от екраните. Седеше на пода на безлична стая, облечена в същия спортен екип, който бе носила в Хайд Парк сутринта на отвличането. В ръцете си държеше брой на лондонския „Таймс“, чието водещо заглавие съобщаваше за собственото ѝ похищение. Зад нея стояха четирима мъже с черни гащеризони, черни маскировъчни шапки и зелени ленти на главите с монограм, изобразяващ кръстосани меч и полумесец. Този, който беше точно зад

Елизабет, държеше в едната си ръка голям нож, а в другата — лист с написаното изявление. Четеше го на арабски с египетски акцент.

— Предполагам, не се нуждаеш от превод — каза Ейдриън.

Слушайки внимателно, Габриел поклати глава.

— Казва, че е от „Мечът на Аллах“. Искат да освободите от затвора шейх Абдула Абдул Разак и да го върнете в Египет до следващия петък, осемнадесет часа лондонско време. Казва също, че ако не изпълните техните искания, дъщерята на посланика ще умре. Няма да има никакво удължаване на срока, никакви преговори и никакъв друг контакт. Ако бъде направен опит за освобождаването на Елизабет Холтън, тя незабавно ще бъде убита.

Екранът потъмня. Картър изключи телевизора с дистанционното и погледна към Алон.

— Не изглеждаш изненадан.

— Вчера научих за връзката на „Мечът на Аллах“ със случая. Затова съм тук.

— Откъде научи?

— Имаме си източници и методи, Ейдриън. Източници и методи.

— Хайде — каза меко Картър. — Заложен е животът на една жена. Сега не е време да браним териториите си.

— Само защото сме в мирни отношения с Египет, не означава, че не ги шпионираме. Трябва да знаем дали режимът ще се задържи, или ще падне. Трябва да знаем дали няма да се окажем изправени пред враждебна ислямска република, въоръжена с модерни американски оръжия. И невинаги получаваме нужната ни информация от нашите приятели тук, в Лангли.

— Вашият шпионин е от Египетската служба за сигурност, нали? Габриел въздъхна примирено.

— Нашият шпионин се занимава с опазването на Мубарак и режима му.

Картър прие думите като потвърждение на предположението си.

— Защо ние похарчихме повече от петдесет милиарда долара в подкрепа на този режим, а вие открихте връзката с „Мечът на Аллах“ преди нас?

— Защото сме по-добри от вас, Ейдриън, особено в Близкия изток. Били сме по-добри и ще продължаваме да бъдем. Вие притежавате безспорна военна мощ и силна икономика, но ние

изпитваме постоянния страх, че може да не оцелеем. Страхът е много по-могъща мотивация от парите.

Картър замислено остави дистанционното върху бюрото и се отпусна на шефския си стол.

— Кога получихте видеозаписа? — попита Алон.

Ейдриън му каза.

— Излезе ли нещо за това в британските медии?

— Още не — отвърна Картър. — Нашето желание бе да не се оповестява... поне не веднага. Искрахме да си запазим възможността да планираме отговора си, без медиите да крещят по нас при всеки обрат.

— Не бих разчитал на МИ5 и Скотланд Ярд да запазят задълго тайната. Някой ще я разкрие, тъй както разкриха моята намеса и арестуването ми.

— Не бъди толкова строг към Греъм Сиймор — каза Картър. — Нуждаем се от него, както и ти. Ние, колегите от тайните служби, не се съсипваме един друг в трудни времена като днес. Ние се обединяваме и си превързваме раните. Варварите са пред вратата.

— Варварите отдавна разбиха вратата, Ейдриън. Днес те живеят сред нас и погубват децата ни. — Габриел отпи от кафето. — Каква е позицията на президента?

— Той е изправен пред такъв избор, който не бих пожелал и на най-лошия си враг — отвърна Картър. — Както ти е известно, той е дълбоко религиозен човек и приема много сериозно отговорността си на кръстник на Елизабет. Но в същото време знае, че ако отстъпи пред исканията на похитителите, нито един американски дипломат по света никога вече няма да е в безопасност. Освен това си дава сметка, че ако на шейх Абдула Абдул Разак бъде разрешено да се върне в Египет, правителството на Мубарак ще се озове в твърде опасна ситуация. Въпреки всичките си проблеми, Египет все още е най-важната страна в Арабския свят. Ако той стане ислямски, това ще окаже катастрофално въздействие върху целия регион... катастрофално за моята страна, а също и за твоята. Което означава, че Елизабет Холтън ще умре след седмица, освен ако по чудо не успеем да я открием и да я спасим.

Картър отиде до прозореца и погледна към голите дървета край реката.

— Ти си бил в подобна ситуация, Габриел. Какво щеше да направиш, ако беше на мястото на президента?

— Щях да кажа на най-достойните си мъже да направят всичко възможно, за да я открият.

— А ако не успеем? Да сключим ли сделка, за да спасим нашето дете от варварите?

Габриел остави въпроса без отговор. Ейдриън отново се загледа през прозореца.

— Моят лекар казва, че стресът от работата вреди на сърцето. Казва, че трябва да правя повече физически упражнения. Разходи се с мен, Габриел. Ще се отрази добре и на двамата ни.

— Навън е минус шест градуса.

— Студеният въздух е полезен — настоя Картър. — Прояснява мислите на човека. Калява решителността му за тежката работа, която му предстои.

* * *

Двамата излязоха от сградата през един страничен изход и поеха по алеята за джогинг, виеща се между дърветата край реката. Картър се беше сгушил в дебелото си, закопчано догоре палто и бе нахлупил вълнена шапка. Алон беше облечен само в коженото яке, което бе взел със себе си предната сутрин в Кипър, и след няколко минути се вкочани от студ.

— Добре — каза Ейдриън. — Сега никой не ни подслушва. Откъде разбра, че ще нанесат удар в Лондон?

— Никой не ни *подслушва*? — Габриел огледа дърветата около тях. — Това място е пълно с камери, сензори за движение и скрити микрофони.

— Истина е — съгласи се Картър, — но все пак отговори на въпроса ми.

Алон му разказа за ценните сведения, които бе получил от Ибрахим Фаваз, за снимките, които бе открил при бързия оглед на апартамента на Самир ал Масри, и за линиите в бележника, в които бе разпознал скица на Хайд Парк.

— Удивително! — възкликна Ейдриън с неподправено възхищение. — А какво правеше великият Габриел Алон в Амстердам?

— Боя се, че няма да узнаеш тази част от историята.

Картър, който бе перфектен професионалист, продължи без възражения.

— Ибрахим Фаваз, изглежда, е от точно този тип мюсюлмани, който ни интересува — каза той. — Човек, който иска да разобличи екстремистите и терористите, живеещи в неговата общност и посещаващи неговата джамия.

— Това си мислех и аз. За съжаление, оказа се капан. В куфарчето, което донесох, има внушителен брой документи на Египетската служба за сигурност относно „Мечът на Аллах“. Познай чие досие намерих между тях?

— Твоят източник е член на групировката?

Габриел кимна утвърдително.

— Преди да напусне Египет, доктор Ибрахим Фаваз е бил професор по икономика в университета в Ел Миня. Според досието, той е един от основателите на „Мечът на Аллах“. Бил е арестуван след убийството на Садат. Не става ясно защо, нито за колко време е бил задържан.

— Обикновено е така — каза Картър. — Защо е напуснал Египет и е отишъл в Европа? И защо ти е съобщил, че се организира заговор в джамията „Ал Хиджра“ в Амстердам?

— Очевидно някой трябва да зададе тези въпроси на самия него, при това колкото по-скоро, толкова по-добре. Той ме излъга или не ми каза цялата история. И в двата случая е лъжец. Този човек крие нещо, Ейдриън.

Излязоха на площадка, където се срещаха две алеи. Картър поведе Габриел наляво между дърветата. Ейдриън извади от джоба на палтото си лула и кожена торбичка с тютюн и бавно натъпка чашката.

— Вече не ни разрешават да пушим в сградата — каза той, като спря, за да запали лулата си с елегантна сребърна запалка.

— Бих искал и при нас да се наложи същото правило.

— Можеш ли да си представиш Шамрон без турските му цигари? — Картър отново тръгна, оставяйки след себе си струйка дим, ухаеща на клен. — Смятам, че имаме две възможности. Първата е да пуснем твоята информация за Фаваз на нидерландската полиция и да им позволим да го вкарат в ареста за разпит с непосредственото участие на ФБР, разбира се.

— А втората?

— Да го пипнем за разговор, който не се записва, на място, където обичайните правила за разпит не се прилагат.

— Знаеш за коя алтернатива бих гласувал.

— Радвам се, че имаш такова виждане — каза Ейдриън. — Мисля, че трябва да отидеш в Амстердам и лично да контролираш операцията.

— Аз? — Алон поклати глава. — Страхувам се, че моята роля в този случай официално е приключила. Освен това, ЦРУ има опит в подобни операции.

— Така е — съгласи се Картър, — но за съжаление, оплескахме доста от тях... и то, срам ме е да го призная, под мое ръководство. Европейците вече не желаят да си затварят очите за нашите неправомерни действия на тяхна територия, а агентите ни под прикритие толкова се страхуват от съдебно преследване у нас и в чужбина, че вече не приемат секретни мисии, без да са се посъветвали с адвокат. Нашият храбър директор, който непрекъснато си държи пръста във въздуха, е доловил, че за момента вятърът не е по пътен за нас. Дните, когато можехме да си позволим да бродим из Европа и Близкия изток и да нарушаваме закони, щом сметнем за уместно, вече са безвъзвратно отминали. Вратите на тайните затвори са заключени и вече не предоставяме нашите врагове на хора, които измислят нови начини за употреба на градинските маркучи и остените. Захвърлихме пиринчените боксове. Отново сме клуб, достоен за джентълмени от Принстън и Йейл, но така и трябва да бъде.

— Ние също искаме нашите джентълмени от Принстън и Йейл да си седят на булевард „Цар Саул“, където не могат да се забъркат в неприятности.

Картър повървя известно време мълчаливо, забил поглед в земята.

— Отдавна се подготвихме, очаквайки, че може да се случи нещо такова. Нашите колеги от ФБР носят пълната отговорност за операциите по спасяването на заложници при подобни сценарии. Ние естествено събираме информация и се свързваме със службите на нашите съюзници от Европа и Близкия изток. Ще гледаме на теб и твоя екип като на таен елемент от нашите многонационални усилия. Всъщност ще изпълнявате мисия на Управлението. Необичайно е, но

имайки предвид миналото ни партньорство, смятам, че може да се получи.

— Ще имам нужда от одобрението на нашия министър-председател — каза колебливо Габриел. — И естествено Шамрон ще трябва да даде съгласието си.

— Ще ти осигуря сигурна връзка с Йерусалим от моя кабинет. Обещавам, че никой няма да подслушва.

— Ако нямаш нищо против, ще се обадя от нашето посолство.

— Постъпи както намериш за добре. — Ейдриън спря и чукна лулата си в дънера на едно дърво. — Твоят източник каза ли ти кой според него стои зад това?

Алон отговори на въпроса му. Картър кимна и отново напълни лулата си.

— Ние знаем всичко за Сфинкса — каза той накрая. — Смятаме, че именно той стои в основата на атентата при пирамидите преди три години, в който загинаха седемнайсет американски туристи. Освен това предполагаме, че е отговорен за убийството на двама наши дипломати в Кайро. Впрочем единият от тях бе агент на ЦРУ. На стената във фоайето има звезда в негова памет. Сфинкса очевидно си е поставил за цел да отмъщава на онези, които са арестували или убили членове на „Мечът на Аллах“. След изявата ти в Лондон — можеш да бъдеш сигурен — си излязъл начело в списъка му. Ще трябва да внимаваш, когато се върнеш да работиш на терен.

— Предполагам, че сте информирали египтяните за видеозаписа и исканията.

— Решихме, че нямаме друг избор — кимна Картър. — Те гарантираха пълната си подкрепа и ни дадоха ясно да разберем, че отстъпването пред исканията на „Мечът на Аллах“ ще е много лоша идея. Египетският министър на външните работи ще пристигне тайно във Вашингтон по-късно днес, за да затвърди тази позиция пред държавния секретар и президента. Ще доведе със себе си екип от Министерството на вътрешните работи и представители от Египетската служба за сигурност и разузнаването. Прибавяме и египетския контингент към нашия отряд за специални задачи тук и в Лондон.

— Само гледай никой да не споменава пред тях за нашата малка *тайна* операция. Ислямистите са проникнали във всички нива на

египетското общество и в правителството, в това число и в тайните им служби. Можеш да бъдеш сигурен, че Сфинкса има връзки в Египетската служба за сигурност.

— Твоята операция не съществува. С изключение на мен, никой няма да знае за нея. — Ейдриън погледна часовника си. — Колко време ще ти трябва, за да започнеш да действаш в Амстердам?

— Вече имам човек там, който веднага може да поеме наблюдението на нашия обект.

— Един човек? Надявам се, че е добър.

— Такъв е.

— Ели Лавон?

Габриел кимна утвърдително.

— А останалата част от екипа?

— Трябват ми четиридесет и осем часа.

— Това ни оставя пет дни преди крайния срок. — Картър отново погледна часовника си. — Вземи моя самолет обратно до „Бен Гурион“. Това ще ти спести няколко важни часа. Ще имаме нужда от човек на Управлението в твой екип, за да координира вашите действия съобразно общия план на операцията. Иначе рискуваме да се препъваме един другото на терена.

— Не искам никого от ЦРУ в екипа си. Той просто ще ни се пречка. Освен това предчувствам, че ще се наложи да вършим неща, които са в противоречие с американските закони. Не мога да си позволя да ме спира на всеки пет минути, за да се консултира с вашингтонски адвокат.

— Страхувам се, че е неизбежно.

— Добре, Ейдриън, ще ти разрешим да дойдеш с нас.

— Нищо не би ме направило по-щастлив, но напускането на централата не е решение, поне не в този момент. Имам предвид друг кандидат... някой, който има опит на терен и е кален в битки. А най-хубавото е, че ти лично си я обучил.

Габриел се закова намясто.

— Нали не говориш сериозно?

— Напълно сериозен съм.

— Къде е тя?

— В саудитския отдел на Националния център за борба с тероризма.

- Кога ще бъде готова да тръгне?
- Ще проведе един телефонен разговор и е твоя.

19. НА ПЪТ ЗА ХАВЪР, ФРАНЦИЯ

събота, 16:49 ч.

Светлините на френския бряг просветваха в мрака пред носа на ферибота от Портсмът за Хавър. Мъжът, който седеше до прозорците в горния салон, погледна часовника си. Оставаха още трийсет минути от петчасовото пътуване. Той даде знак на сервитьорката и с малък жест ѝ поръча още една „Карлсберг“ — четвъртата бира, откакто бяха отплавали. Тя я донесе след минута и я сложи предизвикателно на масата. Имаше изрусена коса и пиърсинг на долната устна. На табелката с името ѝ пишеше *Кристин*. Мъжът я загледа открито — по начина, по който мъжете неверници винаги гледаха своите жени, и очите му зашариха по бюста ѝ.

— Имате ли си име? — попита тя.

— Томас — отговори той.

Това не беше истинското му име. Беше предназначено за временно ползване, също като шофьорската книжка и британския паспорт. Но йоркширският му акцент бе истински. Беше йоркширец, роден и отрасъл там.

— Може и да греша, Томас, но мисля, че си имате обожателка.

— Наистина ли? Коя е тя?

Сервитьорката погледна към другия край на салона. На една от масите до прозорците отсреща седеше дребна жена малко над двайсетте, с къса тъмна коса и пламенни черни очи. Беше облечена с прилепнали джинси и също такъв пуловер, на който бе избродирана думата *Oui*^[1].

— Гледа ви, откакто напуснахме Портсмът — допълни сервитьорката. — Всъщност не може да откъсне очи от вас.

— Не е мой тип.

— А какъв е вашият тип?

Мъжът си спомни казаното от неговия наставник по време на последния инструктаж: „Каквото и да правиш, не се изолирай. Подхвани разговор. Почерпи някого с питие. Флиртувай с някое момиче, ако има такова“.

— Харесвам момичета, които се казват Кристин и сервират напитки на фериботи, прекосяващи Ламанша.

— Не може да бъде.

Тя му се усмихна. Той почувства как стомахът му се обръща от ярост.

— Кога се връщате в Англия? — попита сервитьорката.

— Утре по обед.

— Виж ти какво съвпадение! Аз се връщам със същия ферибот. Значи ще ви видя отново, надявам се.

— Наздраве за това.

Кристин отиде до бара. Мъжът с йоркширския акцент вдигна бирата до устните си и преди да отпие, помоли Аллах да му прости. През изминалите няколко дни бе извършил неща, за които също бе искал прошка от него. Беше обръснал брадата си за първи път, откакто бе юноша, и бе боядисал тъмната си коса платиненоруса, за да прилича повече на европейец. Беше ял свинска наденица в едно крайпътно ресторантче във Великобритания и бе говорил с много жени с открити лица. Но не бе молил да му бъде опростено участието в отвличането на американката. Баща ѝ служеше на режима на кръстоносците — режим, който потискаше мюсюлманите по целия свят, който подкрепяше Израел, докато в същото време палестинците страдаха, който подкрепяше вероотстъпника главорез Хосни Мубарак, богатееш, докато египетският народ с всеки изминал ден затъваше във все по-голяма бедност и отчаяние. Американката бе само средство, което използваха за освобождаването на шейх Абдула от затвора на кръстоносците, една неверническа крава, която можеше да бъде отведена на пазара и при необходимост посечена без милост и без страх от възмездието на Аллах.

От корабния високоговорител се разнесе глас. Беше капитанът, който информираше пътниците, че фериботът скоро ще акостира. Мъжът в бара изпи остатъка от бирата си и се насочи към стълбите, които водеха към автомобилната палуба. Сребристият микробус „LDV Максус“ бе паркиран в средната колона, на три реда от кърмата. Той отвори задната врата и надникна в тъмния товарен отсек. Вътре имаше няколко големи сандъка с маркировката на йоркширска фабрика за фин костен порцелан. Пратката, която беше с редовни документи, бе предназначена за първокласен магазин във френския град Страсбург,

който по една случайност бе собственост на египтянин, свързан с „Мечът на Аллах“. Няколко от сандъците бяха отворени от британската полиция на пристанищния терминал в Портсмът, вероятно с надеждата да открият липсващата американка. Не я намериха в сребристия микробус, пълен с йоркширски порцелан.

Мъжът затвори задната врата, после заобиколи и седна зад волана. Тъмнокосата девойка от бара вече седеше на пасажерското място, но плътно прилепналият ѝ пуловер бе скрит под дебело кожено яке.

— Стори ми се, че наистина ти бе приятно да флиртуваш с онази неверническа крава — каза тя.

— През цялото време исках да я зашлевя през лицето.

— Тя определено ще те запомни — подхвърли тъмнокосото момиче. — Всъщност ще запомни и двама ни.

Той се усмихна. Именно това бе целта.

След пет минути фериботът акостира в Хавър. Мъжът с платиненорусата коса и йоркширския акцент слезе с микробуса на френска земя и се насочи към Рен.

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

20. ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА „АНДРЮС“

събота, 14:17 ч.

— Все пак чия беше тази блестяща идея? — попита Сара Банкрофт. — Твоя или на Ейдриън?

Габриел погледна към жената, седяща срещу него в пасажерската кабина на самолета на ЦРУ „Гълфстрийм-4“. Имаше дълга до раменете руса коса, бяла като алабастрър кожа и сини като безоблачно лятно небе очи. Така, както бе облечена в момента, с кашмирения си пуловер, елегантните избелени дънки и кожени ботуши, тя бе опасно привлекателна.

— Определено бе на Ейдриън.

— Ти, разбира се, отхвърли предложението.

— Напълно.

— А защо отстъпи?

— Трябваше да избирам между тъпак от тайните служби и теб. Естествено избрах теб.

— Хубаво е човек да знае, че е желан.

— *Не исках* никого. Ейдриън настоя да включим някого от Управлението и ти беше оптималният вариант. В крайна сметка ние те обучихме. Познаваш част от персонала и знаеш как действаме. Знаеш разликата между *бодел* и агент *невиот*. Говориш езика ни. — Той се намръщи. — Е, почти. Фактът, че не знаеш добре иврит, е донякъде предимство. Това означава, че все още можем да говорим за теб зад гърба ти.

— Мога да си представя нещата, които са били казани за мен.

— Бъди сигурна, че са само комплименти, Сара. Ти беше най-бързо усвояващият човек, когото сме виждали. Но и винаги сме смятали, че ще се справиш. Това бе основната причина да изберем теб.

В действителност Ейдриън Картър я бе избрал. *Ти открий картината* — бе казал той. — *Аз ще осигуря момичето*. Картината, която Габриел бе намерил, беше изгубен шедьовър на Ван Гог, наречен „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“. След смъртта на Винсент тя бе попаднала в частната колекция на парижки адвокат. Картър пък бе

успял да открие свой собствен изгубен шедьовър — завършила в Европа специалистка по история на изкуството, владееща няколко езика, която работеше като куратор в музея „Филипс Кълекшън“ във Вашингтон. Алон я бе използвал, за да проникне в бизнес антуража на саудитски милиардер, финансиращ терористите — Зизи ал Бакари, и оттогава животът ѝ се бе променил завинаги.

— Знаеш ли, Габриел, ако не греша, това е първият комплимент, който получавам от теб. По време на подготовката ми за операцията „Ал Бакари“ ти почти не говореше с мен. Остави ме в ръцете на твоите инструктори и останалите членове на екипа ти. И защо беше това? — Тъй като не получи отговор, тя сама отговори на въпроса си: — Може би трябваше да запазиш дистанция. Иначе нямаше да можеш да ме изпратиш в лагера на Зизи. Кой знае? Може би си ме харесвал малко повече.

— Чувствата ми към теб бяха чисто професионални, Сара.

— Не съм казала нищо друго. — Тя замълча за момент. — Знаеш ли, след края на операцията всички ужасно ми липсвахте. Бяхте първото истинско семейство, което съм имала. — Поколеба се и добави: — Дори и ти ми липсваше, Габриел.

— Аз едва не станах причина да те убият.

— О, стига! — Сара сведе поглед и допря върховете на пръстите си, по които нямаше пръстени. — Вината не беше твоя. Аз бях виновна. Операцията беше много добра. Ще ти издам една малка тайна. Управлението не е толкова добро като вашата Служба. Нашите операции са като от тухли и хоросан. Вашите са като... — Замълча, търсейки подходящата дума, после добави: — ... като изкуство. Те напомнят картините на дядо ти.

— Дядо ми е немски експресионист — възрази Габриел. — Някои от картините му са доста хаотични и пламенни.

— Такива са и вашите операции.

Сара се облегна на седалката си и подпря единия си крак на облегалката за ръце пред Алон. В паметта на Габриел проблесна спомен: Сара с черна *абая*^[1], прикована с белезници към масата на инквизитора в една хижа в швейцарските планини.

— Пак ме гледаш по онзи начин — каза тя.

— По кой начин?

— Така, както гледаше картината на Ван Гог, която продадохме на Зизи. Разглеждаше Маргьорит Гаше и мен по един и същи начин. Оценяваш ме. Гледаш за олющвания и драскотини. Питаш се дали платното може да се върне към живот, или не може да се реставрира.

— И какъв е отговорът?

— Платното е добре, Габриел. Не се нуждае от никаква реставраторска намеса. Всъщност е годно да бъде изложено и така.

— Вече не сънуваш кошмари? Нямаш сеанси с психотерапевтите на Управлението?

— Не стигнах дотам. — Тя отново сведе поглед, сякаш някаква сянка мина пред очите ѝ. — Никой в Лангли не знае по-добре от мен какво преживява Елизабет Холтън. Може би затова Ейдриън е избрал мен за тази задача. Той е бивш оперативен агент. Знае как да манипулира хората.

— Забелязах това.

Сара го погледна отново.

— Е, къде ще ходим?

— Първо ще се отбием за малко в Тел Авив, за да събера екипа си. После ще отидем в Амстердам, за да си поговорим с един човек, който ще ни помогне да открием Елизабет Холтън.

— Познавам ли го?

— Вероятно не.

— Разкажи ми за него — предложи тя.

Габриел ѝ каза всичко.

* * *

Те пристигнаха на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив малко след зазоряване на следващата сутрин. Габриел се отби в Оперативния отдел, за да вземе снимките, направени от Ели Лавон при първото му наблюдение, и прочете докладите от Амстердам, после поведе Сара по коридора в сутерена към стая 456В. Дълги години тя бе служила за склад, където се изхвърляха стари мебели и излезли от употреба компютри, и понякога бе използвана от нощната смяна за любовни срещи. Сега бе известна в цялата централа като Леговището на Габриел. На вратата бе залепен пожълтял лист, на който бе написано на

иврит с изящния почерк на Алон: *Временна комисия за проучване на терористичните заплахи в Западна Европа*. Табелката бе свършила добра работа при две бурни операции. Габриел реши да я остави засега.

Той набра комбинацията за отключване на бравата, светна флуоресцентните лампи и влезе. Стаята изглеждаше точно както я бе оставил преди година. Едната стена бе покрита със снимки от наблюдения, на другата имаше диаграма на глобална бизнес империя, третата представяше колекция от репродукции на картини на импресионисти. Черната дъска на Алон стоеше изоставена в ъгъла, на чистата ѝ повърхност се виждаше само едно име: *Сара Банкрофт*. Тя го последва колебливо, сякаш влизаше в забравена стая от детството, погледът ѝ се спря на снимките: Зизи ал Бакари с глезената му дъщеря Надия; адвокатите му от „Абдул и Абдул“, завършили в Америка; швейцарският му банкер хер Верли; шефът на охраната му Бен Талал; неговият личен френски треньор и главен мъчител на Сара Жан-Мишел. Тя се обърна и погледна Габриел.

— Оттук ли си планирал всичко?

Той кимна. Младата жена огледа стаята с недоверчиво присвити очи.

— Очаквах нещо по-... — Замълча за момент и добави: — ... нещо по-впечатляващо.

— Това е Службата, а не Лангли, Сара. Правим нещата по старомодния начин.

— Очевидно. — Тя погледна към черната дъска. — Не съм виждала такава дъска, откакто бях в началното училище.

Габриел се усмихна, после се зае да сваля от стените останките от операцията „Ал Бакари“. В това време започнаха да пристигат останалите членове на екипа му. Не бяха нужни никакви представления, защото Сара ги познаваше и обожаваше до един. Първи дойде Йоси — висок оплешивяващ интелектуалец от отдел „Проучване“, който бе изучавал древни езици в Оксфордския университет и все още говореше иврит с ясно изразен британски акцент. След това дойде Дина Сарид от Историческия отдел — истински енциклопедист по въпросите на тероризма, която можеше да посочи точното време, мястото и броя на жертвите на всеки терористичен акт, извършен срещу Израел, без нарочна справка с източниците. Десет минути по-

късно пристигна Яков — кален в битките офицер от отдела по арабските въпроси на Шабак, последван от Римона — капитан от израелската армия, която работеше като аналитик за израелското военно разузнаване. Вечно печалният универсален оперативен сътрудник Оded, който бе специалист по отвличанията, дойде в осем часа, носейки закуска за всички, а слабикият Мордекай, който се оправяше с всякаква електроника, се довлече петнайсет минути по-късно с вид на човек, който не е спал предишната нощ. Последен дойде Михаил — сивоок екзекутор от руски произход, който без чужда помощ бе елиминирал половината от терористичната инфраструктура на „Хамас“ и палестинския „Ислямски Джихад“. Сара бе жива благодарение на него и отличната му стрелба. Тя го целуна по бузата, докато Габриел отиде в предната част на стаята и забодe снимките, направени от Лавон, на таблото.

— Виждам, че всички вече са тук — каза той. — Време е да се залавяме за работа. Това е човекът, който ще ни отведе до Елизабет Холтън. Той е един от основателите на „Мечът на Аллах“ и сега живее в Амстердам. Ще го накараме да изчезне яко дим, после ще го изстискаме докрай. Налага се да работим бързо и да не правим никакви грешки.

* * *

Службата се гордееше със способността си да импровизира в кризисни моменти, но дори и прехвалената институция се огъна пред трудните искания на Габриел. Най-голямата му грижа бяха безопасните квартири и интендантството, което поддържаше и купуваше имуществото на Службата, беше най-упоритият му опонент. За разлика от градове като Париж, Лондон и Рим, където Службата разполагаше с десетки безопасни апартаменти, в Амстердам тя нямаше налични сигурни квартири. Това означаваше, че трябва бързо да бъдат закупени такива, и то на свободния пазар — нещо, което прочутото с предпазливостта си интендантство не обичаше да прави. До десет часа те бяха взели на шестмесечен лизинг двустаен апартамент край канала Херенграхт, а до единайсет бяха осигурили луксозна плаваща къща, наречена „Хелен“, на канала Принсенграхт. Оставаше само да се

намери място за разпита. Алон се нуждаеше от нещо голямо, което да побере целия му екип, и достатъчно усамотено, така че присъствието им да остане незабелязано. Той имаше предвид един имот — изоставена вила край Олденбург, която бяха използвали по време на операцията „Божия гняв“ — и в крайна сметка успя да го изтръгне от лапите на интендантството.

След като то капитулира, останалото се подреди като домино. До обяд от отдел „Пътувания“ бяха наели няколко коли, които не можеха да бъдат проследени, а до един часа от отдела за промяна на самоличността бяха намерили достатъчно „чисти“ паспорти, така че всеки член от екипа да може да пътува като европейец. От Финансовия отдел отначало се стреснаха от искането на Габриел — куфарче, пълно с дребни пари в брой, но в един и половина той инсценира нещо като въоръжен обир и след десет минути напусна отдела, носейки красиво дипломатическо куфарче, пълно с петдесет хиляди долара и петдесет хиляди евро в употребявани банкноти.

Към средата на следобед първите членове на екипа му тихо се измъкнаха от булевард „Цар Саул“ и се отправиха към летище „Бен Гурион“. Одед, Мордекай и Римона излязоха в три и половина и се качиха на самолет за Брюксел. Йоси, Яков и Дина излетяха час по-късно със самолет на „Луфтханза“ за Франкфурт. Последни тръгнаха Габриел и Сара, но малко след осем часа вече заемаха местата си в първа класа на вечерния полет на „Ел Ал“ за Париж. Докато останалите пътници се качваха в самолета, Габриел позвъни на Киара, за да ѝ каже, че е бил в страната и отново я напуска. Тя не попита къде отива. Не ѝ трябваше да знае.

[1] Широка горка дреха, носена от някои мюсюлманки, която покрива и главата. — Б.пр. ↑

21. ИМБАБА, КАЙРО

неделя, 8:23 ч.

Каирският бедняшки квартал, известен като Имбаба, е едно от най-отчайващо мизерните места на света. Разположен от другата страна на Нил, точно срещу модния островен квартал Замалек, Имбаба е толкова гъстонаселен, че разнебитените жилищни сгради често се срутваат от тежестта на своите обитатели. Улиците не са павирани, нямат имена и тънат във вечен мрак. По тях текат канални нечистотии и са задръстени от купчини несъбран боклук. През нощта тук властват глутници подивели кучета. Децата в този квартал носят дрипи, пият от помийните ями и живеят в страх, че ще бъдат разкъсани живи от плъховете. Течащата вода е лукс, електричеството го пускат на кратки интервали и няма никаква надежда. Има единствено ислям. Радикален ислям. Неговите послания са изписани със зелена боя върху рушащите се стени: *Ислямът е отговорът... Само „Мечът на Аллах“ може да ни спаси.*

Тази сутрин атмосферата в Имбаба бе по-напрегната от обичайното. По улиците обикаляха полицаи, а униформени агенти от египетските сили за сигурност наблюдаваха околната обстановка от кафенетата и щандовете за *фалафел*^[1]. Хюсеин Мандали, преподавател на четвърти клас в основното училище на Имбаба, беше виждал това и преди. Силите на реда се канеха да правят чистка. Всички мъже с брада и *галабия*^[2] или всички жени с *никаб*^[3] щяха да бъдат арестувани и откарани в „Скорпиона“ — ужасната сграда в каирския затвор „Тора“, предназначена за ислямистите. Всеки, независимо от пола си, щеше да прекара поне пет минути на масата за мъчения. Тайната полиция на Фараона не се съобразяваше със законите и правилата за вземане на свидетелски показания. Тяхната задача беше да всеят ужас и те го правеха с безмилостна ефикасност.

Хюсеин Мандали не носеше брада, макар че бе облечен с *галабия* — единствената дреха, която можеше да си позволи с мизерната си заплата. Египетската образователна система, както почти всичко друго в страната, се разпадаше. Учителите не получаваха нищо,

а учениците научаваха малко. От години двайсет и петте хиляди обществени училища бяха под контрола на ислямистите. В резултат на това те не бяха нищо повече от фабрики, бълващи ежегодно хиляди младежи и девойки, посветили се на разрушаването на режима и неговите поддръжници от Запада. Хюсеин Мандали познаваше твърде добре това явление. Всеки ден той учеше учениците си за небесната отплата за джихада и мъченичеството и им набиваше в главите, че техният свещен дълг е да избиват американци и евреи и да свалят от власт марионетката Хосни Мубарак. Децата в Имбаба винаги бяха готови да бъдат вербувани. Доказателствата за безразличието на Фараона към тяхното положение бяха навсякъде около тях.

Група полицаи стоеше на пост в края на улицата. Те изгледаха с подозрение Мандали, когато мина край тях и се отправи по изпълнения с глъчка път, от който се виждаше западният бряг на Нил. След две минути Хюсеин мина по моста и се озова в Замалек. „Колко е различно тук“, помисли си той. Това беше привилегирован остров, заобиколен от море от мизерия — място, където по-голямата част от египетското население не можеше да си позволи да си купи сладки или чаша кафе. „Замалек скоро ще изпита гнева на легионите от потиснати мюсюлмани — каза си той. — Това ще сповети и целия свят“.

Той тръгна по улица „26 юли“, която пресичаше острова, после се разходи из тихите странични улички северно от спортния клуб „Гезира“, за да се увери, че не го следят. Половин час след напускането на Имбаба приближи до луксозна многоетажна жилищна сграда, наречена „Кулите на Рамзес“. Високият суданец, стоящ на пост пред входа, беше член на „Мечът на Аллах“. Той въведе Мандали в мраморното фоайе и го посъветва да използва задното стълбище, защото обитателите не биваше да виждат бедняк в позлатения им асансьор. Минути по-късно Хюсеин стигна запъхтян пред вратата на апартамент 2408 и почука по уговорения начин: две почуквания, кратка пауза, още три почуквания.

След няколко секунди вратата отвори мъж, облечен в бледосива *галабия*. Той покани Мандали в антрето, после го въведе в прекрасна всекидневна, гледаща към Нил. На пода седеше по турски мъж в напреднала възраст с дълга прошарена брада, който носеше бяла *галабия* и бяла плетена шапчица на темето. Хюсеин целуна стареца по съсухрените бузи и седна на пода срещу него.

— Имаш ли новини от улицата? — попита шейх Таид Абдул Разак.

— Силите на Мубарак обкръжиха Имбаба и започнаха да навлизат в квартала. В други части на страната армията и полицията ни нанасят тежки удари. Ел Фаюм, Ел Миня, Асют и Луксор също са нападнати. Положението е напрегнато. Трябва само една искра — и ще експлодира.

Шейхът запрехвърля зърната на броеницата си и погледна към другия мъж.

— Донеси ми касетофона и аз ще осигуря искрата.

Мъжът със сивата *галабия* сложи един касетофон до краката на шейха и го включи. Час по-късно Хюсеин Мандали отново си проправяше път по уличките на Имбаба, този път със съдбоносната касета, скрита в единия чорап. До падането на нощта възванието щеше да бъде разпространено чрез мрежата на популярните джамии и нелегалните джихадски групи. Всичко оттам насетне щеше да бъде в ръцете на Аллах. Хюсеин бе сигурен само за едно. Водите в канавките на Имбаба скоро щяха да почервенеят от кръвта на войниците на Фараона.

[1] Арабско ястие от нахут. — Б.пр. ↑

[2] Дълга върхна дреха, носена от арабите. — Б.пр. ↑

[3] Част от облеклото на мюсюлманките, което покрива лицето изцяло и оставя само тесен процеп за очите. — Б.пр. ↑

22. АМСТЕРДАМ

понеделник, 9:30 ч.

„Хелен“ беше ниска и непривлекателна, боядисана в шоколадовокафяво с червени кантове. По перилата ѝ бяха поставени сандъчета с цветя, а на кърмата се поклащаше малка лодка с извънбордов мотор. Интериорът ѝ бе обновен наскоро: електроуреди от неръждаема стомана блестяха в малката, но елегантна кухня, удобната всекидневна бе обзаведена с мебели в скандинавски стил. От стените бяха свалени три модернистични картини със съмнителен вкус и на тяхно място бе закачена едромащабна карта на Амстердам и няколко дузини снимки на мюсюлманин на напреднала възраст. На стъклената маса в трапезарията бе поставен лаптоп със защитен комуникационен софтуер, а пред него седеше дребен мъж, който сякаш беше навлякъл всичките си дрехи. Габриел го помоли да загаси цигарата си. След нощното каране от Париж го мъчеше силно главоболие.

— Ако Ибрахим Фаваз е терорист, той със сигурност не се държи като такъв — каза Ели Лавон. — Не прави нищо, което може да се изтълкува като елементарно предпазване от следене, а действията му са предсказуеми и открити.

Алон погледна към картата на Амстердам на стената, където ежедневният маршрут на Ибрахим бе представен с дебела червена линия. Тя тръгваше от неговия апартамент на площад „Аугуст Алебеплейн“, минаваше през Ислямския културен център в Западен Амстердам, пазара „Тен Кате“ и стигаше до джамията „Ал Хиджра“. Часовете на пристигане и тръгване бяха педантично записани и онагледени със снимки от наблюдението.

— Къде? — попита Габриел. — Къде можем да го хванем?

Лавон стана и отиде до картата.

— Според експертното ми мнение има само едно подходящо място. Ето тук. — Той чукна два пъти картата с късия си показалец. — В края на Ян Хазенстраат. Фаваз минава оттам на път за вкъщи след вечерната молитва в джамията. Улицата е сравнително тиха за

Амстердам и ако успеем да извадим от строя уличните лампи, няма да ни види, че идваме. — Ели се обърна и погледна Габриел. — Кога смяташ да го направим?

Отговорът дойде от кухнята, където Сара правеше нова кана с кафе.

— Тази вечер — каза тя. — Нямаме друг избор, освен да го заловим тази вечер и да започнем разпита.

— *Тази вечер?* — Лавон извърна очи към приятеля си и му се усмихна невярващо. — Преди година обучавах това дете как да върви по улицата като професионалист. Сега то ми казва, че трябва да отвлече човек от гъстонаселен европейски град, след като съм го наблюдавал по-малко от четиридесет и осем часа.

— За съжаление *детето* е право, Ели. Налага се да го направим тази вечер и да започнем разпита.

Лавон отново седна на стола си и скръсти ръце.

— Спомняш ли си колко време наблюдавах Цвайтер в Рим, преди да започнем да обсъждаме как да го убием? — И сам отговори на въпроса си: — Три седмици. И това беше за убийство, а не за отвличане. Знаеш какво казва Шамрон за този род операции.

— Казва, че е по-лесно да оставиш труп на тротоара, отколкото да вкараш жив човек в колата, с която ще го отвличаш. — Габриел се усмихна. — Ари умее да се изразява точно, нали?

Сара донесе каната с кафето на масата и седна до Алон. Ели запали цигара и издуха вяло струйка дим към тавана.

— Полицията в този град е в повишена бойна готовност заради връзката между амстердамската група и атентата в Лондон — каза той. — Ибрахим трябва да е под наблюдение поне още една седмица. Трябва да планираме главния път за бягство, резервен път, както и още един резервен вариант за измъкване. Трябва да поставим набелязаната зона под двайсет и четири часово наблюдение, за да сме сигурни, че няма да има изненади в нощта на операцията. Пропуснах ли нещо?

— Сухите тренировки — отвърна Габриел. — Трябва да направим поне три сухи тренировки. И при идеални условия щяхме да свършим всичко това. Но в реалния свят на Елизабет Холтън й остават по-малко от пет дни живот. Ще се подготвим колкото можем и ще го отвлечем тази вечер.

— И да се помолим на Бог да не свършим всички в затвора, което ще се случи, ако допуснем грешка. — Ели погледна унило часовника си. — Да се поразходим до Ауд Вест. Кой знае? Може да е нашата последна операция за дълго време.

* * *

Оживеният открит пазар, който се намираше на няколко пресечки оттам по протежение на Тен Кате Страат, онагледяваше променения състав на населението на амстердамския квартал Ауд Вест. На него имаше фурми и леща, каци, пълни с маслини и нахут, щандове за дюнер и фалафел, както и трима продавачи на месо *халал*^[1]. Габриел спря за малко пред сергията за обувки и разрови купчина от американски маратонки менте — основният символ на статуса на младежите дори и по улиците на Западен Амстердам. На друга сергия на отсрещната страна на улицата Сара разглеждаше платнена чанта, украсена с lika на Че Гевара, докато Лавон проявяваше фалшив интерес към суичър с качулка, на който имаше надпис *Освободете Палестина сега!*

Ели погледна към Алон и му кимна почти недоловимо — знак, че не е забелязал някой да ги следи. Минута по-късно тримата вървяха един до друг към далечния край на пазара. Сергията, на която Ибрахим Фаваз работеше следобед, бе заета от възрастен мароканец с бяла *джелабия*^[2]. Сара се спря, за да разгледа един електрически чайник, докато Габриел и Лавон продължиха към края на пазара. На срещуположната страна на улицата, в сива сграда от пенобетон, построена след войната, се помещаваше джамията „Ал Хиджра“. Двама брадати мъже разговаряха на тротоара пред нея под бдителните погледи на униформени полицаи. На двайсестина метра оттам бе паркиран тъмен бус с черни прозорци.

— От четиридесет и осем часа не е мръднал оттук — каза Ели.

— На Нидерландската служба за сигурност ли е?

Лавон кимна утвърдително.

— Ако питаш мен, бих казал, че имат и постоянен пост в сградата от другата страна на улицата.

Алон погледна назад към щанда за кухненски съдове и махна на Сара да се присъедини към тях. После завиха наляво и минаха по Ян Хазенстраат. Беше тиха улица с ниски жилищни сгради в различен стил и малки магазинчета. В дъното имаше мъничък парк с изглед към канала, с няколко пейки, люлка и две кончета на ръждиви стоманени пружини. Габриел сви зад ъгъла и спря: виждаха се същите жилищни сгради, но без магазинчета и кафенета — нищо, което да е отворено, след като мръкне.

— Вечерната молитва започва в шест часа и трийсет и седем минути — поясни Ели. — Това означава, че Ибрахим ще мине оттук около седем. Щом завие зад ъгъла, никой в буса или в постоянния наблюдателен пункт няма да може да го вижда. Ние просто трябва да се опитаме да го хванем без никакъв шум. Смятам, че е добре да паркираме колата на този ъгъл, където ще бъде извън полезрението на нидерландските агенти. После трябва да направим нещо, което да накара Фаваз да забави ход достатъчно, за да можем да го спипаме.

Алон се замисли за вечерта, когато заедно с Ибрахим бяха вървели край река Амстел, и в паметта му проблесна само една картина: как египтянинът бе свел поглед с погнуса, когато край тях минаха двама мъже, държащи се за ръка.

— Той не харесва хомосексуалистите — каза Габриел.

— Малцина сред ислямистите ги харесват — отвърна Лавон. — Какво имаш предвид?

Алон му каза и той се усмихна.

— На кого смяташ да възложиш задачата?

— На Михаил и Яков — отговори без колебание Габриел.

— Отлично — съгласи се Ели.

[1] Храна, която е допустима за консумация според ислямския закон и практика. — Б.пр. ↑

[2] Традиционна мароканска дълга и свободно падаща връхна дреха с дълги ръкави и качулка. — Б.пр. ↑

23. БЕЛИЯТ ДОМ

понеделник, 12:45 ч.

Никълас Сканлън веднага разпозна натрапника, който чукаше на вратата на кабинета му. Две почуквания, резки като от чукче за гвоздеи. Пресекретарят на Белия дом изчака да изтекат десет секунди, преди да вдигне поглед от книжата си. Главната кореспондентка на Ен Би Си в Белия дом — Мелиса Стюарт, се бе облегнала със скръстени ръце на касата на вратата, а наскоро боядисаната ѝ коса бе разрошена от предаването на живо на Северната морава.

— Какво искаш, Мелиса?

— Трябва да поговорим.

— Пак ли няма хартия в дамската тоалетна?

Тя влезе в кабинета и затвори вратата.

— Заповядай, Мелиса — каза саркастично Сканлън. — Седни.

— С удоволствие, Ник, но малко бързам.

— Какво мога да направя за теб?

— Да потвърдиш историята.

Сканлън зарови из книжата си, за да печели време.

— С какво разполагаш?

— Знам кой държи като заложица Елизабет Холтън.

— Ами кажи, Мелиса. Всички искаме да узнаем това.

— Хора от „Мечът на Аллах“, Ник. Преди няколко дни едно дивиди със запис на Елизабет е било оставено някъде в Южна Англия. Те искат да им върнем шейх Абдула и ако до петък вечер той не отлети за Египет, ще убият Елизабет.

— Какъв е източникът ти?

— Това не ми звучи като отричане.

— Моля те, отговори на въпроса.

— Нали не очакваш наистина да ти разкрия източника си?

— Можеш да ме насочиш за естеството му.

— Силите на реда — отговори тя. — Но мога да ти кажа само това.

Никълас се завъртя със стола си и погледна през бронираното стъкло на прозореца към Северната морава. *Проклетото изтичане на информация...* Цяло чудо бе, че толкова дълго бяха успели да го запазят в тайна. Бяха изминали само шест месеца, откакто Сканлън бе напуснал доходната си работа като лобист и шеф на връзки с обществеността, за да дойде да работи за президента, но за това време се бе сблъскал с предостатъчно доказателства за изтичане на информация във Вашингтон. И колкото по-лоши бяха новините, толкова по-бързо се разчуваха. Запита се какво ли би могло да мотивира висш федерален служител на реда да пусне такава новина на репортер. Отново се завъртя със стола си и се взря в големите сини очи на Мелиса. „Ама разбира се!“ — помисли си той.

— Все още ли спиш с онзи тип от Бюрото?

— Не се бъркай в личния ми живот, Ник.

— Ще ти дам един малък съвет и се надявам да го приемеш в смисъла, в който ти го казвам. Това не е история, която би искала да публикуваш първа.

— Това също не ми звучи като отричане.

— Както можеш да се досетиш, точно сега участваме в някои много деликатни операции из целия свят, операции, които ще бъдат изложени на риск, ако тази новина бъде разкрита, преди да сме готови.

— Съжалявам, Ник, но това е твърде голяма новина, за да бъде пренебрегната. Ако е вярна, трябва да се огласи. Американският народ има право да знае кой държи дъщерята на посланик Холтън.

— Дори ако това доведе до смъртта ѝ?

— И преди си падал ниско, но този път си направо гаден.

— Мога да стана и по-гаден, Мелиса. Ще отрека, че това е вярно, и после ще те разоблича пред съда.

Кореспондентката се обърна и хвана дръжката на вратата.

— Почакай — каза Сканлън, като тонът му внезапно се смекчи.

— Навярно можем да постигнем съгласие.

— Какво имаш предвид?

— Колко време можеш да ми дадеш?

— Десет минути.

— Двайсет.

— Петнайсет.

Никълас кимна в знак на съгласие. Госпожица Стюарт погледна часовника си.

— Ако телефонът в стаята ми не звънне след петнайсет минути — каза тя, — ще изляза на моравата и ще кажа на света кой държи Елизабет Холтън.

* * *

Президентът седеше зад бюрото си, когато след три минути Никълас Сканлън влезе в Овалния кабинет, придружен от шефа на канцеларията на Белия дом Уилям Бърнс и съветника по националната сигурност Сайръс Мансфийлд.

— Защо гледате така мрачно, господа? — попита той.

— Изтекла е информация, господин президент — отговори Сканлън. — Кореспондентката на Ен Би Си знае кой държи Елизабет.

Президентът изруга тихо и стисна очи от гняв. Вече над седмица вървеше по ръба на острието, показвайки пред обществото загриженост за съдбата на дъщерята на своя приятел, докато в същото време показваше ясно на терористите, че не са успели да извадят от строя най-могъщия човек на планетата. Само неговите най-близки сътрудници бяха наясно с физическата и емоционалната болка, която му бе причинило отвличането.

— Какво предлагаш, Ник?

— Да хванем бика за рогата, сър. Смятам, че ще е по-добре за страната и останалата част от света да чуят новината от вас, отколкото от Мелиса Стюарт.

— Колко време имаме, преди да я пусне в ефир?

Сканлън погледна часовника си.

— Девет минути, сър.

Президентът премести поглед от своя прессекретар към съветника по националната сигурност Сайръс Мансфийлд.

— Трябва да знам дали ще изложа на риск някоя секретна операция, ако говоря пред обществото. Свържете се с директора на ЦРУ. С държавния секретар също.

— Добре, сър.

Президентът отново погледна Сканлън.

— Ако приемем, че никой няма възражения, къде би искал да го направя?

— Залата за конференции ми се струва подходяща.

— Но без никакви въпроси.

— Предварително ще го разясня на репортерите.

— Как ще се справиш с Мелиса Стюарт?

— Ще трябва да ѝ обещаем нещо — отговори Никълас. — Нещо голямо.

— Не можем ли просто да апелираме към чувството ѝ за благоприличие и патриотизма ѝ?

— Говорим за Мелиса Стюарт, господин президент. Не съм сигурен дали тя има сърце, да не говорим за патриотизъм.

Президентът въздъхна тежко.

— Можеш да ѝ кажеш, че първото интервю, което ще дам, когато това свърши, ще бъде за новините на Ен Би Си. Това би трябвало да я зарадва.

— Но ще ми създаде проблеми с другите журналисти, сър.

— Боя се, че това са *твои* проблеми, Ник, не мои.

— Искате ли да подготвя изявлението ви, сър?

Президентът поклати глава.

— С това мога да се справя и сам.

* * *

Мелиса Стюарт си облече палтото и се готвеше да тръгне към Северната морава, когато телефонът в стаята ѝ иззвъня.

— Обаждаш се в последната секунда, не мислиш ли?

— Извинявай, Мелиса. За момент забравих, че ти си центърът на света.

— Закъснявам за важно предаване на живо, Ник.

— Отмени го.

— Какво имаш за мен?

— След двацет минути президентът ще бъде в залата за конференции, за да каже на света, че „Мечът на Аллах“ държи Елизабет Холтън като заложник и иска да освободим шейх Абдула. Преди появата му можеш да съобщиш, че от Ен Би Си Нюз са научили,

че госпожица Холтън е отвлечена от египетска радикална ислямистка групировка и се очаква президентът да съобщи повече за това. Ако се придържаш към сценария, твоята телевизия ще получи първото интервю от президента след приключване на случая. Ако не го направиш, ще посветя остатъка от времето си в Белия дом, за да ти вгорча живота. Споразумяхме ли се?

— Смятам, че да.

— Ще се видим в залата за конференции след десет минути. И не се опитвай да вмъкнеш нещо допълнително, Мелиса. Ще слушам внимателно.

* * *

Президентът на Съединените щати се качи на подиума в залата за конференции на Белия дом точно в тринадесет часа и трийсет минути източно време и информира света, че неговата кръщелница е взета като заложник от египетската терористична групировка „Мечът на Аллах“. В замяна на нейното освобождаване похитителите са поискали от САЩ да освободят шейх Абдула Абдул Разак. Той даде ясно да се разбере, че това искане никога няма да бъде удовлетворено. Президентът призова терористите незабавно да освободят Елизабет, предупреди ги, както и техните покровители, че ще бъдат изправени пред съда, и благодари на американския народ за молитвите и подкрепата.

В тринадесет часа и трийсет и две минути той слезе от подиума и остави своя прессекретар Никълас Сканлън да се оправя сам с потресените журналисти. Ейдриън Картър натисна бутона за пауза на дистанционното и погледна към вратата на кабинета си, където стоеше по риза и тиранти заместник-директорът на Управлението Шепард Кантуел.

— Какво мислиш? — попита Кантуел.

Картър се поколеба, преди да отговори. Шепард задаваше въпроси на другите само когато искаше да изкаже собствено мнение. Не можеше да се спре. Беше анализатор.

— Смятам, че се справи добре при тези обстоятелства — отговори Ейдриън. — Заяви ясно на терористите, че няма да бъдем

техни заложенници и няма да преговаряме с тях.

— Допускаш, че онези от „Мечът на Аллах“ наистина искат да преговарят? Аз не съм сигурен. — Кантуел влезе в кабинета на Картър и седна. — Нашите анализатори разгледаха обстойно всяка дума, написана или публично казана от шейх Таид Абдул Разак: проповеди, *фетви*^[1], записи на интервюта — всичко, което успяхме да докопаме. Преди две години той даде интервю за лондонски вестник, излизащ на арабски език, в условия на изключителна секретност някъде в Египет. По време на това интервю шейхът бе помолен да опише най-вероятния сценарий, при който ислямистите могат да вземат властта в Египет: чрез избори, преврат или народно въстание. Той даде много ясен отговор. Каза, че *единственият* начин за това е да се подтикнат масите да се вдигнат срещу техните потисници. Демонстрации, бунтове, улични сблъсъци с армията: един вид интифада^[2] от делтата на Нил до Горен Египет.

— Какво искаш да кажеш, Шеп?

— Шейх Таид е религиозен фанатик и убиец, но е много умен мъж. Фактът, че след всичките тези години още е жив, е доказателство за това. Той много добре знае, че ние никога няма да отстъпим пред исканията да освободим брат му в замяна на Елизабет Холтън. Но навярно в действителност не иска брат си. Може би това, което иска, е въстание.

— И ще го постигне, като предизвика конфронтация с нас?

— В този момент египетските сили за сигурност преобръщат страната наопаки, за да помогнат на неверниците американци да открият дъщерята на посланика милиардер — отговори Кантуел. — Помисли си как изглежда това на един египетски ислямист, който живее в отчайваща бедност и е изгубил брат или баща в килиите за изтезания на Мубарак. И докато водим този разговор, тези килии се пълнят, защото режимът издирва *една* американка.

— Какво е положението в Египет сега?

— Според докладите, които получаваме от каирската ни централа, то е изключително лошо. Всъщност е по-лошо от когато и да било. Ако този кошмар продължи, шейх Таид ще успее да вдигне въстание. И нашият президент ще остане в историята като човека, който е изгубил Египет.

Шепард Кантуел стана и се отправи към вратата, но внезапно спря и се обърна.

— И още нещо — каза той. — Току-що президентът изпрати ясно послание на нашия приятел Сфинкса. Не бих се изненадал, ако той му отговори. На твое място щях да се обадя на Федералната служба за сигурност и незабавно да повиша нивото на заплаха за националната сигурност.

— До каква степен?

— До червено — отговори Кантуел на излизане от стаята. — *Кървавочервено.*

Картър погледна часовника си. Беше 13:37 часът. Мюсюлманската вечерна молитва тъкмо започваше в Амстердам. Той се загледа в телефона си, очаквайки да позвъни.

[1] Религиозни декрети. — Б.пр. ↑

[2] Вълна от насилие и политически конфликти. — Б.пр. ↑

24. ЗАПАДЕН АМСТЕРДАМ

понеделник, 19:09 ч.

Ибрахим Фаваз отвори вратата на джамията „Ал Хиджра“ и бе посрещнат от внезапен порив на ледения вятър. Това беше двайсет и петата му зима в Нидерландия, но той все още не бе свикнал със студа. Провидението и съдбата го бяха довели тук, до тази градина от пенобетон и цимент в Северна Европа, но в сърцето си той все още беше *ибн балад* от Горен Египет — син на земята и дете на реката. Ибрахим постоя за момент в преддверието, като вдигна яката на палтото си и позатегна шала си, след това стъпи нерешително на улицата под бдителните погледи на двама амстердамски полицаи със зачервени бузи. Той размени с тях няколко шеговити реплики на отличен нидерландски, после се обърна и тръгна по Ян Хазенстраат.

Двамата полицаи постоянно бдяха пред джамията. Веднага след атентата в Лондон „Ал Хиджра“ бе претърсвана два пъти от нидерландските детективи. Бяха иззети папки и компютри, а имамът и някои от членовете на управата бяха разпитани дали познават Самир ал Масри и групата му. Тази вечер имамът бе обвинил неверниците, че използват атентатите в Лондон и убийството на Соломон Роснер като оправдание за репресивните мерки срещу ислямистите в Нидерландия. Ибрахим Фаваз и преди беше преживявал преследвания срещу мюсюлманите, репресии, които се отличаваха с такава жестокост, каквато европейците не можеха да си представят дори в най-лошите си кошмари. Имамът само използваше полицейското разследване като претекст за предизвикване на безредици. Всъщност това му се удаваше доста добре. То бе и главната причина да бъде изпратен в Амстердам.

Една кола го настигна. Фаваз видя сянката ѝ да се разтяга върху тротоара пред него, после изчезна, когато тя продължи напред. Щом колата отмина, той откри, че наоколо цари пълен мрак. Трите лампи в края на улицата не светеха. В малкия парк на брега на канала някакъв мъж, когото Ибрахим не бе виждал досега, седеше самичък на една от пейките. Имаше изпито лице, отнесен поглед и беше тънък като нилските тръстики. „Наркоман“ — помисли си той. Имаше ги

навсякъде в Амстердам. Идваха от Европа и Америка, за да се възползват от нидерландските либерални закони по отношение на дрогата и от щедрите социални помощи, и мнозина от тях никога не намираха сили и воля да си тръгнат.

Фаваз сведе поглед към тротоара и сви зад ъгъла. Картината, която се разкри пред очите му, бе далеч по-обидна за ислямския му мироглед от наркомана, който седеше сам в леденостудения парк. Това също бе гледка, която често виждаше в Амстердам: двама облечени в кожени дрехи мъже се опипваха един друг в тъмнината край микробус „Фолксваген“. Ибрахим внезапно спря, оскърбен от безсрамната сцена, на която бе свидетел, като се зачуди дали да мине бързо край тях с извърнати встрани очи, или да побегне в обратната посока.

Избра второто, но преди да помръдне, страничната врата на микробуса се отвори, някаква дребна като трол фигура протегна ръка и го сграбчи за гърлото. Двамата мъже в кожено облекло изведнъж загубиха интерес един към друг и се насочиха към него. Нечия ръка затисна устата му. Друг го стисна за врата така, че цялото му тяло омекна. Чу вратата да се хлопва и почувства, че микробусът потегли рязко. Нечий глас му заповяда на арабски да не мърда и да не издава звук. Ибрахим направи точно както му казаха.

ТРЕТА ЧАСТ
ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО НА ИСАК

25. СЕВЕРНА ГЕРМАНИЯ

понеделник, 22:18 ч.

Хората от интендантството я наричаха Обект 22ХВ, но сред старите служители тя бе известна като Замъка Шамрон. Издигаше се на сто метра от затънтен селски път, в края на неравна алея, обградена от голи дървета. Покривът ѝ беше островръх и тази вечер бе покрит с тънък слой сипкав сняг. От леко провисналите жалузи на прозорците липсваха отделни летвички. На касата на входната врата имаше четири дупчици, доказателство за махната преди години мезуза^[1].

Групата, която пристигна в къщата вечерта, не влезе през тази врата, а през някогашния вход за прислугата откъм задния двор. Те дойдоха с четири автомобила: микробус „Фолксваген“, две еднакви коли „Рено Седан“ и едно доста лъскаво „Ауди А8“, и ако германските власти бяха попитали за целта на тяхното посещение — което те не направиха, — щяха да им отговорят, че е отдавна планирано събиране на стари приятели. Една бегла проверка на къщата щеше да подкрепи това обяснение: в кухнята бе добре заредено с храна и напитки, а в камината горяха дебели цепеници, но един по-внимателен оглед щеше да разкрие, че някогашната трапезария бе подготвена като стая за разпит, а в къщата имаше модерно комуникационно оборудване, което не се намираше по магазините. Такъв оглед можеше също да разкрие, че малката стая в сутерена бе превърната в килия, заета сега от египтянин на напреднала възраст, който бе със завързани очи, окован с белезници и само по бельо. Габриел го наблюдава мълчаливо за минута, после се качи по стълбите до кухненския килер, където стояха Яков и Сара.

— От колко време е там?

— Малко повече от час.

— Някакви проблеми?

Яков поклати отрицателно глава.

— Излязохме спокойно от Амстердам и по време на пътуването той се държа добре.

— Наложил ли се да го упоявате?

— Не.

— А да прилагате физическа сила?

— Може и да съм го плеснал няколко пъти, но не е нещо, което да запомни.

— Някой говорил ли е пред него?

— Само няколко думи на арабски. Ибрахим обаче доста поговори. Той е убеден, че е в ръцете на американците.

Добре — каза си Алон. Точно това искаха да си мисли египтянинът. Той въведе Сара в салона, където Дина и Римона четяха досиетата от „Мечът на Аллах“ пред пукащия огън, после мина през двойната врата в трапезарията. Тя беше празна, с изключение на правоъгълната маса и двата стола с високи облегалки. Стъпил на единия от тях, Мордекай поставяше миниатюрен микрофон на покрития с паяжини полилей.

— Този е резервен. — Той скочи от стола и избърса прашните си ръце в крачолите на панталона. — Основният микрофон е тук долу. — Мордекай потупа плота на масата. — Сложи Ибрахим на този стол. Така микрофонът няма да пропусне нищо от думите му.

— А какво стана със сигурната връзка?

— Тя е горе и е включена. Ще изпращам сигнала на булевард „Цар Саул“, а те ще го препращат в Лангли. Предвид това, което научихме от американците, тази вечер ти си най-търсеният в града.

Мордекай излезе от стаята и затвори вратата зад себе си. Сара огледа празните стени.

— Това място със сигурност има интересна история — подхвърли тя.

— Преди Втората световна война то е било собственост на еврейското семейство Розентал — обясни Габриел. — По време на войната къщата била експроприирана от един есесовски офицер и семейството било депортирано в Аушвиц. Дъщерята оцеляла и си изисквала имота, но през петдесетте години се отказала да стои тук и емигрирала в Израел. Не било много приятно да си евреин в Германия през онези години.

— А къщата?

— Не я продала. Когато Шамрон откри, че все още я притежава, убеди я да ни позволи да я използваме. Той винаги намира начин да скъта нещо за черни дни: къщи, паспорти, хора. Използвахме я като

безопасна квартира и организационен пункт по време на операцията „Божия гняв“. Дватама с Ели прекарахме тук дълги нощи — някои добри, други не толкова.

Сара седна на стола, който скоро щеше да бъде зает от Ибрахим Фаваз, и сложи ръце на масата.

— Какво ще се случи тук тази нощ? — попита тя.

— Това зависи изцяло от Ибрахим. Ако той ни сътрудничи и ми каже истината, нещата ще минат много гладко. Ако не го направи... — Габриел сви рамене. — Яков е един от най-умелите специалисти по провеждането на разпити в Шабак. Знае как да говори с хора, които не се страхуват от смъртта. Възможно е нещата да загубят.

— До каква степен?

— Питаш ме дали ще го измъчваме?

— Точно това питам.

— Целта ми тази нощ е да спечеля съюзник, Сара, а човек не печели съюзници с тояги и юмруци.

— А какво ще стане, ако Фаваз не пожелае да ти стане съюзник?

— Тогава той скоро ще се озове на място, където хората не се свенят да използват изключително жестоки методи, за да изтръгнат информация. Но да се надяваме, че няма да се стигне до това... заради всички нас.

— Не одобряваш ли мъченията?

— Ще ми се да можех да кажа, че не вършат работа, но не е така. Оказанието от опитни професионалисти физически и психически натиск над заловени терористи често довежда до получаването на информация, която спасява живота на много хора. Но какво коства на хората и тайните служби, които се занимават с това? Много, за съжаление. То ни поставя в лагера на египтяните, йорданците, саудитците и всички други арабски тайни полицейски структури, които измъчват противниците си. И в крайна сметка нанася вреда на нашата кауза, защото превръща вярващите във фанатици.

— Осъждаш мъченията, но нямаш угризения относно убийството?

— Нямам угризения ли? — Той бавно поклати глава. — Убийството също си взема своята дан, но се опасявам, че то е единственото ни средство. Трябва да убиваме чудовищата, преди те да убият нас. И не с изпращането на военна сила, както вие,

американците, обичате да казвате, защото това носи на терористите нова морална победа. Убийството трябва да става в мрака, когато никой не може да го види. Трябва да ги преследваме безмилостно. Трябва да ги тероризираме. — Пак я погледна. — Добре дошла в нашата война, Сара. Сега вече си истински обитател на нощта.

— Благодарение на теб вече няколко месеца съм такъв обитател.

На вратата се почука. Беше Яков.

— Мисля, че е готов да говори.

— Сигурен ли си?

Яков кимна утвърдително.

— Дай му още десет минути — каза Габриел. — После го доведи при мен.

* * *

Те го качиха внимателно по стълбите и го сложиха — все така със завързани очи и оковани зад гърба ръце — на определения стол. Той не протестира, не поиска нищо и не показва никакви признаци на страх. В действителност Ибрахим се стори на Габриел като мъченик, който героично очаква брадвата на палача да се стовари върху него. В мазето беше тъмно, но сега, в осветената стая, той видя, че кожата му е покрита с тъмни петна. Като изчака да изтекат няколко минути, Алон се пресегна през масата и свали превръзката. Египтянинът премигна пред внезапната светлина, после бавно отвори очи и го изглежда злобно.

— Къде съм?

— Изпаднал си в голяма беда.

— Защо ме отвлякохте?

— Никой не те е *отвлечал*. Беше арестуван.

— От кого? По каква причина?

— От американците. А причината и двамата я знаем.

— Ако съм в техните ръце, тогава защо *ти* си тук?

— Защото аз им казах за теб.

— Значи дотук бяха обещанията ти, че ще ме закриляш.

— Тези обещания се анулираха в момента, в който стана ясно, че си ме излъгал.

— Не съм направил такова нещо.

— Наистина ли?

— Казах ти всичко, което знаех за заговора. Ако ти и твоите британски приятели бяхте действали по-бързо, можехте да го предотвратите. — Египтянинът го изгледа за миг преценяващо. — Зарадвах се, когато прочетох във вестниците за авантюристичното ти минало, господин Алон. Нямах представа, че съм имал вземане-даване с толкова важен човек онази нощ в Амстердам.

Габриел сложи една папка на масата и я плъзна към Ибрахим. Фаваз я гледа дълго време, после отново вдигна очи към него.

— Откъде я взе?

— Ти как мислиш?

Египтянинът се усмихна презрително.

— Американците, евреите и египетската тайна полиция: нечестивата троица. И се чудите защо арабите ви мразят.

— Времето ми с теб е ограничено, Ибрахим. Можеш да го пропилееш, като изнесеш една от твоите лекции, а можеш и да го използваш умно, като ми кажеш всичко, което знаеш, за отвличането на американката.

— Не знам нищо.

— Лъжеш.

— Казвам ти *истината*!

— Ти си член на „Мечът на Аллах“.

— Не, бях член. Напуснах „Мечът“, когато напуснах Египет.

— Да, спомням си. Дошъл си в Европа за по-добър живот, нали така ми каза? Но това не е вярно, нали? Бил си изпратен в Европа от твоя приятел шейх Таид, за да основеш оперативна група в Амстердам. Джамията „Ал Хиджра“ и Ислямският културен център в Западен Амстердам са фронтове на „Мечът на Аллах“, нали, Ибрахим?

— Ако съм бил активен член на групировката, защо съм работил с вашия шпионин Соломон Роснер? Защо съм му казал за заговора да свалят ваш самолет? Защо те предупредих за Самир ал Масри и неговите приятели от джамията?

— Все основателни въпроси. И имаш точно половин час да ми отговориш задоволително на тях. Тридесет минути, в които да ми кажеш всичко, което знаеш, за операцията по отвличането на Елизабет Холтън. Иначе ще ме помолят да изляза и американците ще ме заместят. Точно сега те са ядосани, Ибрахим. А ти знаеш какво се

случва, когато се ядосат. Прибягват до методи, които са в разрез с тяхната природа.

— Вие, израелците, правите далеч по-лоши неща.

Габриел погледна часовника си.

— Губиш време. Но пък може това да целиш. Мислиш, че можеш да издържиш, докато изтече крайният срок. Четири дни са много дълго време, за да издържиш, Ибрахим. Непосилно е. Започвай да говориш. Признай си.

— Няма какво да признавам.

В думите му не прозвуча голяма убеденост. Габриел настоя:

— Кажи ми всичко, което знаеш, Ибрахим, или ще те поемат американците. А ако и те не получат от теб информацията, като използват техните методи, ще те качат на самолет за Египет и ще оставят Египетската служба за сигурност да се заеме с разпита ти. — Той погледна към белезите от изгаряния по ръцете на Фаваз. — Знаеш всичко за методите им, нали, Ибрахим?

— Цигарите бяха най-милото нещо, което направиха с мен. Бъди сигурен, че не ме плаши нищо от това, което ми казваш. Не вярвам, че има каквито и да било американци, както и че някой ще ме изпрати в Египет, за да бъда разпитван. Аз съм гражданин на Нидерландия. Имам права.

Алон се наклони назад със стола си и удари с юмрук два пъти по вратата. Минута по-късно Сара застана до него и безцеремонно изгледа Ибрахим, който засрамено отбягна погледа ѝ и започна да се върти неспокойно на стола си.

— Добър вечер, господин Фаваз. Казвам се Катерин Бланчард и съм служител на ЦРУ. На километър и половина оттук има зареден с гориво самолет, който чака да ви откара до Кайро. Ако имате някакви въпроси, аз ще бъда отвън.

Сара излезе от стаята и затвори вратата. Ибрахим изглежда гневно Габриел.

— Как смееш да позволяваш на тази жена да ме вижда така?

— Следващия път няма да се съмняваш в думите ми.

Египтянинът сведе очи към папката.

— Какво пише тук за мен?

— Пише, че си един от основателите на първата група на „Мечът на Аллах“ в Ел Миня. Пише, че си бил близък сътрудник на шейх Таид

Абдул Разак и неговия брат — шейх Абдула. Пише, че си основал терористична група в университета в Ел Миня и си вербувал много студенти за каузата на радикалния ислямизъм. Пише също, че си искал да събориш режима и да го замениш с ислямско управление.

— Виновен по всички точки на обвинението — каза Ибрахим. — По всички, освен по една много важна точка. Наистина имаше подобна група в университета, но тя нямаше нищо общо с тероризма. „Мечът на Аллах“ се обърна към терора едва *след* убийството на Садат, а не преди това. — Той пак погледна към папката. — Какво още пише?

— Пише, че си бил арестуван в нощта на убийството на Садат.

— И?

— Това е последната информация.

— Изобщо не ме изненадва. Случилото се след моето арестуване не е нещо, което те биха искали да запишат на хартия. — Фаваз вдигна очи от папката. — Искаш ли да знаеш какво се случи с мен онази нощ? Искаш ли да попълня липсващите страници в тази папка, която размахваш пред мен, сякаш е доказателство за вината ми?

— Имаш трийсет минути да ми кажеш истината, Ибрахим. Можеш да ги използваш както ти е угодно.

— Искам да ти разкажа историята, приятелю, историята на един човек, който изгуби всичко заради своите убеждения.

— Слушам те.

— Може ли едно кафе?

— Не.

— Ще свалиш ли поне белезниците ми?

— Не.

— Ръцете ужасно ме болят.

— Съжалявам.

* * *

Професор в миналото, той и сега говореше като такъв. Започна своя разказ с историята на едно поколение, което бе възпитано да вярва в секуларните „изми“: насъризъм, баасизъм^[2], комунизъм, арабски социализъм, само за да научи през 1967 година, че всички „изми“ са били единствено маски за прикриване на арабската слабост и упадък.

— Вие бяхте тези, които освободихте стихията — каза Ибрахим. — Палестинците преживяха своята *катастрофа* през 1948 година. За нас тя беше през 1967-а — шестте юнски дни, които разтърсиха Арабския свят до основи. Насър и неговите секуларисти ни бяха казали, че сме могъщи. После вие, евреите, ни доказахте за часове, че сме нищо. Започнахме да търсим отговори на въпросите, които си задавахме. Нашето търсене ни върна към корените ни. Върна ни към исляма.

— Беше ли в армията през шейсет и седма?

Египтянинът поклати отрицателно глава.

— Вече бях изслужил военната си служба. През шейсет и седма бях в Каирския университет. Няколко седмици след края на войната организирахме там нелегална ислямистка група. Бях един от лидерите ѝ до 1969 година, когато защитих доктората си по икономика. След като се дипломирах, пред мен имаше две възможности: да започна работа в административния апарат на Фараона или да стана преподавател в неговите учебни заведения. Избрах втората възможност и приех преподавателско място в университета в Ел Миня, Среден Египет. Шест месеца по-късно Насър умря.

— И всичко се промени — вметна Габриел.

— Почти за една нощ — съгласи се Ибрахим. — Садат ни окуражи. Даде ни свобода и пари да се организираме. Пуснахме си бради. Основахме младежки организации и благотворителни заведения за подпомагане на бедните. Провеждахме паравоенно обучение в пустинни лагери, изградени от правителството и богатите покровители на Садат. Живеехме според законите на Аллах и искахме те да бъдат закони и на Египет. Садат ни обеща, че ще въведе *шерията*. Той наруши обещанието си, а след това извърши грях, като подписа мирен договор с дявола — и затова плати с живота си.

— Ти си одобрил убийството му?

— Паднах на колене и благодарих на Бог, че го порази.

— И после започнаха арестите.

— Почти веднага — отговори Фаваз. — Властите се страхуваха, че смъртта на Садат е само първият изстрел на ислямска революция, която ще обхване цялата страна. Те естествено грешаха, но това не ги спря да използват груба сила срещу всеки, когото смятаха за участник в съществуващата или бъдеща конспирация.

— И дойдоха за теб в университета?

Египтянинът поклати отрицателно глава.

— Напуснах университета на здрачаване и се прибрах у дома. Когато пристигнах, там нямаше никой. Попитах съседите дали са виждали жена ми и децата ми. Те ми отговориха, че са били арестувани. Отидох в полицейския участък, но те не бяха там и полицаите ми казаха, че няма протокол за техния арест. След това отидох в централата на Египетската служба за сигурност. — Гласът му секна и той погледна към папката пред него. — Чувал ли си за Моста над джаханнам^[3], приятелю? Това е мостът, който всички мюсюлмани трябва да преминат, за да стигнат до рая.

— По-тънък от паяжина и по-остър от меч — отговори Габриел.

— Праведните го преминават бързо и биват възнаградени, но грешниците не успяват и падат в огнената геена.

Ибрахим вдигна поглед от папката, видимо впечатлен от познанията му за исляма.

— Аз съм един от малцината нещастници, които в действителност са видели Моста над джаханнам — каза той. — Трябваше да го извървя в онази октомврийска нощ на 1981 година и за съжаление изгубих равновесие.

Алон свали белезниците на Ибрахим и му каза да продължи разказа си.

* * *

Бил отведен в килия и бит безмилостно в продължение на дванайсет часа. Когато побоят най-сетне свършил, бил довлечен в стаята за разпит и изправен пред висш офицер от службата за сигурност, който му заповядал да разкрие всичко, което знае, за подготвените ислямистки терористични операции в района на Ел Миня. Той отговорил честно на въпроса — нищо не знаел за планирани атентати — и незабавно бил върнат в килията, където го били отново и отново няколко дни. Пак бил отведен пред висшия офицер и отново отрекъл да знае нещо за бъдещи нападения. Този път офицерът го завел в друга килия, където една девойка — гола и в безсъзнание — висяла, завързана за ръцете, на кука на тавана. Тя била

бита с пръчки и рязана на ивици с бръснач, а лицето ѝ било обезобразено от отоците и кръвта. Отнело му известно време, докато осъзнае, че това е собствената му дъщеря — Джихан.

— Те я свестиха, като ѝ плиснаха няколко кофи студена вода — продължи Фаваз. — Тя ме погледна и в първия момент също не можа да ме познае. Офицерът я шиба диво с камшик няколко минути, след това другите я свалиха от куката и я изнасиха пред мен. Дъщеря ми ме гледаше, докато тези зверове я малтретираха. Умоляваше ме да ѝ помогна. „Моля те, татко! — повтаряше тя. — Кажи им каквото искат да знаят“. Но аз не можех да ги спра. Нямах какво да им кажа.

Ибрахим силно затрепери.

— Може ли сега да си получа дрехите?

— Продължавай да говориш.

Той потъна в продължително мълчание. За момент Габриел се притесни, че го е загубил, но накрая, след още едно силно потръпване, Фаваз отново заговори:

— Затвориха ме в съседната килия, така че да чувам виковете на дъщеря ми през цялата дълга нощ. Когато за трети път ме заведоха пред офицера от службата за сигурност, му казах всичко, което успях да измисля, за да облекча страданията на детето си. Дадох му трохи от масата си, но тогава това бе всичко, което можех да му дам. Казах му имената на други членове на „Мечът на Аллах“, адресите на апартаменти, където се бяхме срещали. Дадох му имената на студенти от университета, които смятах, че може да са замесени в радикални действия. Казах му каквото искаше да чуе, макар да знаех, че осъждам невинни приятели и колеги на същите мъки, които бях понесъл. Той изглеждаше доволен от признанието ми. Въпреки това, отново ме биха през нощта. След като свършиха, те ме захвърлиха в една килия и ме оставиха да умра. За първи път не бях сам. Там имаше и друг затворник.

— Позна ли го? — попита Алон.

— Накрая — да.

— Кой беше той?

— Шейх Абдула. Той ми цитираше думите на Пророка: „Осланяй се на Бога. Не се предавай“. Облекчаваше болката от раните ми и се молеше за мен през следващите два дни. Днес съм жив благодарение на него.

— А дъщеря ти?

Ибрахим погледна към часовника на Габриел.

— Колко време ми остава, преди да бъда предаден на американците?

Алон свали часовника си и го мушна в джоба на якето си.

— Може ли да ми върнете дрехите сега?

Габриел се наклони назад със стола си и чукна два пъти на вратата.

[1] Кутия, съдържаща пергаментов свитък с началото на молитвата „Шема“, която се поставя върху отвесната гредка на рамката на вратата на еврейските къщи за защита от зли сили. — Б.пр. ↑

[2] От Баас (Арабската партия за социалистическо възраждане), основана през 40-те години на XX в. от християнина Мишел Афлак и мюсюлманина сунит Салах ад Дин Битар. Идеалите на партията съчетават панарабизма, арабския социализъм и национализма. — Б.пр.

↑

[3] Ад (араб.). — Б.пр. ↑

26. НОРФЪК, АНГЛИЯ, ПОНЕДЕЛНИК, 22:43 Ч.

Същата ярка луна, която осветяваше полята в Северна Германия, тази вечер се виждаше в небето и над норфъкския бряг, докато Марсия Кромуел — тридесет и шест годишна неомъжена жена — вървеше по пясъчната пътека към плажа в Уолкот, следвана по петите от своя спрингер шпаньол. В този момент не я занимаваха въпроси за аморалността на мъченията или съдбата на изчезналата американка. Последният ѝ любовник току-що ѝ бе съобщил, че след дълго обмисляне е решил да остане при жена си и децата си. Марсия Кромуел, постоянна жителка на Норфък, бе решила да се справи с болката по същия начин, по който се бе справяла с всички неприятности досега: като направи дълга нощна разходка край Северно море.

В края на пътеката плажът внезапно се ширна пред нея — равен и сякаш безкраен в тъмнината, с носени от вятъра вълни, които оставяха фосфоресциращи дъги от пяна върху твърдия крайбрежен пясък. Обикновено в този момент кучето започваше да се дърпа на каишката си, нетърпеливо да го пусне да тича из плажа, за да тормози чайките и брегобегачите^[1]. Сега обаче седеше бдително в краката ѝ, като напрегнато се взираше в боровата горичка в края на дюните. Марсия свали каишката му и го окуражи да тръгне към водата. Вместо това шпаньолът незабавно се понесе в тръс към дърветата.

Стопанката му се поколеба, преди да тръгне след него. Неотдавна полицията бе открила там лагер на скитници, а и земята в горичката винаги бе осеяна с празни бирени кутии и боклуци. Тя няколко пъти повика Патч, после извади електрическо фенерче от джоба на палтото си и тръгна да го търси. Забеляза го миг по-късно да побутва с лапи нещо в основата на едно дърво. Марсия Кромуел отиде да провери и след трийсет секунди запищя.

* * *

Откриването на труп на плажа в Уолкот веднага задейства главната следствена бригада на норфъкската полиция. Тя бе основана през септември 2004 г., за да разследва тежки престъпления — като умишлени и непредумишлени убийства и изнасилвания. Всеки екип се състоеше от старши следовател и заместника му, криминалист, който проучваше веществените доказателства, и следовател, който разпитваше свидетелите и заподозрените. Трийсет минути след като се получи обаждането от къщата в покрайнините на Лесингам, и четиримата бяха на местопрестъплението. Само двама от тях — старши следователят и криминалистът по веществените доказателства — влязоха в горичката в края на дюните. Обули върху обувките си жълти полиетиленови калцуни, за да не повредят уликите, те огледаха трупа под светлината на фенерче.

— От колко време е тук? — попита старши следователят.

— Между четиридесет и осем и седемдесет и два часа.

— Предполагаема причина за смъртта?

— Огнестрелна рана в тила. Прилича на екзекуция, но тук има нещо интересно.

Криминологът освети с миниатюрно фенерче долната част на десния крак на трупа.

— Дървена шина?

— И то доста добре направена. Но виж раната. Съдебният лекар ще направи окончателно заключение, но бих се обзаложил, че е причинена от куршум.

— Какъв калибър?

— Прилича на деветмилиметров, но това не е най-интересната част. Раната е няколко дни по-стара от тази на главата и жената, която я е лекувала, е знаела точно какво прави.

— Жената?

— Елизабет Холтън е хирург от спешното отделение в Денвър, Колорадо. Може и да греша, но смятам, че този труп е на един от терористите от Хайд Парк. Не ни ли казаха от „Кобра“ и от Министерството на вътрешните работи да внимаваме за огнестрелни рани?

— Да, казаха ни — отвърна старши следователят.

— Раната и околната тъкан показват признаци на тежка инфекция. Бих казал, че нашият човек е ранен от онзи израелски

симпатяга по време на отвличането. Другарите му са се опитали да го спасят, но очевидно накрая са се отказали и са го освободили от мъките с един изстрел в тила. Вероятно ужасно е страдал. Предполагам, че в крайна сметка в света съществува някаква справедливост.

Старши следователят клекна до трупа и разгледа долната част на крака, после започна да претърсва тялото за някакви улики. Джобовете на палтото бяха празни, както и страничните джобове на панталона, но в десния заден джоб откри малко, сгънато на четири листче, което се бе сплескало от неколкодневния натиск. Той го разгъна внимателно и го прочете под лъча на фенерчето.

— Изготви ми списък с материали, които са необходими за лечение на огнестрелна рана — неща, които могат да бъдат купени свободно от обикновена аптека. И огради с кордон голям периметър около това място. Ако теорията ти за този тип е вярна, тук скоро ще нахлуят няколкостотин души от службата за борба с тероризма, МИ5, ФБР и ЦРУ.

— Слушам.

Старши следователят се обърна и забързано излезе от горичката. След две минути вече седеше зад волана на колата си и говореше с дежурния офицер в оперативно-комуникационния център.

— Трупът може да ни отведе до отвличената американка — каза той. — Свържи се незабавно с началника на полицията и го информирай за това.

— Нещо друго, сър?

— Открих в джоба му билет за ферибота от Портсмът до Хавър. Ако този човек наистина е един от терористите, това може да означава, че сега американското момиче е във Франция.

* * *

От този момент нататък събитията се развива със забележителна точност и бързина. От оперативно-комуникационния център откриха веднага началника на норфъкската полиция, който вечеряше с приятели и семейството си в Норич, и му съобщи за откритието. Той стана от масата и дискретно предаде информацията на своите

началници в Министерството на вътрешните работи, които на свой ред информираха „Кобра“ и френската национална полиция. Петнайсет минути след първоначалното обаждане на старши следователя от плажа новината за разкритията стигна до американския екип на Гроувнър Скуеър. От посолството бе изпратена шифрована телеграма до всички федерални агенции, включени в издирването на Елизабет Холтън, в това число и ЦРУ.

В осемнадесет часа и осемнайсет минути източно време нейно копие стигна до Ейдриън Картър, който в този момент седеше на обичайния си стол в оперативния център на ЦРУ и наблюдаваше супернезаконния таен разпит, който се провеждаше в една изоставена провинциална къща в полята на Северна Германия. Той бързо прочете бележката и за първи път от седмица насам почувства мимолетна надежда. После сложи настрана телеграмата и се загледа в монитора. От пет минути нямаше картина. Изглежда, Габриел бе направил почивка за вечеря.

[1] Птица от семейство Бекасови. — Б.пр. ↑

27. СЕВЕРНА ГЕРМАНИЯ

вторник, 00:36 ч.

Донесоха дрехите му, после и храна: ориз и боб, твърдо сварени яйца и сирене, арабски питки и подсладен чай. Той изяде една хапка, след това побутна чинията към Габриел. Отначало Алон отказа, но Ибрахим настоя и така двамата седяха известно време — пленник и разпитващ, — подейвайки мълчаливо простичките ястия.

— Ние, мюсюлманите, имаме традиция, наречена Еид — каза Фаваз. — Ако трябва да заколим овца, даваме ѝ да се нахрани за последен път. — Той вдигна очи от чинията и погледна Габриел. — Това ли правиш сега, приятелю? Даваш на жертвения агнец да вкуси за последен път от живота?

— Колко време те държаха? — попита Алон.

— Шест месеца — отговори Ибрахим. — Освобождаването ми бе също толкова безцеремонно и недостойно, както арестът и хвърлянето ми в затвора. Изведоха ме в дрипи на улицата и ми наредиха да си вървя вкъщи. Когато влязох у дома, жена ми изпищя. Помисли ме за крадец. Не ме позна.

— Предполагам, че дъщеря ти не е била там, като си се върнал.

Ибрахим отчупи парче от питката и мълчаливо взе да побутва ориза с него.

— Тя умря онази нощ в стаята за мъчения в Ел Миня. Беше пребита до смърт от служителите на тайната полиция на Мубарак. Заровиха тялото ѝ в незнаен гроб някъде в пустинята и не ми разрешиха да го видя. За тях това беше друга форма на мъчение.

Той отпи от чая си, гледайки отнесено в празното пространство.

— Съпругата ми ме обвини за смъртта на Джихан. Беше права, разбира се. Ако не се бях присъединил към „Мечът на Аллах“, никога нямаше да я арестуват. В продължение на много дни жена ми дори не ме поглеждаше. След седмица бях уведомен от университета, че не се нуждаят повече от услугите ми. Бях съсипан. Изгубих всичко: работата си, дъщеря си, достойнството си.

— И реши да напуснеш Египет?

— Нямах избор. Да остана би означавало да живея нелегално. Исках да прекратя връзките си с „Мечът на Аллах“. Не исках да участвам в движението. Исках нов живот на място, където хората не убиват малки момичета в стаи за изтезание.

— А защо избра Амстердам?

— Семейството на жена ми живееше в Ауд Вест. Те ни казаха, че мюсюлманската общност в Нидерландия се разраства и че повечето нидерландци са сърдечни и толерантни. Кандидатствах за виза в нидерландското посолство и те веднага ми дадоха.

— Предполагам, че си пропуснал да ги уведомиш за връзката ти с „Мечът на Аллах“.

— Може и да съм забравил този факт.

— А останалата част от историята, която ми разказа онази нощ в Амстердам?

— Беше напълно вярна. Строих пътища, после ги метях. Изработвах мебели. — Той вдигна осакатената си ръка. — Дори и след като загубих пръстите си.

— И не си поддържал контакт с членове на групировката?

— Повечето от онези, които избягаха от Египет, се установиха в Америка или в Лондон. От време на време вятърът довяваше някого от тях в Амстердам.

— И когато това станеше?

— Естествено опитаха се да ме въвлекат отново в битката. Заявих им, че вече не се интересувам от ислямистката политика. Казах им, че искам да живея според собствените си разбирания и да оставя въпросите за управлението и държавата на други.

— И от „Мечът на Аллах“ приеха твоето желание?

— В крайна сметка, да — отговори Фаваз. — Но синът ми не беше толкова сговорчив.

— Точно заради сина ти сме тук тази вечер.

Ибрахим кимна утвърдително.

— Синът ти, който е наполовина египтянин, наполовина палестинец — опасна смесица.

— Много опасна.

— Кажи ми името му.

— Ишак — отвърна Фаваз. — Синът ми се казва Ишак.

— Всичко започна с безобидни въпроси — от тези, които един любопитен юноша може да зададе на баща си. Защо сме напуснали дома си в Египет, за да дойдем в Европа? Защо, след като някога съм бил професор в университета, сега мета улиците? Защо живеем в страната на чужденци, а не в ислямската си родина? Дълги години го лъжех. Но когато стана на петнайсет, му казах истината.

— Каза му, че си бил член на „Мечът на Аллах“?

— Да.

— Каза му за арестуването ти и за мъченията? И за смъртта на Джихан?

Ибрахим кимна утвърдително.

— Надявах се, че като му кажа истината, ще угася всички живи джихадски въглени, които може би тлееха у него. Но историята ми имаше точно обратния ефект. Ишак взе *повече* да се интересува от ислямската политика. Започна да мрази. Мразеше египетския режим и американците, които го поддържат.

— И искаше отмъщение.

— Това е нещо, което вие и американците като че ли никога няма да разберете напълно — каза Фаваз. — Когато ни нанесат обида, ние *трябва* да потърсим отмъщение. Това е част от нашата култура... то е в кръвта ни. Всеки път, когато убиете или изтезавате някого от нас, вие си създавате цяла фамилия врагове, които са морално задължени да въздадат възмездие.

Габриел познаваше този феномен по-добре от мнозина други. Той си гребна малко ориз с парче питка и каза на Ибрахим да продължи.

— Ишак започна да се изолира от другите — поде египтянинът. — Вече не дружеше с местни момчета и взе да нарича нидерландските момичета „свалячки“ и „курви“. Носеше *куфи* и *галабия*. Слушаше само арабска музика и спря да пие бира. Като стана на осемнайсет, бе арестуван, задето е нападнал един хомосексуалист пред бар на Лейдсеплейн. Обвиненията бяха свалени, след като отидох при пострадалия и му предложих обезщетение.

— Той следва ли?

Ибрахим кимна утвърдително.

— Когато навърши деветнайсет, бе приет във Факултета по информатика и компютърни науки в университета „Еразъм“ в Ротердам. Надявах се, че заетостта с учението ще поохлади ислямисткия му плам, но щом се установи в Ротердам, възгледите му станаха още по-крайни. Запозна се с група момчета, запалени привърженици на джихад. Постоянно пътуваше, за да участва в различни походи и митинги. Пусна си брада. Сякаш собствената ми младост отново се изправяше пред мен. — Фаваз се храни мълчаливо известно време. — Бях дошъл в Европа, за да избягам от ислямската политика. Искях нов живот за мен и сина ми. Но в средата на деветдесетте години радикалните ислямисти бяха дошли на Запад. И в много отношения тяхната политика беше по-радикална и по-отровна от исляма в Ориента. Тя бе покварена от саудитските пари и имами. Възгледите ѝ бяха ухабитски и салафистки. Беше отровна и проповядваща насилие.

— Тогава синът ти замеси ли се в терористични действия?

Ибрахим поклати отрицателно глава.

— Той беше твърде объркан, за да се обвърже с която и да е групировка или идея. Не беше сигурен дали е египтянин, или е палестинец. Един ден бе с приятелите си от „Хамас“, на другия възхваляваше муджахидините в Афганистан.

— И какво се случи?

— Осама бен Ладен изпрати самолети да се разбият в сгради в Ню Йорк и Вашингтон — отговори Фаваз. — И всичко се промени.

* * *

Габриел още не бе готов да му разкрие измамата за чакащия американски самолет, ето защо повика Сара с два здрави удара с юмрук по вратата и ѝ прошепна на ухото няколко едва различими думи относно отлагането на заминаването с няколко минути. После се обърна към Ибрахим:

— Разказваше ми за 11 септември. Моля те, продължавай.

— Беше като земетресение, разлом в хода на историята, не само за Запада, но и за нас.

— За мюсюлманите?

— *Ислямистите* — поправи той Алон. — Американците си направиха погрешни изводи след 11 септември. Те видяха танцуващи мюсюлмани по улиците в целия Арабски свят и в Европа, затова предположиха, че всички мюсюлмани и ислямисти подкрепят Осама. Сложиха ни всичките под един знаменател с Бен Ладен и Зауахири. Не си дадоха сметка, че за човек като мен, тоест умерен ислямист, атентатите на 11 септември бяха също толкова безсъвестни и варварски, както за целия цивилизован свят. Ние, умерените ислямисти, смятаме, че Осама и Ал Кайда направиха ужасна тактическа грешка, като нападناха Съединените щати и започнаха битка, която вероятно не могат да спечелят. Ние мислим, че Осама е ислямски шарлатанин, който нанесе повече вреда на каузата на исляма, отколкото всички изменнически светски режими, взети заедно. Освен това смятаме, че убийството на хиляди невинни хора не е ислямски акт, защото нарушава ислямските закони и традиции. Деветнайсетимата терористи са били поканени като *гости* в Америка и са били морално задължени да се държат като такива. Вместо това, те проляха кръвта на своите домакини. Независимо какво мислите за нас и нашата религия, ние сме гостоприемни хора. Не убиваме гостите си.

Той отново бутна чинията си към Габриел. Алон си взе половин варено яйце и парче сирене.

— Предполагам, че Ишак не вижда нещата по този начин.

— Да, така е — съгласи се Ибрахим. — Единайсети септември го тласна към ръба на пропастта.

— А какво го тласна отвъд ръба?

— Ирак.

— Къде го вербуваха?

— По онова време живееше в Амстердам с жена си — египтянка на име Ханифа — и сина им Ахмед. Дни след американското нахлуване той отиде в Египет, където установи контакт с „Мечът на Аллах“. Те му осигуриха началното обучение в тайните школи и лагери в пустинята, после му помогнаха да замине за Ирак, където се обучаваше и прилагаше на практика наученото заедно с бойците на Ал Кайда в Месопотамия. След шест месеца напусна Ирак и се върна в Амстердам. Поддържаше близки отношения със Самир ал Масри. Месец по-късно се премести със семейството си в Копенхаген, където

започна работа в така наречения Датски съвет по ислямските въпроси. Опасявам се, че този съвет не е нищо друго, освен прикритие за джихадска дейност.

— Синът ти е организиран втора група от Копенхаген?

— Така изглежда.

— И когато Самир и неговата група изчезнаха от Амстердам няколко дни преди атентата, ти реши да се свържеш с мен. Даде ми само толкова информация, колкото се надяваше, че ще е достатъчна за провала на операцията, така че синът ти да не бъде заловен по време на нея.

Фаваз стоически кимна.

— Ти ме излъга — каза Габриел. — Измами ме, за да спасиш живота на сина си.

— Всеки добър баща щеше да направи същото.

— Не, Ибрахим, не и когато е изложен на опасност животът на невинни хора. Над триста души загинаха заради теб и сина ти. Ако ми беше казал истината, цялата истина, можехме заедно да спрем атентата. Вместо това, ти ми подхвърли трохи, същите трохи, които си дал на офицера от Египетската служба за сигурност преди двацет и пет години, когато си се опитал да спасиш живота на дъщеря си.

— А ако ти бях казал повече онази нощ? Къде щях да свърша? Американците щяха да допуснат, че съм терорист. Щяха да ме качат на самолет и да ме откарат в Египет, за да бъда отново изтезаван.

— Знаеше ли, че целта е Лондон? Знаеше ли, че планират да отвлекат Елизабет Холтън, за да я заменят с твоя приятел шейх Абдула?

— Не знаех нищо за плановете им. Момчетата са изключително добре обучени. Някой опитен специалист дърпа конците.

— Да, така е — каза колебливо Габриел. — Може би този някой си *ти*, Ибрахим. Може би ти си мозъкът на цялата операция. Може би теб наричат Сфинкса.

— Склонността да се вярва в необикновени неща е присъща на арабите, господин Алон, а не на ционистите. Колкото повече време губите за преследването на идеи, глупави като тази, толкова по-малко време имаме да открием дъщерята на посланика и да я върнем жива в дома ѝ.

Габриел се впечатли от една дума в отговора на Фаваз: *има*ме.

— И как ще *направим* това?

— Смятам, че Ишак е един от терористите, които държат американката като заложник.

Алон се наведе напред.

— Защо мислиш така?

— Ишак е напуснал Копенхаген преди две седмици. Казал на Ханифа, че отива в Близкия изток във връзка с някакво проучване за Съвета по ислямските въпроси. За да поддържа тази измислица, всяка вечер се обажда по телефона на Ахмед, преди да си легне.

— Откъде знаеш?

— Ханифа ми каза.

— Ти самият говори ли с него?

— Оставях му съобщения, но той така и не ми се обади.

Габриел сложи бележник и химикалка на масата и ги плъзна към Ибрахим.

— Трябва ми адресът на апартамента в Копенхаген. Телефонният номер също.

— Ханифа и Ахмед нямат нищо общо с това.

— Тогава няма от какво да се страхуват.

— Моля те да ми обещаеш, че няма да им се случи нищо лошо.

— В това положение не можеш да ме молиш за нищо.

— Обещайте ми, господин Алон. Обещайте ми, че няма да ги нараните.

Габриел кимна веднъж. Фаваз написа исканата информация, после бутна бележника към него и изрецитира трети стих от двайсет и втора глава от книгата *Битие*:

— „Авраам стана сутринта рано, оседла ослето си, взе със себе си двама от своите слуги и сина си Исаака; нацепи дърва за всесъжението и стана, та отиде на мястото, за което Бог му говори“.

— Познаваш еврейската Библия — каза Алон, — но той вече не ти е син, Ибрахим. Заразен е от вируса на джихад. Той е чудовище.

— Може би, но винаги ще бъде мой син. — Египтянинът сведе очи към бележника. — Ако си спомням добре, евреите вярват, че след като издържал божие изпитание, Авраам отишъл във Вирсавия^[1]. Но какво ще стане с мен? Ще бъде ли откаран в Египет за още разпити, или ще остана тук? — Той огледа стаята. — Където и да е това *тук*.

— Предполагам, че това зависи от американците.

Презрението в очите на Фаваз показва ясно какво мисли за тях.

— Предлагам да не ги замесваме — каза той. — Ще бъде по-добре за теб и за мен да прекосим сами Моста над джаханнам. Каквото и да решиш, направи го бързо. Дъщерята на посланика е в ръцете на млад мъж, чиято сестра беше убита от машините на Фараона. Ако му е заповядано да я убие, той няма да се поколебае.

[1] Кладенец на клетвата (ивр.). — Б.пр. ↑

28. ПАРИЖ

вторник, 9:25 ч.

Интервюиращият от *Франс 2* разгръщаше листовите с бележките си — знак, че времето изтича. Професорът по ислямистика от Американския университет в Кайро Юсуф Рамадан, който от четиридесет и осем часа се намираше във френската телевизия, разбра, че трябва да побърза със заключението си.

— ... затова мисля, че най-голямата опасност от тази криза е да се разпространяват лъжи не тук, в Европа, а в Египет — заяви той на безупречен френски. — Според мен службата за сигурност на египетския режим реагира доста сурово и ако това й поведение продължи, твърде вероятно е да предизвика ответна реакция, която може да застраши стабилността на самия режим.

Заинтригуван от коментара на своя гост, интервюиращият пренебрегна инструкциите на програмния директор да приключва.

— Обвинявате египетското правителство, че прилага изтезания ли, професор Рамадан?

— Методите на египетската полиция и службата за сигурност са добре известни — отговори Юсуф. — Бъдете сигурен, че те използват мъчения и други неприемливи методи, за да помогнат на американците да намерят дъщерята на посланика.

— Както винаги, провокирате размисли, професор Рамадан. Надявам се, че ще ни гостувате отново, за да ни помогнете да анализираме тези събития.

— За мен ще е удоволствие — отговори Юсуф, като топло се усмихна пред камерата.

Водещият уведоми зрителите, че *Франс 2* ще продължи да отразява кризата след прекъсването за реклами, после подаде ръка на Рамадан и му благодари от свое име, задето се е съгласил да участва в предаването. Юсуф стана от стола си и бе изведен от студиото от една млада асистентка на режисьора. Пет минути по-късно той се качи в ситроена, който го чакаше отвън на кея „Анри дьо Франс“. Погледна часовника си. Беше девет часът и двацет и пет минути. Мъжете и

жените във *Франс 2* не подозираха какви изненади ги очакваха същата сутрин.

* * *

В същия момент един черен „Мерцедес-Бенц S600“ спря бавно до тротоара пред терминала за пристигащи на летище Клотен в Цюрих. Мъжът, който излезе от задната врата, донякъде напомняше колата — с тясна глава и доста широк в областта на корема, за по-голяма устойчивост. Носеше италиански костюм, кашмирено палто и скъп на вид голям кожен куфар. Пред входа бе застанал швейцарски полицаи с автомат на гърдите. Добре облеченият мъж му кимна учтиво, минавайки край него, и влезе в терминала.

Той спря за момент и се загледа в таблото с разписанието на заминаващите самолети. Билетът във вътрешния джоб на самото му беше за тазсутрешния полет на „Юнайтед Еърлайнс“ до летище „Дълес“. Беше го купил въпреки факта, че нямаше валидна виза. Това беше без значение: той нямаше намерение да ходи в Америка, нито да се качва на борда на самолета. Мъжът беше *шахид*, мъченик, и пътуването, което се канеше да предприеме, нямаше нищо общо с летенето.

След като установи кои са гишетата за регистриране за полета, *шахидът* тръгна през бляскавия модерен терминал, като дърпаше куфара след себе си. Този куфар бе претърпял някои видоизменения, за да отговаря на специфичните потребности. Стените и колелцата му бяха подсилени, за да издържат на по-голям товар, а бутонът на телескопичната му дръжка бе трансформиран в детонатор. „Петкилограмов тротилов еквивалент“, беше казал инженерът. Едно леко натискане — само това бе необходимо за началото на пътуването му.

На няколко метра от зоната за чекиране на „Юнайтед Еърлайнс“ стоеше цивилен охранител и проверяваше билетите и паспортите. Зад него чакаха на опашка няколко дузини пътници, най-вече американци. Тъй като нямаше виза, *шахидът* не можеше да се приближи до жертвите си отвъд периметъра на охранителя. Въпреки това, те щяха да изгубят живота си. Заедно с петдесетте килограма експлозив,

куфарът съдържаше хиляди лагерни сачми и пирони. Стоящите на опашка неверници скоро щяха да бъдат превърнати в кървави парчета плът. „Ще бъде хубава гледка“ — помисли си той. Само се надяваше след смъртта му душата му да се задържи малко над терминала, за да може да я види.

Охранителят приключи с прегледа на пътните документи на една американка, придружена от две малки деца, и махна на *шахидъ* да се приближи. Той направи, както му бе наредено, и подаде на мъжа билета и паспорта си.

— Египтянин? — попита охранителят с едва прикрито подозрение.

— Точно така.

— Имате ли виза за пътуване до Съединените щати?

— Казаха, че не ми е нужна виза.

— Кой ви го каза?

— Аллах — отговори арабинът.

Охранителят посегна към радиостанцията си.

Шахидът сложи палеца си върху детонатора. Петкилограмов тротилов еквивалент. *Раят...*

* * *

Макар и да не знаеше, *шахидът*, който се взриви на летище Клотен, не беше сам. Същата сутрин още двама атентатори самоубийци бяха изпратени на европейски летища: единият в мадридското Барахас, а другият във виенското Швехат — и всички бяха инструктирани да натиснат детонаторите си по едно и също време. Мъченикът в Мадрид закъсна с една минута, но другарят му във Виена взриви бомбата си точно в 9:35 часа централноевропейско време. По-късно разследващите детективи в Австрия щяха да установят, че по причини, известни само на него, мъченикът се бе отбил в едно кафене на летището и бе изпил последното си виенско кафе, преди да се изстреля към рая.

Юсуф Рамадан разбра за бомбените атентати в 9:38 часа, докато стоеше заклещен в сутрешния трафик по булеварда край Сена. Новината му съобщи не Абу Муса, а асистентката на режисьора от

Франс 2, която малко преди това го бе извела от сградата. Изглежда, телевизионният канал планираше да отрази пространно атентатите и се питаха дали професор Рамадан би прекарал деня като платен консултант и коментатор. Той веднага се съгласи, без да си направи труда да попита за хонорара, и след десет минути отново се настани на стола си в студиото.

29. КОПЕНХАГЕН

вторник, 15:03 ч.

Решиха, че се налага да направят спешна среща, и се спряха на хотел „Хилтън“ в Копенхаген като най-подходящ за случая. Ейдриън Картър пристигна първи и вече седеше в бара във фойето, когато влязоха Габриел и Сара. Той им посочи с поглед асансьора и след минута тримата се бяха събрали пред телевизора в апартамента „Джуниър Екзекутив“ на Картър. Ейдриън усили максимално звука, макар че стаята бе проверена от агенти на ЦРУ. Той беше традиционалист по отношение на професионалните умения и също като Габриел гледаше на електронните устройства като на необходимо, но злощастно поквавяване на благородното изкуство.

— Цюрих, Мадрид, Виена — три летищни атентата, еднакви по замисъл и отлично съгласувани. — Загледан в апокалиптичната картина, Картър бавно поклати глава. — Сто двадесет и девет души загинали и петстотин ранени. Европейската система за въздушен транспорт е съсипана.

— А какво казват европейските политици? — попита Алон.

— Публично всички се изказват с правилните термини: „съкрушителен, варварски, скандален акт“. В лични разговори ни умоляват да сключим сделка с дявола. Искат да сложим край на това, преди да се е проляла още кръв на *тяхна* територия. Дори нашите близки приятели от Даунинг Стрийт започнаха да се чудят дали не трябва да намерим някакъв начин да преговаряме, за да излезем от това положение. Сфинкса — който и да е той — е масов убиец и безмилостно копеле, но безпогрешно е избрал момента.

— Някаква вероятност президентът да се огъне?

— Не и след това. Всъщност той е по-убеден от всякога, че случаят трябва да приключи без договаряне. Това означава, че нямаме друг избор, освен да открием Елизабет Холтън *преди* изтичането на крайния срок. — Погледът на Картър се премести от екрана върху Габриел. — И както стоят нещата в момента, твоят Джо се оказва нашата най-добра и единствена възможност.

— Той не е моят Джо, Ейдриън.

— Вече е, поне що се отнася до официален Вашингтон. — Картър намали звука с един-два децибела. — Снощи предизвика истинска буря във Вашингтон, Габриел. Твоят разпит на Ибрахим Фаваз бе прослушан в Лангли, в сградата „Дж. Едгар Хувър“ и Националният съвет по сигурността.

— Какви бяха отзивите?

— Смесени — отговори Картър. — Мненията се разделиха на две: едните смятат, че Ибрахим е бил честен, другите — че те премята за втори път. Опасяват се, че може би прекалено бързо си се обвързал с него и си се държал прекалено внимателно.

— Какво има предвид *експертното мнение*?

— Втори разпит — отвърна Ейдриън.

— Кой ще го води?

— Хора от Управлението с християнски имена вместо израелски убиец.

— Казваш ми, че съм отстранен?

— Точно това ти казвам.

— Не трябваше да биеш целия път до Копенхаген, за да ме отстраниш, Ейдриън. Щеше да е достатъчно едно обаждане по сигурната линия.

— Смятах, че ти го дължа. В крайна сметка аз те въвлякох в това.

— Колко порядъчно от твоя страна. Но аз искам да знам едно нещо, Ейдриън. Кажете ми какво точно смятат да изкопчат агентите от вашето Управление?

— Като начало, пълни откровени отговори. Експертите смятат, че досега те са били твърде неверни и уклончиви.

— О, така ли? Сами ли стигнаха до това заключение или с помощта на компютрите?

— Всъщност беше комбинация от двете.

— Колко по-откровен искате да бъде Ибрахим? Той се съгласи да ни помогне да намерим Елизабет Холтън и ни даде телефонния номер в Копенхаген, на който синът му звъни всяка вечер.

— Не, той ни даде номер, на който *твърди*, че синът му се обажда.

— И тази вечер ще открием дали ни е казал истината.

— Висшестоящите не искат да чакат толкова дълго. Искат Фаваз да бъде прикован с вериги за стената сега.

— И къде смятат да проведат този разпит?

— Чудеха се дали не могат да наемат вашата къща в Германия.

— Няма да стане.

— Опасявах се, че ще кажеш това. В такъв случай имаме две други възможности. Може да го заведем в една от нашите квартири в Източна Европа или да го качим на самолета за Египет.

Габриел бавно поклати глава.

— Ибрахим няма да ходи в Източна Европа, Ейдриън, нито ще се връща в Кайро. Никой няма да го подлага на мъчението „водна дъска“^[1], нито ще го оковава с вериги за стената.

— Сега пък ти се държиш безразсъдно. — Картър погледна към Сара, сякаш тя можеше да го вразуми. — Къде точно се намира в момента Фаваз?

Алон не отговори. Когато Ейдриън повтори въпроса си, в гласа му прозвуча острота, която Габриел никога преди не беше долавял.

— В Амстердам — отговори той. — В апартамента си на площад „Аугуст Алебеплейн“.

— Защо, за бога, си го върнал?

— Нямахме друг избор — каза Алон. — Ако Ибрахим бе изчезнал от лицето на земята, съпругата му щеше да се обади на нидерландската полиция и двамата щяхме да се изправим пред огромен скандал в Нидерландия.

— В момента избягването на скандал в тази страна не е сред нашите приоритети — заяви Картър. — Искаме го и го искаме сега. Предполагам, че е под наблюдение.

— Не, Ейдриън, не се сетих за това.

— Опитай се да сдържаш фаталистичното си израелско чувство за хумор.

— Разбира се, че е под наблюдение.

— Тогава, предполагам, не би имал проблем да го предадеш в наши ръце.

— Никакъв проблем — отвърна Алон. — Но вие няма да го получите.

— Бъди разумен, Габриел.

— Аз съм единственият, който е разумен, Ейдриън. И ако главорезите ти се приближат до него, ще им се случи нещо лошо.

Картър тежко въздъхна.

— Изглежда, стигнахме до задънена улица.

— Да, така е.

— Предполагам, че имаш алтернативен план. И предполагам, че нямам друг избор, освен да го чуя.

— Съветът ми към теб е да бъдеш търпелив, Ейдриън.

— Тя ще умре в шест часа в петък вечер. Нямаме време да бъдем търпеливи.

— Дадох ви адреса на мястото и телефонния номер, на който един от похитителите на Елизабет се обажда редовно. В арсенала си имаш Националната агенция за сигурност — най-голямата и най-модерно оборудваната разузнавателна служба на нашата планета, служба, която е в състояние да прихване всеки факс, телефонен разговор и интернет комуникация в света във всяка секунда на деня. Дай телефонния номер на Ишак в Копенхаген на Националната агенция за сигурност и им кажи, когато той позвъни тази вечер, да впрегнат всичките си ресурси, за да отговорят само на един въпрос: Къде е той?

Картър се изправи и се запъти към минибара. Избра си безалкохолна напитка, но след като погледна ценоразписа, промени решението си.

— За да се свърши добре тази работа, трябва да се сложи „бръмбар“ на телефона в апартамента и екип, който да наблюдава непрекъснато съпругата и сина на Ишак.

— А какво смяташ, че сме правили през целия ден, Ейдриън? Гледали сме филми в хотелската си стая? — Габриел погледна към Сара. — Ти си агентът за свръзка, Сара. Моля те, докладвай на шефа си за нашата днешна дейност.

— Ханифа и Ахмед Фаваз живеят в квартал на Копенхаген, наречен Ньоребро — започна младата жена. — Апартаментът им се намира в комплекс от сгради, строени в началото на века, почти град в града. Във всяко жилище може да се влезе през главния вход или през задната врата. Късно тази сутрин, когато Ханифа изведе Ахмед на разходка и пазаруване, ние се промъкнахме през задната врата и

поставихме... — Погледна към Алон. — Как се наричаше устройството, което сложихме на телефона?

— „Стъкълце“ — отговори Габриел. — То осигурява покритие на стаята, както и на всички разговори, водени по телефона.

— Боже! — изпъшка тихо Картър. — Моля те, кажи ми, че не си въвлякъл мой агент във влизане с взлом посред бял ден в Копенхаген.

— Тя е добре обучена, Ейдриън. Трябва да се гордееш с нея.

— Сложихме подслушвателно устройство и на телефона в Съвета по ислямските въпроси — продължи Сара. — Разпределителната кутия е в една алея зад сградата. Това беше лесно.

— Предполагам, че те са и под визуално наблюдение.

Алон се намръщи, сякаш намираше въпроса на Ейдриън за — меко казано — обиден. Картър сведе очи към картините на хаоса, показвани по телевизията.

— Изпратиха ме тук да те отстраня, а сега се оказвам доброволец за самоубийствена мисия. — Той изключи телевизора и погледна към Габриел. — Добре... ти спечели. Всъщност ние още снощи дадохме телефонния номер на Националната агенция за сигурност. Ако приемем, че Ишак се обади от мобилен телефон, те казват, че ще им отнеме около час да определят приблизителното му местоположение. Когато това стане, ще уведоим съответните местни власти и ще започнем издирването.

— Тези местни власти трябва да са наясно, че момичето ще бъде убито, ако се опитат да го спасят.

— Ще изпратим недвусмислено съобщение. — Картър се намръщи. — Сега ти и екипът ти отговаряте за физическото наблюдение на съпругата и сина в Копенхаген. Заминавам за Лондон, за да обясня защо не се подчиних на пряката заповед да прекратя участието ти в тази операция. Съдбата на Елизабет Холтън, както и моята кариера, са в твоите ръце, Габриел. Направи всичко възможно да не ни изоставиш.

[1] При този вид мъчение затворникът се завързва здраво за наклонена дъска, така че краката му са по-високо от главата. След това лицето му се покрива с плат или целофан, върху който разпитващият излива непрестанно струя вода. Макар че част от водата може да

попадне в дробовете на жертвата, най-голямата ефективност на мъчението е в чисто психологическото чувство за удавяне. — Б.пр. [↑](#)

30. ЗАТВОРЪТ „ТОРА“, ЕГИПЕТ

вторник, 16:19 ч.

„Скорпион — адът на земята“ — помисли си Вазир ал Заят. Сто мръсни килии, в които бяха натикани най-опасните ислямистки радикали и джихадисти в Египет, дузина стаи за разпит, където дори най-коравите воители на Аллах издаваха тайните си пред хората на Египетската служба за сигурност. Малцина от влезлите в „Скорпион“ излизаха със здрав разсъдък и тяло. Онези, които се срещаха лице в лице с Вазир ал Заят, рядко оцеляваха, за да разкажат за това.

Този следобед „Скорпион“ бе претърпан, както не се бе случвало от много години насам. За Ал Заят това не бе изненадващо, защото именно той бе виновникът за новото попълнение. Затворникът, когото разпитваха сега в стая 8, беше сред най-обещаващите: Хюсеин Мандали, преподавател в основното училище в Имбаба, един от бастионите на „Мечът на Аллах“. Той бе арестуван преди дванайсет часа по подозрение, че разпространява касета с проповед възвание на шейх Таид Абдул Разак. Това само по себе си не беше ново прегрешение — унищожителните проповеди на шейха бяха хип-хопът на египетските потиснати маси, — но съдържанието на намерената в Мандали проповед бе извънредно важно. В нея шейхът говореше за отвлечането на американката в Лондон и призоваваше народа на бунт срещу режима; редица факти подсказваха, че проповедта е била записана наскоро. Ал Заят знаеше, че касетите не се появяват с чудодейната намеса на Аллах. Беше убеден, че Хюсеин Мандали е шансът, който отдавна търсеше.

Той отвори вратата и влезе. Тримата разпитващи агенти се бяха облегли на сивата бетонна стена с навити ръкави, с лъснали от пот чела и опръскани с кръв лица. Хюсеин Мандали седеше до металната маса. Лицето му бе окървавено и подпухнало, тялото му бе покрито със следи от удари и изгаряния. „Добро начало — помисли си Вазир, — но не чак толкова, за да пречупи човек от бедняшкия квартал Имбаба“.

Ал Заят седна срещу Мандали и натисна копчето за запис на касетофона, поставен в средата на масата. Миг по-късно тънкият, писклив глас на шейх Таид отекна между стените на стаята за разпит. Вазир остави проповедта да звучи няколко минути, сетне се протегна и натисна бутоната „Стоп“ с дебелия си показалец.

— Откъде взе тази касета? — попита спокойно той.

— Даде ми я някакъв мъж в едно кафене в Имбаба.

Ал Заят въздъхна тежко и погледна към тримата агенти. Боят, който нанесоха на затворника, продължи двацет минути и дори за египетските стандарти бе изключително жесток. Когато го върнаха на мястото му до масата за разпит, Мандали бе на ръба на припадъка и плачеше като дете. Вазир отново включи касетофона.

— Откъде взе тази касета?

— От някакъв мъж в...

Ал Заят бързо го прекъсна:

— Да, спомням си, Хюсеин, получил си я от някакъв мъж в едно кафене в Имбаба. А как се казваше този човек?

— Не ми... каза.

— Кое бе кафенето?

— Не си... спомням.

— Сигурен ли си?

— Да... сигурен съм.

Без да каже нищо повече, Вазир се изправи и кимна на агентите. Когато излезе в коридора, чу Мандали да моли за милост. *Не се страхувай от поддръжниците на Фараона* — бе му казал шейхът. — *Вярвай в Аллах и той ще те защити.*

31. КОПЕНХАГЕН

вторник, 17:34 ч.

От интендантството не разполагаха с време да се сдобият с подходяща безопасна квартира за Габриел и екипа му в Копенхаген, затова те се бяха настанили в хотел „Д’Англетер“ — голяма бяла луксозна сграда, извисяваща се над Новия кралски площад. Алон и Сара пристигнаха малко след пет и половина и се качиха в стаята на четвъртия етаж. Мордекай седеше до писалището по чорапи, със слушалки на ушите и вперени в два радиоприемника очи, като лекар, който наблюдава мозъчен скенер за признаци на живот. Габриел си сложи свободните слушалки, после погледна към колегата си и се намръщи.

— Звучи така, сякаш в стаята има пневматичен чук.

— Има — отговори Мордекай. — И той се казва Ахмед. Удря с играчка по пода на няколко сантиметра от телефона.

— От колко време е така?

— От един час.

— Защо майка му не го накара да престане?

— Може би е глуха. Но Бог ми е свидетел, че аз ще го направя, ако не спре.

— Някакви обаждания досега?

— Само едно — отвърна Мордекай. — Тя позвъни на Ибрахим в Амстердам, за да му се оплаче от дългото отсъствие на Ишак. Ако не е преднамерен ход, жената явно нищо не знае.

Алон погледна часовника си. Беше 17:37 часът. „Животът на шпионина — помисли си той. — Затъпяваща скука, нарушавана от кратки интерлюдии на абсолютен терор“. Сложи си пак слушалките и зачака телефонът на Ханифа да иззвъни.

* * *

Те потънаха в неловкото мълчание на непознати, попаднали на бдение на мъртвец, и прекараха една ужасно банална вечер. Ахмед, блъскащ играчката си о пода на кухнята. Ахмед, правещ се на реактивен самолет. Ахмед, риташ топка срещу стената на всекидневната. В 20:15 часа се чу оглушителен трясък и ако се съди по истеричната тирада, някаква безценна семейна реликва бе безвъзвратно загубена. В отговор разкаяният Ахмед попита дали баща му ще се обади тази вечер. Габриел, който крачеше из стаята, се закова намясто и зачака отговора. „Ще се обади, ако може — каза Ханифа. — Винаги го прави“. В крайна сметка Ибрахим, изглежда, бе казал истината.

В 20:20 часа на Ахмед бе наредено да отива в банята. Майка му разчисти бъркотията във всекидневната и включи телевизора. Изборът ѝ на канали беше показателен: скоро стана ясно, че гледа „Ал Манар“ — официалния телевизионен канал на „Хизбула“. През следващите двайсет минути, докато Ахмед цамбуркаше из ваната, те бяха принудени да изслушат проповедта на ливански имам, който възхваляваше смелостта на „Мечът на Аллах“ и призоваваше към нови терористични актове срещу неверниците американци и техните ционистки съюзници в Израел.

В 20:43 часа проповедта бе прекъсната от острия звън на телефона. Ханифа бързо вдигна слушалката и каза на арабски: „Ти ли си, Ишак?“. Не беше той, а смутен датчанин, който търсеше някой си Кнуд. Чувайки говорещата на арабски жена — и несъмнено високопарната тирада на имама на заден план, — мъжът се извини многословно и побърза да затвори. Ханифа сложи слушалката на вилката и извика на Ахмед да излиза от банята. Проповедникът на „Хизбула“ на свой ред изкрещя, че е дошло време мюсюлманите от цял свят да довършат делото, започнато от Хитлер.

Мордекай изгледа Габриел.

— Не е нужно и двамата да слушаме тези гадости — каза той. — Защо не излезеш оттук за няколко минути?

— Не искам да пропусна обаждането.

— За това са записващите устройства. — Подаде палтото на Алон и леко го побутна към вратата. — Иди да хапнеш нещо и вземи Сара с теб.

Във фоайето струнен квартет апатично свиреше менует от Бах. Габриел и Сара минаха край музикантите, без да ги погледнат, и се отправиха през площада към кафенетата около новото пристанище. Беше станало много по-студено; Сара носеше барета и бе вдигнала яката на палтото си. Когато я подразни, че прилича на шпионин, тя игриво го хвана под ръка и се притисна до него. Седнаха отвън край кея и пиха ледена бира „Карлсберг“ под съскащата топлина на газова печка. Габриел ядеше неохотно от пържената треска с картофи, а Сара разглеждаше разноцветните, осветени с прожектори фасади на къщите по отсрещния бряг на канала.

— По-хубаво е от Лангли, предполагам.

— Навсякъде е по-хубаво от Лангли — измърмори той.

Тя вдигна поглед към черното небе.

— Предполагам, че сега съдбата ти е в ръцете на НСА и нейните сателити.

— Твоята също — отвърна Алон. — Щеше да е по-умно да отидеш в Лондон с Ейдриън.

— И да изпусна това? — Сара сведе очи към къщите покрай канала. — Ако той позвъни тази вечер, смяташ ли, че ще успеем да я намерим?

— Зависи от това дали от Националната агенция за сигурност ще успеят да определят точното местоположение на Ишак. Но дори и да успеят да открият мястото, където е Елизабет Холтън, от Вашингтон ще имат още един проблем: как да я измъкнат жива оттам. Всеки опит да щурмуват скривалището без съмнение ще завърши с насилие. Но аз съм сигурен, че *експертите* ще измислят някакъв план.

— Не се прави на обиден мъченик, Габриел. Не ти отива.

— Не ми харесаха някои от нещата, които са били казани за мен във Вашингтон.

— Вашингтон е безмилостен град.

— Такъв е и Йерусалим.

— Значи ще трябва да станеш по-безчувствен, когато те направят шеф на Службата. — Тя му хвърли дяволит поглед над яката на

палтото си. — Ейдриън каза, че е само слух, но като съдя по реакцията ти, май е вярно. — Сара вдигна чашата си. — *Мазел тов*^[1].

— Съболезнованията биха били по-подходящи.

— Не искаш ли поста?

— Не съм от хората, които се стремят към високи постове.

— В чудесно настроение си тази вечер.

— Прости ми, Сара. Разговорите за геноцида и изстреблението обикновено ми развалят вечерта.

— О, това ли било! — Тя отпи от бирата си и потисна една тръпка. — Знаеш ли, този ресторант има и вътрешна зала.

— Да, но за мен ще е по-трудно да се ориентирам дали ни следят.

— А така ли е?

— Обучена си в контранаблюдението. Ти кажи.

— Когато излизахме от хотела, имаше един тип, който пиеше на бара — каза тя. — Сега стои от другата страна на канала с жена, която е с поне петнайсет години по-стара от него.

— От Датската служба за сигурност ли е?

— В бара говореше на немски.

— Значи...

Сара поклати глава:

— Не, не смятам, че е от службата за сигурност. Ти какво мислиш?

— Мисля, че е германски жиголо, който ще отмъкне всичките пари на тази жена.

— Не трябва ли да я предупредим?

— Опасявам се, че си имаме достатъчно грижи тази вечер.

— Винаги ли си толкова очарователен на среща?

— Не знаех, че е среща.

— Това е най-близкото до среща събитие за мен от доста време насам.

Габриел я изгледа невярващо и сложи парче риба в устата си.

— Наистина ли очакваш да повярвам, че имаш трудности с привличането на мъжете?

— Може би си забравил, но в момента живея под чужда самоличност заради участието ми в операция „Ал Бакари“. Това донякъде е пречка да се срещам с мъже. Даже колегите ми в центъра за борба с тероризма не знаят истинското ми име или нещо за миналото

ми. Предполагам, че е за добро. Така или иначе, когото и да срещна сега, няма никакъв шанс. Страхувам се, че сърцето ми вече е пленено от друг. — Тя се взря в него над чашата си. — Сега е моментът, в който би трябвало плахо да ме попиташ за името на мъжа, пленил сърцето ми.

— Някои въпроси е по-добре да си останат незададени, Сара.

— Нужно ли е да си такъв стоик, Габриел? — Тя отпи от бирата си и пак заразглежда къщите край канала. — Или сърцето ти го подсказва?

— Повярвай ми, Сара, можеш да имаш нещо далеч по-добро от петдесет и няколко годишен мизантроп от Долината на Израил.

— Винаги са ме привличали мъжете мизантропи, особено талантливите. Но за съжаление, винаги съм се проваляла в намирането на синхрона. Затова следвах изкуство, а не музика. — Усмихна се с горчивина. — Киара е, нали? Винаги съм го знаела.

Габриел бавно кимна.

— Тя е голяма късметлийка — каза Сара.

— Аз съм късметлията.

— Знаеш ли, Киара е твърде млада за теб.

— По-възрастна е от *теб*, но все пак благодаря за напомнянето.

— Ако някога те напусне заради по-млад мъж... — Гласът ѝ заглъхна. — Е, знаеш къде да ме намериш. Аз ще бъда самотният бивш музеен куратор, работещ на смени в саудитския отдел на Националния център за борба с тероризма.

Габриел протегна ръка и докосна лицето ѝ. Студът бе придал лека руменина на алабастровите ѝ страни.

— Съжалявам — каза той.

— За какво?

— Не трябваше да те използваме. Трябваше да намерим някоя друга.

— Няма друга като мен — отвърна тя. — Но предполагам, вече го знаеш.

* * *

Рояк китайски туристи — най-новите екскурзианти, нахлули в Европа — си правеха снимки в средата на Новия кралски площад. Габриел хвана Сара под ръка и я поведе на дълга разходка, докато размисляше над иронията във факта, че хората масово прекарват отпуската си по светите места на една залязваща цивилизация. Двамата влязоха във фоайето на хотел „Д’Англетер“ под почтителния поглед на портиера и се качиха по стълбите, съпроводжани от звуците на „Канон в ре мажор“ от Йохан Пахелбел^[2]. Когато влязоха в стаята, завариха Мордекай да снове нервно напред-назад.

— Обади се — прошепна той, като мушна слушалките в ръката на Алон. — Наистина се обади. Направихме го, Габриел. Пипнахме го.

[1] Късмет! Честито! (ивр.) — Б.пр. ↑

[2] Изтъкнат немски композитор на барокова музика. — Б.пр. ↑

32. КАЙРО

вторник, 22:19 ч.

Истината излезе на бял свят в стаята за разпит номер 8 в „Скорпион“, но всъщност винаги ставаше така. Точно както бе подозирал Вазир ал Заят, Хюсеин Мандали не беше обикновен учител. Той беше важен агент на „Мечът на Аллах“ и лидер на клетка на групировката в Имбаба. Мандали призна също, че е присъствал, когато шейх Таид е записал проповедта си, в която призовава за въстание срещу режима. Записът бе направен в неделя сутринта в апартамент 1206 в „Кулите на Рамзес“ — луксозна сграда северно от спортния клуб „Гезира“, в която живееха чужденци, филмови звезди и новозабогатели приятели на режима. Една бърза проверка в картотеката бе разкрила, че апартаментът е собственост на компания, наречена „Неджад Холдингс“, а повторната проверка бе потвърдила, че компанията принадлежи на принц Рашид бен Султан ал Сауд.

Не за първи път името на принца се появяваше във връзка с ислямисткия тероризъм в Египет. Години наред той наливаше милиони долари в джобовите на египетските джихадисти, както и във фиктивни и реални фирми, контролирани от „Мечът на Аллах“. Но тъй като принцът бе саудитски гражданин, а и защото обеднелият Египет бе признателен за саудитската икономическа помощ, Ал Заят нямаше друг избор, освен да си затваря очите за неговите благотворителни дейности. *Това обаче е различно* — помисли си той сега. Да даваш пари за каузата на ислямистите е едно, а съвсем друго — да осигуряваш помощ и подслон на терорист, твърдо решен да събори режима на Мубарак. Ако службата за сигурност успее да залови шейх Таид, който се криеше в имот на саудитеца, това можеше да даде на Вазир възможност да сложи веднъж завинаги край на намесата му във вътрешните работи на Египет.

Ал Заят пристигна пред „Кулите на Рамзес“ малко след 22:30 часа и завари сградата обкръжена от няколкостотин полицейски новобранци. Той знаеше, че много от младите полицаи тайно подкрепят целите на „Мечът на Аллах“ и че ако им се удаде

възможност, мнозина от тях с радост биха повторили действията на лейтенант Халед Исламбули и биха забили куршум в гърдите на Фараона. Ал Заят посочи на шофьора си място от другата страна на улицата и свали прозореца си. Един агент от неговата дирекция се затича към него.

— Влязохме преди около две минути — докладва той. — Мястото беше празно, но си личеше, че някой е бил там доскоро и че този някой е напуснал набързо. На масата и в тенджерите в кухнята имаше храна. Всичко беше още топло.

Вазир изруга тихо. Дали беше просто лош късмет, или имаше предател сред неговите хора — някой от службата за сигурност, който бе предупредил шейха, че Мандали е бил заловен и е проговорил?

— Затворете мостовете на Замалек! — нареди той. — Никой да не напуска острова без щателна проверка. След това започнете да претърсват жилищата в „Кулите на Рамзес“. Не ме интересува дали някой богаташ щял да се ядоса. Искam да се уверя, че шейхът не се крие някъде в сградата.

Офицерът се обърна и затича към входа на „Кулите на Рамзес“. Ал Заят извади от джоба си мобилния телефон и набра един номер в „Скорпион“.

— Останахме на сухо — каза той на мъжа, който се обади.

— Да разпитаме ли пак Мандали?

— Не, той е изчерпан.

— Какво да правим с него?

— Той никога не е бил при нас — отговори Вазир. — Никога не сме чували за него. Той е нищо. Той е никой.

33. КОПЕНХАГЕН

вторник, 22:24 ч.

Габриел седна пред касетофона, сложи слушалките и натисна бутона „Старт“.

— Вече си мислех, че няма да се обадиш тази вечер. Знаеш ли колко е часът?

— Бях зает. Гледа ли новините?

— За атентатите ли? Всички говорят за тях.

— Какво казват?

— Датчаните са шокирани, разбира се. Чудят се кога ли ще се случи и в Копенхаген. Тук, в Ньорebro... казват, че Европа получава това, което заслужава, задето подкрепя американците. Искат да бъде освободен шейхът.

— Внимавай какво говориш по телефона, Ханифа. Не можем да сме сигурни, че не го подслушват.

— Кой ще си прави труда да ме подслушва? Аз съм никоя.

— Омъжена си за човек, който работи в Датския съвет по ислямските въпроси.

— Мъж, който може да зареже жена си и детето си, за да скита из Близкия изток да прави проучване за състоянието на ислямския свят. Впрочем къде си тази вечер?

— В Истанбул. Как е Ахмед?

Алон спря касетофона, превъртя назад касетата и отново го включи.

— Впрочем къде си тази вечер?

— В Истанбул. Как е Ахмед?

— Мъчно му е за баща му.
— Искам да говоря с него.
— Много е късно, Ишак. Той заспа преди час.
— Събуди го.
— Няма.
— Важно е да говоря с него тази вечер.
— Трябваше да се обадиш по-рано. Къде си, Ишак?
Какъв е този шум, който се чува отстрани?
— Идва от уличното движение пред хотела.
— Звучи така, сякаш си на магистрала.
— В Истанбул е шумно. Не е като в Копенхаген.
Говори ли с баща ми днес?

Стоп. Превъртане. Старт.

— Къде си, Ишак? Какъв е този шум, който се чува отстрани?
— Идва от уличното движение пред хотела.
— Звучи така, сякаш си на магистрала.
— В Истанбул е шумно. Не е като в Копенхаген.
Говори ли с баща ми днес?
— Да, следобед.
— Добре ли е?
— Така ми се стори.
— Какво е времето в Копенхаген?
— Студено. Ти как си?
— Забелязала ли си някакви непознати около апартамента? Някакви непознати лица на улицата пред къщи?
— Малко повече полицаи от обичайното, но тук е спокойно.
— Сигурна ли си?
— Сигурна съм. Защо си толкова нервен?
— Защото мюсюлманските общности в цяла Европа са под обсада. Защото ни арестуват и водят на разпит само защото говорим арабски и се молим, обърнати към Мека.

— Никой не е бил арестуван в Копенхаген.
— Засега.
— Кога ще свърши твоята конференция, Ишак? Кога ще се прибереш у дома?
— Всъщност вие ще дойдете при мен — не в Истанбул, а на по-добро място.
— За какво говориш?
— Искам да отидеш и да отвориш най-долното чекмедже на гардероба. Там съм оставил един плик за теб.
— Не съм в настроение да си играя игрички с теб, Ишак. Уморена съм.
— Просто направи това, което ти казвам, Ханифа. Няма да бъдеш разочарована, обещавам.

Ханифа въздъхна отчаяно и хлопна слушалката толкова силно до телефона, че тъпанчетата го заболяха. Следващите шумове, които чу, бяха далечни: шляпането на обувки в чехли крака, скърцането от отваряне на чекмедже, шумоленето на хартия.

— Откъде взе тези пари?
— Няма значение откъде съм ги взел. Видя ли билетите?
— За Бейрут? Защо ще ходим в Бейрут?
— На почивка.
— Самолетът излита в петък сутринта. Как мога да се подготвя толкова бързо?
— Просто сложи малко багаж в една чанта. Ще уредя някой от Съвета да ви закара до летището. Един мой колега от Бейрут ще ви посрещне там и ще ви отведе двамата с Ахмед в апартамента, който ни дадоха. Аз ще тръгна от Истанбул след няколко дни.
— Това е лудост, Ишак. Защо не си ми казал досега?
— Просто направи каквото ти казвам, Ханифа. Трябва да тръгвам.
— Кога ще ми се обадиш пак?
— Не съм сигурен.

— Какво искаш да кажеш с това „не съм сигурен“? Нареждаш ми да се кача на самолета за Бейрут и това е всичко?

— Да, това е всичко. Ти си моя жена. Прави каквото ти казвам.

— Не, Ишак. Кажи ми кога ще те чуя пак или няма да се кача на самолета.

— Ще ти се обадя утре вечер.

— Кога?

— Когато е удобно.

— Не, не когато е удобно. Искам да знам кога точно ще позвъниш.

— В девет и половина.

— По кое време — твоето или моето?

— В девет и половина копенхагенско време.

— Ако се обадиш в девет и трийсет и една, няма да вдигна телефона. Разбра ли ме, Ишак?

— Трябва да вървя, Ханифа.

— Ишак, почакай!

— Обичам те, Ханифа.

— Ишак...

Щрак.

— Какво си направил, Ишак? Милостиви боже, какво си направил?

Стоп. Превъртане. Старт.

— Искам да знам кога точно ще позвъниш.

— В девет и половина.

— По кое време — твоето или моето?

— В девет и половина копенхагенско време.

— Ако се обадиш в девет и трийсет и една, няма да вдигна телефона. Разбра ли ме, Ишак?

Стоп.

Габриел погледна Мордекай.

— Искам да чуя отново частта, в която Ишак иска от Ханифа да вземе парите и билетите. Можеш ли да заглушиш шумовете от стаята, за да чувам само Ишак?

Мордекай кимна утвърдително и направи исканото. Откъсът от разговора продължаваше двайсет и три секунди. Алон го прослуша три пъти, после свали слушалките и погледна към Сара.

— Кажи на Ейдриън да не чака Националната агенция за сигурност — каза той. — Съобщи му, че Ишак се обажда от отбивка на магистрала в Германия — в северозападната ѝ част, ако се съди по акцента на хората, чиито гласове чувам на заден план. Кажи му, че с него има поне още един човек. Пътуват с камион или микробус. Няма да спира в продължение на няколко часа. Току-що е заредил резервоара.

34. НАД КОЛОРАДО

вторник, 15:28 ч.

Бизнес самолетът „Фалкон-2000“ се затресе, когато навлезе в буреносните облаци над равнините на Източно Колорадо. Лорънс Строс — един от най-могъщите вашингтонски адвокати, свали очилата си за четене и стисна с два пръста основата на носа си. Той не обичаше да лети и избягваше пътуването със самолет винаги, когато можеше, особено с частни самолети, които смяташе за смъртоносни крилати капани. Поради естеството на сегашния случай клиентът на Строс му бе наредил да отлети от Вашингтон за Колорадо с взет под наем самолет при изключителна секретност. Обикновено Лорънс не позволяваше на клиентите да определят работния му график или начина на пътуване, но този път бе направил изключение. Клиентът бе негов личен приятел и по една случайност — президент на Съединените щати, а задачата, която бе възложил на Строс, бе толкова секретна, че само президентът и министърът на правосъдието знаеха за нея.

Самолетът излезе от облаците и люшкането престана. Лорънс сложи отново очилата си и погледна към отворената папка на работната масичка пред него: *САЩ срещу шейх Абдула Абдул Разак*. Папката бе получил късно предишната вечер в Белия дом лично от президента. Строс бе научил повече след прочита на федералното дело срещу египетския духовник и смяташе, че то е било картонена кула. В ръцете на умел адвокат кулата е могла да бъде съборена само с леко перване — добре формулиран иск за прекратяване на делото. Ала шейхът не бе разполагал с умел адвокат, а само със служебен защитник от Манхатън, който бе паднал право в капана на прокурора. Ако Лорънс Строс бе адвокат на шейха, делото никога нямаше да стигне до съда. Абдула щеше да бъде обвинен в много по-леко престъпление или — най-вероятно — щеше да излезе от съдебната зала като свободен човек.

Но Строс не поемаше дела като това на шейх Абдула. В действителност той рядко поемаше „дела“. Във Вашингтон бе известен

като адвокат, когото никой не познаваше, но всички желаеха да наемат. Той никога не говореше пред пресата и не ходеше по коктейли. Единствения път, когато влезе в съдебната зала за последните двайсет години, свидетелства срещу човек, нападнал го по време на ранното му сутрешно бягане в северозападния вашингтонски парк Батъри Кембъл. Лорънс никога не бе печелил голям съдебен процес и нито едно новаторско обжалване не носеше неговото име. Той действаше в сенките на Вашингтон, където политическите връзки и личните приятелства имаха по-голямо значение от професионалния престиж, и за разлика от повечето си колеги от вашингтонската юридическа общност, притежаваше способността да пресича политическите граници. Бе избрал политиката на прагматизма и мнението му бе толкова високо ценено, че обикновено прекарваше няколко уикенда годишно в Кемп Дейвид, независимо коя партия бе на власт. Лорънс Строс прекъсваше пазарлъци и потушаваше конфликти, беше помирител и умееше да постига компромиси. Той създаваше проблеми и ищците се оттегляха. Строс възприемаше съдебните процеси като своеобразна игра на зарове, а той не играеше хазартни игри, като се изключи покерът в четвъртък вечер с председателя на Върховния съд на Съединените щати, двама бивши министри на правосъдието и председателя на правната комисия към Сената. Миналата седмица бе спечелил много. Обикновено ставаше така.

От интеркома на самолета се чу прашене, последвано от гласа на пилота, който съобщи на Лорънс, че ще кацнат след десет минути. Строс мушна папката в дипломатическото си куфарче и се загледа в заснежената равнина, която бавно се приближаваше, сякаш за да го посрещне. Притесняваше се, че са го пратили за зелен хайвер. Бяха му се паднали слаби карти, но така беше и с опонента му. Трябваше да блъфира, а той не обичаше да го прави. Блъфирането беше за губещите. А единственото нещо, което Лорънс мразеше повече от летенето, бе да губи.

* * *

Федералният затвор с извънредно строг режим, известен още като „Супер Макс“ или „Алкатрас на Скалистите планини“, се издига

на три километра южно от град Флорънс, Колорадо, скрит от погледа на обществото от заоблените кафяви хълмове на високопланинската пустиня в Колорадо. Там са затворени четиристотин от най-закоравелите и опасни престъпници, в това число Теодор Качински, Тери Никълс, Ерик Рудолф, Матю Хейл, Дейвид Лейн и Антъни Касо — Газопровода — второстепенен бос от мафиотската фамилия Лукезе. Сред стените на „Супер Макс“ пребивава и голям контингент ислямски терористи, в това число Закариас Мусауи, Ричард Рийд и Рамзи Юсеф — организатор на първата атака срещу Световния търговски център през 1993 г. Независимо от прославените му обитатели, неотдавнашни разкрития сочеха, че персоналът критично е намалял и затворът далеч не е толкова сигурен. Прокурори от Калифорния бяха научили, че лидерът на мексиканската мафия Рубен Кастро ръководи своите престъпни дела в Лос Анджелис от килията си в „Супер Макс“, а властите в Испания бяха открили, че Мохамед Саламех — участник в атентата срещу Световния търговски център, е поддържал кореспонденция с терористичните групи, свързани с бомбените атентати в мадридското метро. Докато минаваше през външната врата, седнал на задната седалка на събърбана на ФБР, Строс се надяваше, че пазаците ще съумеят да запазят тайната поне до началото на обратния му полет.

Директорът го чакаше във фоайето за посетители. Той беше инструктиран от министъра на правосъдието да изпълни всички искания на Лорънс и да не задава въпроси за целта на посещението му. Когато Строс влезе, директорът му подаде официално ръка и промърмори някакво приветствие, после се обърна и безмълвно го поведе към вътрешността на комплекса. Минаха през поредица от врати с метални решетки, всяка от които се затваряше зад тях с ужасяваща безвъзвратност. Веднъж Лорънс бе съпроводил президента на борда на ядрена подводница — преживяване, което се бе заклел никога да не повтаря. Сега се чувстваше по същия начин — измъчван от клаустрофобия и облян в пот въпреки лютия студ.

Директорът го въведе в обезопасена стая за свиждане. Тя бе разделена с плексигласова стена на две помещения: едното за посетителите, другото за затворниците — с телефонна връзка помежду им. Една табела предупреждаваше, че всички разговори се контролират по електронен път. Строс погледна директора и каза:

— Опасявам се, че трябва да минем без това.

— Записващите устройства и камерите за наблюдение ще бъдат изключени.

— Разговорът не може да бъде проведен по телефона.

— Но дори агентите на ЦРУ и ФБР нямат възражения срещу това, когато идват тук.

— Аз не работя за Управлението, нито за Бюрото.

— Съжалявам, но такива са разпоредбите, господин Строс.

Лорънс бръкна в джоба на палтото си и извади мобилния си телефон.

— Необходимо е само едно телефонно обаждане. Едно позвъняване — и ще получа всичко, което искам. Но нека не губим ценно време. Да намерим някакъв разумен компромис.

— Какво имате предвид?

Строс му каза.

— Той не е излизал от килията си от седмици.

— Значи свежият въздух ще му се отрази добре.

— Знаете ли колко е студено навън?

— Дайте му палто — каза Лорънс.

* * *

Беше взело да се смрачава, когато Строс мина през охраняваната врата, водеща към западния двор за разходки. Точно в центъра на двора бяха поставени сгъваема маса и два стола, а лампите по протежение на оградата, по която течеше електрически ток, бяха запалени. Четирима пазачи охраняваха периметъра, застинали като статуи, други двама се бяха облегли на парапета на наблюдателницата с насочени надолу автомати. Лорънс кимна одобрително към директора, после се отправи сам към средата на двора и седна на единия стол.

Пет минути по-късно от затворническия блок се показва шейх Абдула Абдул Разак, окован с белезници и обграден от двама тромави пазачи. Беше по-нисък, отколкото Строс бе очаквал — може би около метър и седемдесет, — и мършав като просяк. Носеше оранжев затворнически гащеризон, а на кокалестите му рамене бе наметната

светлокафява шуба. Брадата му бе рошава, а кожата на лицето му, доколкото Лорънс можа да види, бе пепелява и повехнала от болестта. „Лице на умиращ човек — помисли си той, — което не е виждало слънчева светлина от години“. Въпреки това очите му, в които се четеше интелигентност, все още гледаха снизходително. Строс беше човек, който изкарваше прехраната си, правейки моментална преценка за хората. Първото му впечатление от шейха бе, че той е смел мъж, готов да отстоява убежденията си, а не яростен фанатик, какъвто се опитваха да го представят медиите и прокурорът по време на процеса. Щеше да има достоен противник.

Когато шейхът седна на другия стол, Лорънс погледна към единия от пазачите.

— Моля ви, свалете белезниците му.

Пазачът поклати глава.

— Това е против правилата.

— Аз поемам пълната отговорност.

— Съжалявам — отвърна пазачът, — но това правило няма изключения в „Макс“. Никога не сваляме белезниците на затворниците, когато са извън килиите. Нали така, шейх Абдула?

Пазачите потупаха шейха по гърба и тръгнаха обратно към затворническия блок. Египтянинът не отговори нищо, вместо това впери черните си очи в тези на Строс.

— Кой сте вие? — попита той на английски със силен арабски акцент.

— Казвам се Артър Хамилтън — отвърна Лорънс.

— За американското правителство ли работите, господин Хамилтън?

Строс поклати отрицателно глава.

— Искам да изясня от самото начало, че съм частно лице. Нямам никаква връзка с правителството на Съединените щати.

— Но със сигурност не сте дошли на това място по собствено желание. Несъмнено са ви изпратили други хора.

— Така е.

— Кой ви изпрати тук?

Лорънс погледна към пазачите на кулата, после право в шейх Абдула.

— Пратеник съм на президента на Съединените щати.

Шейхът прие информацията безпристрастно.

— Очаквах ви — каза той спокойно. — Какво мога да направя за вас, господин Хамилтън?

— Предполагам, знаете, че хора от вашата организация са отвлели дъщерята на американския посланик в Лондон и заплашват да я убият, ако Съединените щати не ви освободят и не ви върнат в Египет.

— Подбирайте думите си, господин Хамилтън. В нашите очи Елизабет Холтън е легитимно средство. Смъртта ѝ, ако се стигне дотам, няма да бъде убийство, а оправдана екзекуция.

— Значи сте *наясно* какво се случва заради вас?

— Напълно, господин Хамилтън.

— Свързан ли сте по някакъв начин с нападението?

— Питате ме дали съм го наредил или планирал?

— Точно това ви питам.

Шейхът бавно поклати глава.

— Нямам връзка с „Мечът на Аллах“ от момента на моето затваряне тук. Каквото е направено за мен, е извършено без моето одобрение или знание.

— От вашия брат?

— Не бих могъл да знам. — Шейхът леко се усмихна. — Много сте добър в задаването на въпроси, господин Хамилтън. Предполагам, че сте адвокат?

— Познахте, шейх Абдула.

— Оценявам вашата прямота. Ще ми позволите ли да *ви* задам един въпрос?

Строс кимна утвърдително.

— Искате ли да приемете исляма, господин Хамилтън?

— Моля?

— Като благочестив мюсюлманин, аз съм длъжен да правя много неща, включително и да даря исляма на неверниците.

— Опасявам се, че вече съм положил своята клетва за вярност, шейх Абдула.

— Християнин ли сте?

— Вярвам в закона, шейх Абдула.

— Единственият закон, който има значение, е Божият.

— А какво би казал Бог за зверствата, които са били извършени в Европа заради вас? Какво би казал Бог за убийството и отвлечането на невинни хора?

— Броят на загиналите бледнее пред този на изтезаваните и убитите от вашия приятел Хосни Мубарак. Той е нищо в сравнение с броя на невинните мюсюлмани, които загинаха заради американската и британската авантюра в Ирак. — Шейхът замълча за момент. — Знаете ли какво се случи в моята страна, след като самолетите на Осама се врязаха в двете ви кули? Правителството ви даде на режима на Мубарак списък с имена — *стотици* имена, господин Хамилтън. А знаете ли какво направиха Мубарак и неговата тайна полиция? Арестуваха всички тези хора и безмилостно ги изтезаваха, макар да нямаха нищо общо с 11 септември.

— И това оправдава отвлечането и убийството на невинна жена?

— Несъмнено. — Шейхът обърна лицето си към лампите. Под ярката светлина то изглеждаше съвсем бледо. — Но президентът не ви е изпратил да биете целия път от Вашингтон дотук, за да водите дебати, нали, господин Хамилтън?

— Така е, шейх Абдула, не ме е изпратил за това.

— Тогава каква е целта на вашето посещение?

— Президентът ме изпрати да ви поискам услуга. Той би искал да издадете *фетва*, която осъжда действията на вашата организация и изисква незабавното освобождаване на Елизабет Холтън. Президентът вярва, че вашите думи ще имат огромно влияние върху похитителите.

— Нейните похитители слушат други гласове, господин Хамилтън. Моят ще е само фон.

— Президентът мисли другояче. — Следващите думи на Строс бяха произнесени много внимателно: — И той ще е изключително благодарен за всяка помощ, която можете да окажете по този въпрос.

— И как ще покаже президентът своята благодарност?

— Не съм тук да преговарям, шейх Абдула.

— Разбира се, че сте тук за това, господин Хамилтън.

— Президентът вярва, че сте разумен човек, който не би искал Елизабет Холтън да пострада. Той смята, че пазаренето в такъв момент ще е неуместно. Освен това ще е в разрез с политиката на Съединените щати.

— Щом президентът смята, че съм толкова разумен човек, защо ме нарича „крвожаден терорист“?

— Нещата, казани пред широка публика, невинаги отразяват истинските чувства — отговори Строс. — Като човек от Близкия изток, сигурен съм, че разбирате това.

— Повече, отколкото си мислите — каза египтянинът. — Но президентът не се нуждае от моето сътрудничество за тази *фетва*. Може да каже на умните си шпиони от ЦРУ да изфабрикуват една.

— Той смята, че терористите няма да й повярват, ако не е казана от вас. Президентът би искал да прочетете изявлението си пред камера. Естествено всичко ще бъде организирано тук.

— Естествено. — Шейхът подръпна замислено брадата си. — Трябва ли да разбирам, че президентът на Съединените американски щати ме моли да сложа край на тази криза, но не ми предлага нищо в замяна?

Лорънс Строс извади папката от куфарчето си и я постави на масата.

— Прегледах вашето дело, шейх Абдула. Според мен адвокатите ви не са си свършили добре работата. Смятам, че са допуснали редица грешки по време на процеса, включително разрешението да бъдат представени улики, които са били събрани незаконно. Вярвам, че едно умело подготвено обжалване ще бъде посрещнато благосклонно от Апелативния съд във Вашингтон.

— Колко благосклонно?

Строс отново подходи предпазливо.

— Мога да предвидя сценарий, в който присъдата ви ще бъде отменена и правителството ще трябва да реши дали делото ви да бъде преразгледано, или да бъдете освободен. Междувременно ще бъдат взети мерки престоят ви тук да бъде по-удобен.

— От вашата уста звучи така, сякаш съм желан гост.

— Вие *бяхте* такъв, шейх Абдула. Ние ви дадохме позволение да влезете в нашата страна, а вие се отплатихте за гостоприемството ни, като организирахте заговори да атакувате някои от нашите най-големи забележителности.

— И въпреки това вие бихте поели моето дело?

— Аз не се занимавам с такива дела — отговори Лорънс, — но се сещам за неколцина адвокати, които ще свършат чудесна работа.

— И колко ще продължи един такъв процес?

— Две, най-много три години — отвърна Строс.

— Приличам ли ви на човек, на когото остават три години живот?

— Нямате друг избор.

— Не, господин Хамилтън, президентът е този, който няма избор. В действителност възможностите му са толкова ограничени, че е трябвало да ви изпрати тук да молите смирено за моята помощ. В замяна ми предлагате фалшива надежда и очаквате да ви бъда благодарен за това. Но вие, американците, винаги постъпвате така, нали, господин Хамилтън? Това, което явно не разбирате, е, че на карта е заложена не само съдбата на една американска жена. „Мечът на Аллах“ запали огън в Египет. Дните на режима на Мубарак са преброени. И когато той падне, целият Близък изток ще се промени за една нощ.

Лорънс прибра папката в куфарчето си.

— Не съм експерт по въпросите на Близкия изток, но нещо ми подсказва, че сметките ви са грешни. Издайте *фетвата*, шейх Абдула. Спасете живота на Елизабет Холтън. Постъпете почтено. Бог ще ви възнагради. — Той се поколеба за миг и добави: — Както и президентът.

— Кажете на вашия президент, че Америка не преговаря с терористи, а ние не преговаряме с тирани. Кажете му да удовлетвори искането на „Мечът на Аллах“ или съвсем скоро ще стои във военновъздушната база „Андрюс“ и ще гледа как свалят ковчега от самолета.

Строс рязко се изправи и погледна надолу към шейха.

— Правите голяма грешка. Ще умрете в затвора.

— Може би — отвърна египтянинът, — но вие ще умрете преди мен.

— Смея да се надявам, че моето здравословно състояние е много по-добро от вашето, шейх Абдула.

— Да, но вие живеете във Вашингтон, а нашите братя скоро ще го превърнат в пепелище. — Шейхът обърна лицето си към черното небе. — Приятен полет към дома, господин Хамилтън. Моля ви, предайте поздравите ми на президента.

35. КОПЕНХАГЕН

сряда, 13:15 ч.

— Беше прав, че е позвънил от Германия — каза Ейдриън Картър.

Те вървяха по една алея в парка Тиволи. Картър носеше вълнен балтон и кожена ушанка от времето, прекарано в Москва. Габриел бе облечен с дънки и кожено яке и се взираше пред себе си с мрачно изражение, сякаш го мъчеше неспокойна съвест.

— От Националната агенция за сигурност установиха, че по времето, когато се е обадил, Ишак се е намирал в покрайнините на Дортмунд, вероятно някъде край магистрала А-1. Сега работим по версията, че похитителите са успели да изведат Елизабет от Англия и я местят от едно скривалище в друго на континента.

— Казахте ли на германците?

— Две минути след като от НСА определиха местоположението, президентът вече разговаряше с канцлера на Германия. След час всички полицаи в северозападния район бяха включени в издирването. Очевидно не са ги намерили — нито Ишак, нито Елизабет.

— Може би трябва да се смятаме за късметлии — каза Алон. — Ако грешният полицай се бе натъкнал на тях, можехме да носим отговорност за втори Фюрстенфедбрук.

— Защо ми звучи познато това име?

— Това е летището край Мюнхен, където бяха взети за заложници нашите атлети през седемдесет и втора година. Терористите си мислеха, че ще се качат на борда на самолета и ще отлетят от страната. Беше капан, разбира се. Немците решиха да направят опит да ги спасят. Помолихме ги ние да се заемем с това, но те отказаха. Искаха да го направят сами. Това беше, меко казано, аматьорско.

— Спомням си — рече замислено Картър. — След няколко секунди атлетите ви бяха мъртви до един.

— Шамрон е бил кулата, когато това се случи — добави Габриел. — Видял е всичко.

Двамата седнаха в едно кафене на открито. Алон поръча кафе и ябълков сладкиш и се загледа в Сара, която бавно мина покрай тях. Краищата на шала ѝ бяха мушнати в джобовете на палтото — предварително уговорен знак, който означаваше, че не е открила следи от Датската служба за сигурност.

— Мюнхен — каза Ейдриън сдържано. — Всички пътища водят обратно към него, нали? Случаят в Мюнхен показва, че тероризмът може да накара цивилизования свят да падне на колене. Той доказва, че тероризмът действа. Отпечатъците на Арафат можеха да се открият навсякъде из Мюнхен, но две години по-късно той стоеше пред Общото събрание на ООН. — Лицето на Картър помръкна и той отпи от кафето си. — Но Мюнхен доказва също, че безпощадният, твърд и непоколебим отпор срещу убийците е ефикасен. Отне известно време, но накрая вие успяхте да изхвърлите от играта „Черният септември“. — Той погледна към Алон. — Гледа ли филма?

Габриел го погледна изненадано и бавно поклати глава.

— Всяка нощ го виждам в ума си, Ейдриън. Истинските събития, не измислената версия, съчинена от някого, който поставя под въпрос съществуването на моята страна.

— Не исках да те засягам по болното място. — Картър бодна с неохота от ябълковия си сладкиш. — Но в известен смисъл тогава беше по-лесно, нали? Елиминираш водачите и мрежата се разпада. Сега се борим срещу една идея, а идеите не умират толкова бързо. Все едно се бориш срещу рака. Трябва да откриеш точната доза от лекарството. Ако е много малка, ракът се разраства. Ако е твърде голяма, убиваш пациента.

— Никога няма да успеете да унищожите рака, докато Египет продължава да бълва терористи — каза Алон. — Ибрахим Фаваз е изключение. Когато е бил измъчван и унижен от режима, той е избрал да напусне екстремисткото ислямистко движение и да продължи с това, което е останало от живота му. Но повечето от онези, които са измъчвани, избират другата посока.

— Нямаше ли да е чудесно, ако можехме просто да щракнем с пръсти и да създадем жизнена и надеждна демокрация по бреговете на река Нил? Но това няма скоро да се случи, особено с репутацията, която си спечелихме в Ирак. Което означава, че в близко бъдеще не можем да се отървем от Мубарак и неговия режим. Той е кучи син, но

е *нашият* кучи син, и вашият също, Габриел. Или може би горите от желание на западния фланг да имате Ислямска република Египет?

— В много отношения Египет вече е ислямска република. Неговото правителство не може да осигури основни потребности на народа си и ислямистите запълниха празнотата. Те проникнаха в началните училища и в университетите, в администрацията и профсъюзите, в сферата на изкуството и в пресата, дори в съда и юридическите гилдии. Невъзможно е да се издаде книга яли да се снима филм без благословията на духовниците от „Ал Азхар“. Западното влияние бавно отмира. Въпрос на време е и режимът да падне.

— Да се надяваме, че дотогава ще сме открили друг начин да си пълним резервоарите на колите.

— Ще откриете — каза Габриел. — А ние ще бъдем принудени да се изправим сами срещу звяра.

Той пхна няколко банкноти под чашата за кафе и се изправи. Поеха към далечния край на парка покрай редица павилиони за храна. Сара седеше до една дървена масичка и ядеше скариди с черен хляб. Тя пусна недоядените скариди в кошата за боклук, докато Картър и Алон бавно я подминаха, и ги последва.

— Като говорим за Египет, снощи почти направихме пробив. От Египетската служба за сигурност са арестували агент на „Мечът на Аллах“, наречен Хюсеин Мандали. Имал нещастieto да бъде заловен с касета с проповед на шейх Таид — проповед, която е била записана *след* отвлечането. Оказа се, че Мандали е присъствал на записа, извършен в апартамент в Замалек. Този апартамент е собственост на саудитския благодетел на групировката — принц Рашид бен Султан. От известно време принцът е в нашето полезрение. Изглежда, че финансовата подкрепа за ислямските терористи е нещо като хоби за него, също като соколите и уличниците.

Ейдриън измъкна лулата от джоба на палтото си.

— Хора на Египетската служба за сигурност са претърсили апартамента и са открили, че мястото е било напуснато съвсем скоро. Поискахме разрешение да разпитаме Мандали и ни информираха, че в момента не е налице.

— Което означава, че вече не е за показване.

— Или дори по-лошо.

— Все още ли искаш да изпратиш моя Джо на разпит в Египет?

— Ти победи в този случай, Габриел. Въпросът е какво да правим сега.

— Може би е време да си поговорим с Ишак.

Картър се закова намясто и погледна към Алон.

— Какво точно имаш предвид?

Габриел му обясни своя план, докато вървяха по една тиха калдъръмена улица в центъра на Копенхаген.

— Рисковано е — каза Картър. — Освен това няма никаква гаранция, че ще се обади отново тази вечер. Поискахме от германската полиция да проведе издирването колкото се може по-дискретно, но това не мина незабелязано за техните медии. Ишак е умен и вероятно се е досетил, че това може да има нещо общо с неговия телефонен разговор.

— Ще се обади, Ейдриън. Той се опитва да запази семейството си. Колкото до риска, не мисля, че разполагаме с друга, по-малко рискована алтернатива.

Картър обмисли чутото.

— Ще трябва да запознаем с това датчаните — каза той накрая.

— Освен това президентът трябва да го одобри.

— Тогава му се обади.

Ейдриън му подаде телефона си.

— Той е твой приятел. *Ти* му се обади.

* * *

Изтече час, преди президентът да даде благословията си за плана на Габриел. Първата стъпка на операцията бе направена десет минути след това, но не в Копенхаген, а в Амстердам, където в 13:45 часа Ибрахим Фаваз излезе от джамията „Ал Хиджра“ след обедната молитва и пое обратно към открития пазар на улица „Тен Кате“. Когато наближи своята сергия в края на пазара, един мъж се приближи до него и леко го докосна по ръката. Човекът имаше белези от шарка и говореше арабски с палестински акцент. След пет минути Ибрахим седеше до мъжа на задната седалка на мерцедес седан.

— Къде ме водите? — попита той.

— В Копенхаген — отговори мъжът. — Един твой приятел казва, че се кани да прекоси опасен мост и има нужда от добър човек като теб да му служи за водач.

* * *

Датската не толкова тайна полиция е известна като Полицейска разузнавателна служба. Работещите в нея я наричат Службата, а за професионалистите като Ейдриън Картър тя е само *PET* — инициалите на невъзможното ѝ за произнасяне датско име. Макар че адресът ѝ се пазеше в тайна, повечето от жителите на Копенхаген знаеха, че тя се помещава в анонимна административна сграда в един тих квартал, северно от парка Тиволи. Ларс Мортенсен — проамерикански настроеният шеф на *PET*, очакваше Картър в кабинета си. Той беше висок мъж, каквито неизменно са датчаните, рус, с викингска брада и красиво като на филмова звезда лице. В ясните му сини очи не се четеше никаква друга емоция, освен умерено любопитство. Беше рядкост американски шпионин от ранга на Картър да дойде на посещение в Копенхаген, а още по-голяма рядкост — да го направи само с петминутно предизвестие.

— Ще ми се да ни бяхте уведомили за визитата си — каза Мортенсен, като кимна на госта си да седне в удобен фотьойл с модерен датски дизайн. — Щяхме да организираме подобаващо посрещане. На какво дължим честта?

— Опасявам се, че случаят е извънреден. — Предпазливият тон на Ейдриън не остана скрит за неговия датски колега. — Издирването на Елизабет Холтън ни доведе на датска територия. Е, не точно нас, а една разузнавателна служба, която работи от наше име.

— Коя е тя?

Картър отговори искрено на въпроса. Любопитството в сините очи на Мортенсен се смени с гняв.

— От колко време са в Дания?

— От едно денонощие, плюс-минус няколко часа.

— Защо не бяхме информирани?

— Боя се, че това спада към категорията „горещо преследване“.

— Телефоните работят по време на „горещите преследвания“ — каза Мортенсен. — Както и факс апаратите и компютрите.

— Беше недоглеждане от наша страна — отвърна Картър миролюбиво. — Вината е моя, не на израелците.

— И какво *точно* правят те тук? — Сините очи на Мортенсен се присвиха. — И защо идвате при нас сега?

Докато слушаше обяснението на Ейдриън, датчанинът неспокойно потупваше коляното си със сребриста химикалка.

— Колко израелци има в Копенхаген?

— Честно казано, не знам.

— Искам да напуснат града след час.

— Боя се, че поне един от тях трябва да остане.

— Как се казва той?

Картър му отговори. Мортенсен тихо изруга и додаде:

— Трябва да съобщя това на премиера.

— Наистина ли се налага да намесваме политиците?

— Само ако искам да запазя работата си — каза датчанинът. — Ако приемем, че премиерът даде одобрението си — а аз нямам основание да смятам, че ще откаже, предвид миналото ни сътрудничество с вашето правителство, — искам да присъствам тази вечер, когато Фаваз се обади.

— Вероятно няма да е приятно.

— Ние, датчаните, сме издръжлив народ, господин Картър. Смятам, че мога да го понеса.

— Тогава за нас ще е удоволствие да присъствате.

— И кажете на вашия приятел Алон да държи беретата си в кобура. Не искам никакви трупове. Ако тази нощ някой бъде убит, където и да е в страната, той ще бъде главният заподозрян.

— Ще му го предам — каза Ейдриън.

Любопитството се върна в очите на Мортенсен.

— Що за човек е той?

— Алон?

Датчанинът кимна.

— Доста сериозен мъж, малко груб в езика.

— Те всички са такива — рече Мортенсен.

— Да — съгласи се Ейдриън, — а и кой би могъл да ги упрекне за това?

В центъра на Копенхаген има малко грозни сгради. Постройката от стъкло и стомана на Даг Хамарскьолд Але, където се помещава американското посолство, е една от тях. Централата на ЦРУ там е малка и някак тясна — по време на Студената война Копенхаген беше затънтено място за разузнаването, такова си остава и до днес, — но нейната обезопасена заседателна зала побира свободно двайсет души и електрониката ѝ е съвсем модерна. Картър реши, че им трябва кодово име. След кратък размисъл Габриел предложи името *Мория*, както се наричаше хълмът, където Бог наредил на Авраам да принесе в жертва единствения си син. Ейдриън, чийто баща беше епископален свещеник, си помисли, че в избора има символика, и нареди от този момент нататък всички в Управлението да ги наричат екип „Мория“.

Ибрахим Фаваз пристигна от Амстердам в шест часа вечерта, придружен от Овед и Яков. Ларс Мортенсен се появи в шест и петнайсет и прие извинението на Габриел, задето е пропуснал да получи разрешение от датчаните да действа на тяхна територия. После Алон поиска разрешение и останалата част от екипа му да остане в Дания, за да види развитието на операцията, и Мортенсен, очевидно впечатлен от присъствието на легендата, веднага склони. Мордекай и Сара напуснаха хотел „Д’Англетер“ и се присъединиха към тях, както и Ели Лавон, който бе доволен, че може да напусне студения Ньоребро, но имаше изнурения вид на човек, издържал на поста си повече от седмица почти без прекъсване.

Ранните вечерни часове бяха оставени изцяло на Мортенсен и на датчаните. В седем часа те блокираха телефонната линия, водеща към апартамента в Ньоребро, и пренасочиха всички обаждания към един номер в централата на ЦРУ. След петнайсет минути две датски агентки — Мортенсен предвидливо избра жени, за да избегне сблъсъка между двете култури — направиха кратко посещение на апартамента, под предлог че ще зададат няколко „рутинни“ въпроса относно местонахождението на Ишак Фаваз. Бръмбарът, поставен от Мордекай, още действаше и за голям ужас на Мортенсен, бе използван от екипа „Мория“ за подслушване на процедурата. Тя продължи петнайсет минути и завърши с шума от излизането на Ханифа и Ахмед, които

бяха отведени в полицейския участък за допълнителен разпит. Отнетият мобилен телефон на Ханифа незабавно бе занесен в посолството, където Мордекай — с Картър и Мортенсен, надничащи над рамото му — бързо го прегледа за интересна и полезна информация.

В осем часа започна сцена, която Картър по-късно щеше да нарече „погребално бдение“. Всички се струпаха около правоъгълната маса в заседателната зала: американците от едната страна, оперативните агенти на Алон — от другата, а Сара седна смутено между тях. Мортенсен се разположи директно пред високоговорителя, а Ибрахим — от дясната му страна, като нервно прехвърляше зърната на своята броеница. Само Габриел беше в движение. Той крачеше напред-назад из стаята, като актьор пред премиера, стиснал с една ръка брадичката си и вперил очи в телефона, сякаш го призоваваше да звънне. Сара се опита да го увери, че това скоро ще се случи, но Алон сякаш не я чу. В съзнанието му звучаха други гласове — гласът на Ишак, който обещаваще на жена си, че ще се обади в девет и половина, и гласът на Ханифа, която го предупреждаваше, че ако закъснее дори минута, няма да вдигне телефона. В девет часа и двацет и девет минути Габриел спря да крачи и застана пред телефона. Десет секунди по-късно той извъня пронизително като противопожарна аларма. Алон хвана слушалката и бавно я вдигна до ухото си.

36. КОПЕНХАГЕН

сряда, 21:30 ч.

Габриел слуша безмълвно няколко секунди. Шум от коли, движещи се с висока скорост по мокра настилка. Далечен звук от клаксон — като предупреждение за задаваща се неприятност.

— Добър вечер, Ишак — каза той спокойно на арабски език. — Искам да ме слушаш внимателно, защото ще го кажа само веднъж. Чуваш ли ме, Ишак?

— Кой се обажда?

— Ще приема това за „да“. Държа баща ти, Ишак. Държа също Ханифа и Ахмед. Сега ще сключим сделка с теб. Само ти и аз. Ти ще ми дадеш Елизабет Холтън, а аз ще ти върна семейството. Ако не ми дадеш Елизабет, ще кача семейството ти на самолет за Египет и ще ги предам на службата за сигурност. А ти знаеш какво се случва в стаите за разпит, нали, Ишак?

— Къде е баща ми?

— Ще ти дам един телефонен номер, Ишак. Този номер го имам само аз. Искам да си го запишеш, защото е важно да не го забравиш. Готов ли си, Ишак?

Тишина, след това:

— Готов съм.

Габриел му продиктува номера и добави:

— Обади ми се на този номер след десет минути, Ишак. Сега е девет часът и трийсет и една минути. В девет и четиридесет и две няма да вдигна телефона. Разбра ли ме, Ишак? Не подлагай на изпитание търпението ми. И не прави грешен избор.

Алон затвори и погледна към Ибрахим.

— Той ли беше?

Старият Фаваз затвори очи и прехвърли няколко зърна на броеницата си.

— Това беше синът ми — каза той.

Ишак позвъни на мобилния телефон на Ханифа, после отново набра номера на апартамента. Габриел остави телефоните да звънят. Най-сетне, когато крайният срок изтичаше, египтянинът се обади на номера, даден му от Алон. Техниците на Управлението бяха свързали линията със записващо устройство, което прехвърляше разговора във Вашингтон. За огромно раздразнение на всички, които слушаха, Габриел изчака телефонът да извъни четири пъти, преди да вдигне слушалката. Гласът му прозвуча енергично и делово:

— Обаждаш се в последния момент, Ишак. На твоето място не бих го превръщал в навик.

— Къде са жена ми и синът ми?

— Намират се на борда на частен самолет на едно летище извън Копенхаген. Какво ще стане с тях, зависи изцяло от теб.

— А баща ми?

— Баща ти е тук, с мен.

— Къде е това *тук*?

— Изобщо не е важно къде съм аз в момента, Ишак. Единственото важно нещо сега е Елизабет Холтън. Ти я държиш, а аз искам да я върнеш. Двамата ще го направим — само ти и аз. Няма нужда да бъде замесван никой друг. Нито твоят наставник. Нито твоят шеф. Само ние.

— За кого работиш?

— Мога да бъда когото си поискаш: човек на ЦРУ, ФБР или някое толкова тайно управление, което никога не си чувал. Но бъди сигурен в едно нещо. Не блъфирам. Отвлякох баща ти от джамията „Ал Хиджра“ в Амстердам, а жена ти и сина ти — от Ньоребро. Ако не направиш точно каквото ти казвам, ще ги изпратя със самолет в Египет. А ти знаеш какво се случва там, нали? Известно ми е какво е станало със сестра ти, Ишак. Името ѝ беше Джихан, нали? Баща ти ми разказа за нея. Той ми разказа всичко.

— Искам да говоря с него.

— Опасявам се, че това е невъзможно в момента. Баща ти достатъчно е изстрадал от египетската тайна полиция. Не го карай да

страда отново. Виждал ли си белезите по ръцете му? А тези на гърба му? Не го подлагай на още една нощ в египетските стаи за разпит.

Ишак остана мълчалив известно време. Габриел слушаше напрегнато околните шумове. Бусът пак се движеше.

— Откъде се обаждаш, Ишак?

— От Афганистан.

— Това е истински шофьорски подвиг, като се има предвид, че когато се обади снощи, беше в покрайнините на Дортмунд. Търпението ми не е безгранично. Кажи ми къде си или ще затворя и повече няма да ме чуеш. Разбра ли?

— А пък аз ще натисна един бутон и американката ще умре като мъченица. Разбра ли ме?

— Стигат ни толкова бомби и кръв, Ишак. Ти постигна своята цел. Светът забеляза тежкото положение в Египет. Ала президентът на Съединените щати няма да освободи шейха, независимо колко хора ще убиеш. Това няма да се случи. Само ти имаш силата да спреш това. Пощади живота на Елизабет Холтън. Върни ми я и аз ще ти върна семейството.

— А какво ще стане с мен?

— Ти не ме интересува. Всъщност пет пари не давам за теб. Това, което искам, е Елизабет. Остави я някъде на безопасно място, кажи ми къде мога да я намеря, а после замини за Афганистан, Пакистан или който и да е друг Шибанистан, където искаш да прекараш остатъка от живота си. Просто ми върни момичето. Ти обичаш смъртта, ние обичаме живота. Ти си силен, ние сме слаби. Ти вече спечели. Само ми я върни.

— Някой ден ще те откроя, копеле. Ще те намеря и ще те убия.

— Предполагам, това означава, че не се интересува от сделката. Беше ми приятно да си поговорим, Ишак. Ако случайно промениш мнението си, имаш десет минути да се обадиш отново. Помисли си внимателно. Не вземай грешното решение. Иначе със семейството ти е свършено. Имаш десет минути, Ишак. После самолетът отлита за Кайро.

Габриел затвори за втори път телефона. Картър го тупна одобрително по гърба. Той беше подгизнал от пот.

Алон се измъкна от заседателната зала, без да каже и дума, и отиде в тоалетната. Застана пред мивката, подпрял ръце на студения порцеланов ръб, и се загледа в отражението си в огледалото. Не се видя такъв, какъвто бе сега, а двадесет и една годишен младеж — талантлив художник, в чиито вени течеше пепел от холокоста. Шамрон го наблюдаваше над рамото му, твърд като железен стълб, настоятелен като барабанен ритъм. *Ти ще тероризираш терористите* — бе му казал той. — *Ще бъдеш таен израелски страж. Ти ще бъдеш моят смъртоносен ангел отмъстител.*

Но Ари бе пропуснал да го предупреди за цената, която един ден щеше да плати, задето е влязъл в клоаката с терористи и убийци: син, който лежеше в гробището за герои на Маслиновия хълм, и изгубена в лабиринта на спомените съпруга, която се намираше в психиатричната клиника „Маунт Херцел“. След като загуби семейството си, той се бе заклел никога да не взема на прицел невинен, за да постигне своите цели. Тази вечер, макар и само за заблуда, бе нарушил обещанието си. Не изпитваше вина за действията си, а само дълбоко отчаяние. Веруюто на фанатиците джихадисти беше чиста лудост. Невъзможно бе да убедиш хора, които избиват невинни с вярата, че го правят по божията воля. Трябваше да ги убие, преди те да убият него. И ако трябваше да заплашва семейството на убиец, за да спаси един невинен живот, тогава така да бъде.

Той напписка лицето си със студена вода и излезе в коридора. Картър стоеше, облегнал се на стената, със спокойното безпристрастие на човек, който чака закъсняващ влак.

— Добре ли си? — попита той.

— Ще съм добре, когато всичко това приключи — отговори Габриел. — От НСА засякоха ли местоположението му?

— Те смятат, че е в Източна Белгия, близо до Лиеж.

— Нещо друго?

— Във Вашингтон се притесняват, че го притискаш твърде много.

— А какво искат да направя? Да го помоля любезно да я пусне?

— Просто смятат, че можеш да му оставиш минимална възможност за маневриране.

— А какво ще стане, ако той използва тази възможност, за да убие Елизабет Холтън?

Картър безмълвно тръгна пред него към заседателната зала. Когато влязоха в помещението, Алон погледна към стенния часовник. Оставаха три минути до изтичането на новия краен срок. Ларс Мортенсен тревожно барабанеше с пръсти по плота на масата.

— Какво ще направите, ако не се обади?

— Ще се обади — каза Габриел.

— Откъде сте сигурен?

Вместо него отговори Ибрахим.

— Заради Джихан — каза той, като продължаваше да прехвърля зърната на броеницата си. — Ще се обади, защото не иска съпругата и синът му да бъдат сполетени от същата участ.

Озадачен от отговора, датчанинът погледна към Картър за обяснение. Ейдриън вдигна ръка с жест, че ще му разясни забележката в по-подходящо време. Габриел отново закрачи из стаята. След две минути телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и бързо я долепи до ухото си.

— Ишак — рече с престорено оживление. — Радвам се, че се обади. Да предположа ли, че приемаш сделката?

— Да, стига да се съгласиш с моето единствено условие.

— В твоето положение не можеш да поставяш условия, Ишак.

— Нито пък ти.

— Какво е условието ти?

— Ще я върна на баща ми и на никой друг.

— Не е необходимо, Ишак. Просто спри колата, остави Елизабет край пътя — на някое безопасно и сухо място, където не може да бъде наранена — и продължи нататък. Не е необходимо да усложняваме нещата.

— Искам да я предам на баща ми. Искам да ти докажа, че той няма нищо общо с това.

— Баща ти е един от основателите на „Мечът на Аллах“, Ишак. Той няма да се доближава до моето момиче.

— Баща ми е невинен. И ако той не е там, няма да получиш момичето.

Габриел погледна към Картър, който кимна утвърдително.

— Добре, Ишак, печелиш. Ще го направим по твоя начин. Само кажи къде искаш да го направим.

— В Дания ли си?

— Вече ти казах, не е важно къде съм.

— За мен е важно.

— Да, в Дания съм. Хайде да го направим тук, а? Страната е малка и предлага изобилие от открити пространства, а датската полиция е склонна да те остави да си вървиш по пътя, след като освободиш Елизабет.

— Искам гаранции за безопасно преминаване на границата. Никакви контролно-пропускателни пунктове. Никакви блокади на пътя. Ако някой полицаи ме погледне два пъти, жената ще умре. Разбра ли?

— Разбрах. Ще кажем на местните власти да стоят настрана. Никой няма да те притеснява. Просто ми кажи как искаш да го направим.

— Ще ти се обадя утре и ще ти кажа.

— Утре? Не ме устройва, Ишак.

— Щом утре не те устройва, момичето ще умре тази нощ.

Още един поглед към Картър. Повторно кимване от негова страна.

— Добре, Ишак. Утре по кое време ще се обадиш?

— По обяд копенхагенско време.

— Твърде късно е. Искам да те чуя по-рано.

— По обяд или нищо. Ти избираш.

— Добре, нека да е обяд. Но не ме разочаровай.

Връзката прекъсна.

Габриел затвори телефона и зарови лице в ръцете си.

— Оставих му място да маневрира, Ейдриън, точно както искаха от Вашингтон, и той ме притисна в ъгъла.

— Да изчакаме до утре и да чуем какво ще ни каже.

— И какво ще правим, ако чутото не ни хареса?

— Тогава няма да приемем сделката.

— Не, Ейдриън, ще постъпим точно както ни каже. Защото, ако не го направим, той наистина ще я убие.

Те прилагаха изключителни мерки за сигурност. Никога не влизаха в килията ѝ с открити лица и нито веднъж, от първите секунди на отвличането ѝ, не ѝ проговориха. Не ѝ позволяваха да чете вестници или каквото и да било друго, а молбата ѝ за радио в началото на пленничеството ѝ бе посрещната с мълчание и слабо поклащане на глава от страна на Каин. Бяха ѝ разрешили да напусне килията само два пъти: веднъж, когато трябваше да прегледа ранения терорист, и втория път — да го лекува. Краткият епизод ѝ бе позволил да събере някои важни сведения: държаха я в някаква фабрика в Източна Англия, в Норфък или в съседна област. Но вече не беше сигурна, че е близо до Норфък. Всъщност дори не бе сигурна, че още е в Обединеното кралство. Въпреки всичките им строги мерки за сигурност, не можеха да скрият от нея един важен факт: постоянно я местеха.

Доказателството, че се движеха, беше очевидно. Стаите, в които я държаха, бяха разновидности на първата — бели стени, походно легло, една силна лампа, врата с шпионка, — но всяка определено бе различна. Можеше да го забележи дори и да я бяха принудили да носи превръзка на очите, защото обонянието и слухът ѝ сега бяха изострени като тези на животните. Чуваше ги да идват дълго преди да пъхнат бележките си под вратата и вече различаваше Каин и Авел само по миризмата. Последната ѝ килия миришеше на течна белина. Стаята, в която я държаха сега, бе изпълнена с приятния аромат на кафе и ориенталски подправки. Помисли, че може да е близо до пазар или склад на дистрибутор, който снабдяваше бакалници в арабските квартали.

Изострените ѝ сетива ѝ бяха позволили да се добере до още един факт: имаше ясно очертан ритъм на преместванията ѝ. Този ритъм не се измерваше в часове и минути — времето, колкото и да се опитваше да го определи, си оставаше мистерия за нея, — а по броя на храненията, които ѝ осигуряваха във всяко от местонахожденията ѝ. Той бе един и същ: четири хранения с еднакво съдържание, после инжекция с кетамин, след което се събуждаше в нова стая с нови

миризми. Досега на това място ѝ бяха носили храна три пъти. Предстоеше ѝ четвъртото хранене. Елизабет знаеше, че няколко часа по-късно то ще е последвано от инжекция с кетамин. Щеше да се съпротивлява, но съпротивата ѝ бързо щеше да премине в подчинение пред физическото превъзходство.

Покорност...

Това беше тяхната цел. Покорността беше крайната цел на джихадистите по целия свят, такава бе и целта на похитителите на Елизабет. Глобалният джихад искаше да подчини Запада и да му наложи терористичния салафистки ислям. Похитителите ѝ искаха от нея да се предаде на инжекцията и на затъпяващия ритъм на местенето и бележките. Искаха да бъде слаба и отстъпчива като агне, което доброволно подлага шията си под ритуалния нож. Елизабет бе решила, че дните на подчинение са минало. Бе решила да окаже съпротива, защото се надяваше, че това е начинът да се сдобие с информация за мястото, където се намира. Щеше да се съпротивлява с единствените налични оръжия: собствения ѝ живот и познанията ѝ по медицина. Тя затвори очи и вдъхна приятния аромат на кафе и канела. Пожела си Каин да отвори вратата и да ѝ поднесе четвъртото ядене.

38. КОПЕНХАГЕН

четвъртък, 14:52 ч.

— Е, всичко отново опря до нас двамата — каза Ибрахим. — Предполагам, че така е правилно.

Габриел включи чистачките, за да почисти предното стъкло на своето „Ауди А8“. Пред него се появи Новият кралски площад, забулен от завесата на падащия сняг. Старият арабин седеше мълчаливо на пасажерската седалка, прясно избръснат и облечен за собственото си погребение във взет назаем сив костюм и палто. Ръцете бяха прибрали в скута му, здравата ръка върху осакатената, и бе свел очи към обувките си. Телефонът на Алон лежеше на конзолата. Сигналът му се следеше от централата на ЦРУ в американското посолство и във Форт Мийд, Мериленд — щабквартирата на Националната агенция за сигурност.

— Нали няма да ми изнасяш някоя от твоите лекции, Ибрахим?

— Аз си оставам професор в душата си — отвърна Фаваз. — Не мога да го превъзмогна.

Габриел реши да му угоди. Лекцията беше по-добра от тишината.

— Защо смяташ, че е правилно?

— И двамата сме видели най-лошото, което може да ни предложи този живот. Нищо не може да ни уплаши и нищо от случващото се днес няма да ни изненада. — Той вдигна очи от обувките си и се загледа за момент в Алон. — Това, което писаха за теб във вестниците след случката в Лондон... истина ли е? Ти ли уби членовете на „Черният септември“?

Ибрахим прие мълчанието на спътника си за потвърждение.

— Толкова ясно си спомням Мюнхен — продължи той. — Прекарахме този ден пред телевизорите и радиоапаратите. Той наелектризира Арабския свят. Радвахме се на залавянето на вашите атлети и танцувахме по улиците, когато те бяха избити на летището. Сега, като се връщам назад, смятам, че реакцията ни е била ужасяваща, макар и напълно разбираема. Ние бяхме слаби и унижени. Вие бяхте силни и богати. Бяхте ни побеждавали много пъти. Най-

сетне ние ви бяхме победили, и то в Германия — земята, където ви бе сполетяла най-голямата катастрофа.

— Мислех, че вие, ислямистите, не вярвате в холокоста. Мислех, че го смятате за една голяма лъжа, която хитрите евреи са натрапили на света, за да могат да отнемат земята на арабите.

— Никога не съм бил привърженик на самозаблудите и конспиративните теории — каза Ибрахим. — Вие, евреите, заслужавате да имате национален дом. Бог знае, че се нуждаете от такъв. Но колкото по-скоро дадете на палестинците държава на Западния бряг и Ивицата Газа, толкова по-добре ще е за всички нас.

— Дори ако това означава да я дадем на духовните ви братя от „Хамас“?

— С темпото, с което напредваме, скоро възгледите на „Хамас“ ще станат по-умерени — отвърна Фаваз. — А когато палестинският въпрос най-сетне престане да бъде предмет на обсъждане, арабите вече няма да имат кого да обвиняват за мизерното си положение. Тогава ще бъдем принудени да се погледнем по-внимателно в огледалото и сами да разрешим проблемите си.

— Именно това е една от причините никога да не настъпи мир. Ние сме изкупителната жертва на арабите, нещо като изпускателен клапан за арабското недоволство. Арабите ни мразят, но не могат да живеят без нас.

Ибрахим кимна в знак на съгласие и отново се загледа в обувките си.

— Вярно ли е, че си известен реставратор на картини?

Този път Габриел леко кимна. Устните на Фаваз се извиха в недоверчива усмивка.

— Щом имаш способността да вдъхваш нов живот на картините, защо си се заел с тази работа?

— От чувство за дълг — отговори Алон. — Смятам, че съм длъжен да защитавам народа си.

— Терористите биха казали същото.

— Може би, но аз не убивам невинни хора.

— Само заплашваш с изтезания в Египет. — Ибрахим погледна Габриел. — Щеше ли да го направиш?

Алон поклати глава:

— Не, Ибрахим, нямаше да те върна там.

Фаваз се загледа през прозореца.

— Снегът е красив — каза той. — Това добър или лош знак е?

— Както един мой приятел би се изразил, това е „оперативно време“.

— Това добре ли е?

Алон кимна:

— Да.

— Правил ли си подобно нещо преди?

— Само веднъж.

— Как завърши?

„Лионската гара се превърна в развалини“ — помисли си Габриел, но отвърна:

— Върнах заложника.

— Познаваш ли улицата, по която той иска да вървим?

Алон вдигна едната си ръка от волана и посочи към края на площада.

— Нарича се „Стрьовет“. Дълга три километра пешеходна улица, от двете страни на която има магазини и ресторанти, най-дългата в Европа, ако се вярва на рекламните брошури в хотела. Завършва до площад „Родхуспладсен“.

— Ние ще вървим, а те ще наблюдават, така ли?

— Точно така. И ако харесат това, което виждат, някой ще ми позвъни по телефона, когато стигнем „Родхуспладсен“, и ще ми каже къде да отидем след това.

— Кога започваме?

— В три часа.

— В три часа — повтори Ибрахим. — Часът на смъртта... или поне така вярват християните. Защо според теб са избрали три часа?

— Така ще разполагат с малко време, за да ни огледат на дневна светлина, докато вървим по „Стрьовет“. После ще започне да се здрачава. Това ще им даде предимство. За мен ще е по-трудно да ги видя.

— А какво стана с твоите помощници? — попита старият Фаваз. — Онези, които ме грабнаха от ъгъла в Амстердам?

— Ишак каза, че ако забележи наблюдение, сделката отпада и Елизабет Холтън ще умре.

— Значи отиваме сами?

Габриел кимна утвърдително и погледна часовника си. Беше 14:59.

— Знаеш ли, не е късно да се измъкнеш. Не си длъжен да го правиш.

— Аз ти обещах в онази къща преди две вечери. Обещах, че ще ти помогна да върнеш американката, и смятам да изпълня обещанието си. — На лицето му се изписа учудване. — Впрочем къде бяхме?

— В Германия.

— Евреин, който заплашва да измъчва арабин в Германия — рече Ибрахим. — Колко поетично.

— Нали няма да ми изнесеш още една от твоите лекции?

— Изкушавам се да го направя, но се опасявам, че няма време. — Той посочи часовника на таблото. — Часът на смъртта настъпи.

* * *

На улица „Стрьогет“ цареше празнична възбуда. Нещо в атмосферата ѝ напомняше на Габриел последната нощ в навечерието на война, нощ, в която се харчат цели състояния и хората се любят с неудържима страст. Всъщност никой не се готвеше за война, просто пазаруващите по най-известната улица на Копенхаген бяха обзети от празнична еуфория. Но Алон, погълнат от издирването на Елизабет Холтън, беше забравил, че е почти Коледа.

Те се носеха сред този весел уличен пейзаж като безстрастни духове на умрели, мълчаливи, с ръце в джобовете, лакът до лакът. Ишак бе заявил, че трябва да вървят по права линия, без да спират. Това означаваше, че Габриел не може да направи никакви маневри за изплъзване от наблюдение. Повече от трийсет години не му се бе случвало да върви по европейска улица, без да проверява дали не го следят, и сега имаше чувството, че е попаднал в един от онези кошмари, в които беше гол сред тълпа от облечени хора. Навсякъде му се привиждаха врагове — стари и нови. Виждаше мъже, които му приличаха на членове на „Мечът на Аллах“, и други, които вероятно бяха от Датската служба за сигурност; освен всичко, можеше да се закълне, че под навеса на една витрина видя Ели Лавон да свири на цигулка коледни песни. Не беше Лавон, а негов двойник. А и Габриел

внезапно си спомни, че Ели не може да свири на цигулка. Въпреки всичките си дарби, Лавон нямаше никакъв слух.

За първи път спряха на едно кръстовище и зачакаха да светне зелената светлина на светофара. Един бенгалец толкова настойчиво тикаше в ръката на Алон рекламна листовка, че той едва не измъкна беретата от джоба си. Листовката бе за ресторант близо до парка Тиволи. Габриел я прочете внимателно, за да се увери, че не съдържа инструкции, после я смачка на топка и я хвърли в едно кошче за боклук. Светофарът светна зелено. Той хвана Ибрахим за лакътя и тръгна напред.

Вече бе започнало да мръква, уличните лампи светеха по-ярко, а лампичките във витрините на магазините проблясваха приветливо като коледни картички. Алон бе престанал да се мъчи да открие наблюдателите и вместо това откри, че зяпа учудено около себе си: децата, които ядяха сладолед, напук на сипеция се сняг; красивата млада жена, коленичила до изсипалите се от чантата ѝ покупки; певците на коледни песни, облечени като елфи, които възпяваха раждането на Христос с ангелски гласове. Спомни си думите, които Узи Навот бе казал през онази първа нощ, когато пътуваха с колата между хълмовете край Йерусалим. *Европейците ни осъждат за Ливан, но те не разбират, не той е само предпремиера на задаващите се атракции. „Филмът“ скоро ще се показва във всички кина в Европа.* Габриел се молеше той да не се разиграе тази вечер в Копенхаген.

Спряха на друго кръстовище, след това тръгнаха през огромния площад „Родхуспладсен“. От лявата страна на площада се издигаше кметството. Шпилът на часовниковата му кула се врязваше в ниските облаци. В средата на площада се издигаше ярко осветена двайсетметрова елха, а до нея имаше малък павилион, където продаваха наденици и горещо ябълково вино. Алон отиде до него и се нареди на опашката, но преди да стигне до прозорчето на продавача, телефонът в джоба на палтото му тихо иззвъня. Той го долепи до ухото си и мълчаливо се заслуша. След няколко секунди върна телефона в джоба си и хвана Ибрахим за лакътя.

— Искат да се върнем по същия път и да отидем до колата — каза той, докато вървяха през площада.

— И после какво?

— Не казаха.

— Какво ще правим?

— Това, което ни наредиха.

— Те знаят ли какво вършат?

Габриел кимна. Много добре знаеха какво вършат.

* * *

Аудито бе там, където го бяха оставили, но сега бе покрито с фин слой прясно навалял сняг. Сара стоеше сама до витрината на близкото кафене. Баретата на главата ѝ беше леко килната наляво, което означаваше, че колата не е пипана в тяхно отсъствие. Въпреки това, Габриел изпусна ключовете си на бетонната настилка и бързо огледа шасито, преди да отвори вратата и да се качи вътре. Телефонът иззвъня веднага щом Ибрахим се настани до него. Алон изслуша инструкциите, прекъсна връзката и запали мотора. Още веднъж погледна към витрината на кафенето и видя, че Сара е вдигнала ръка. Уплаши се, че му маха за сбогом в явно нарушение на всички правила на занаята, но след няколко секунди се появи сервитьор и ѝ подаде сметката. Тя сложи няколко банкноти на масата и се изправи. Габриел включи на скорост и потегли. *Не бързай* — беше казал Ишак. — *Очаква ни дълга нощ.*

39.

Бележката се появи под вратата ѝ. Тя спусна окованите си крака на пода и бавно се затътри към нея. Каин, когото разпозна по миризмата, стоеше от външната страна на вратата и чакаше отговора ѝ. В бележката пишеше: „Искаш ли храна?“.

— Да — каза тя тихо с равен тон. После — като примерен затворник, отново легна на походното легло и зачака да влезе.

Чу звука от превъртащия се в ключалката ключ, последван от скърцането на пантите. Тази врата беше по-шумна от вратата на предишната ѝ килия и звуците ѝ лазеха по нервите. Каин постави храната в долния край на леглото ѝ и бързо се оттегли. Елизабет седна и внимателно огледа яденето: малко парче франзела, бучка сирене с неизвестен произход, шише с минерална вода и шоколад, защото се бе държала добре.

Тя излапа храната и изпи водата. После, когато бе сигурна, че никой не гледа през шпионката, бръкна с пръст в гърлото си и повърна храната на пода. Две минути по-късно Каин се втурна вътре и я изглежда ядосано. Тя се бе наметнала с одеялото и трепереше неконтролируемо.

— Кетаминът — прошепна Елизабет. — Убивате ме с кетамин.

* * *

Авел донесе кофа с вода и парцал и я накара да измие повръщаното. Каин се появи отново едва след като килията ѝ бе почистена от нечистите женски екскрети. Той застана колкото се може по-далеч от нея, сякаш се страхуваше, че ще прихване от болестта, която я мъчеше, и с отсечен жест я подкани да обясни неразположението си.

— Идиопатична пароксизмална вентрикуларна тахикардия. — Тя замълча за момент и направи серия бързи вдишвания. — Малко високопарен начин да ви кажа, че страдам от аритмия на сърдечните

камери. Изглежда, че аритмията се е повлияла от инжектирането на кетамин. Пулсът ми е опасно ускорен, а кръвното ми налягане е изключително ниско, което предизвиква повръщането и студените тръпки. Ако ми сложите още една инжекция с кетамин, можете да ме убиеете.

Той остана неподвижен за момент, като я гледаше през отворите на маскировъчната шапка, после се оттегли. След минути — около дваисет, предположи тя, но не беше сигурна — Каин се върна и ѝ подаде бележка, написана на машина.

Поради причини, които не можем да ти обясним, тази вечер се налага да те преместим. Ако по това време си в съзнание, ще ти бъде изключително дискомфортно. Искаш ли кетамин, или предпочиташ да си будна, докато те местим?

— Никакъв кетамин повече — каза тя тихо. — Ще го направя в будно състояние.

Той я погледна, сякаш бе направила грешен избор, после ѝ подаде втора бележка.

Ако викаш или вдигнеш какъвто и да е шум, ще те убием и ще те изхвърлим край пътя.

— Разбрах — кимна Елизабет.

Каин взе двете бележки и излезе от килията ѝ. Тя се просна на кушетката и се загледа в ослепителната бяла светлина. Бяха минали само няколко минути от бунта ѝ, но вече бе успяла да се сдобие с две малки късчета информация. Щяха да я местят с кола през нощта.

* * *

Следващото им влизане в килията не беше предшествано от бележка. Увиха я бързо с вълненото ѝ одеяло и го стегнаха като пашкул около тялото ѝ с дебела връв. Натикаха в ушите ѝ гумени тапи, запушиха устата ѝ и сложиха превръзка на очите ѝ. Почти лишена от сетивата си, с изключение на осезанието и обонянието, Елизабет почувства как двамата вдигнаха тялото ѝ и я пренесоха на кратко разстояние. Сандъкът, в който я натикаха, бе толкова тесен, че стените му притискаха ханша и раменете ѝ. Усети мириса на шперплат и туткал, както и остатъчна миризма на риба. Капакът, който сложиха отгоре, бе така близо, че почти докосваше върха на носа ѝ, а после го заковаха набързо с няколко пирона. Искаше ѝ се да изпищи. Но не го направи. Искаше ѝ се да заплаче за майка си. Вместо това се помоли мислено и си припомни слабия мъж с прошарени слепоочия, който се бе опитал да я спаси в Хайд Парк. *Няма да се покоря — каза си Елизабет. — Няма да се предам.*

40. ОСТРОВ ФЮН, ДАНИЯ

четвъртък, 20:35 ч.

Светлините на моста Сторебелт, втория по дължина висящ мост в света, се простираха като двуредно перлено колие над пролива между датските острови Шелланд и Фюн. Като пое по дългата източна рампа, Габриел погледна часовника на таблото на колата. Пътуването от Копенхаген дотук трябваше да трае не повече от два часа, но заради все по-засилващата се буря бе продължило почти четири. Той впери отново очи в пътя и хвана здраво с две ръце волана. Мостът се люлееше под напора на силния вятър. Ибрахим пак попита дали времето наистина е добър знак. Алон отговори, че се надява, че той умее да плува.

Отне им двацет минути да преминат дългия над хиляда и шестстотин метра мост. От другата му страна, на брега на остров Фюн, имаше малка железопътна гара, която сякаш се бе снишила, за да устои на бурята. На километър и половина от гарата видяха бензиностанция и кафене. Габриел напълни резервоара на аудито, после паркира пред заведението и влезе в него, последван от Ибрахим. Кафенето бе ярко осветено, елегантно обзаведено и безупречно чисто. В предното помещение имаше добре зареден магазин и закусвалня, задното бе пригодено за чакалня и бе пълно със закъсали пътници. Разговорите бяха оживени и ако се съди по големия брой празни бирени бутилки по светлите дървени маси, явно бе паднало голямо пиене.

Купиха си сандвичи с яйца и горещ чай в закусвалнята и седнаха на празна маса близо до прозореца. Ибрахим се хранеше мълчаливо, а Габриел отпиваше от чая си и гледаше колата отвън. Изминаха трийсет минути, преди мобилният телефон най-сетне да иззвъни. Алон го доближи до ухото си, слуша мълчаливо и после прекъсна връзката.

— Изчакай тук — каза на спътника си.

Отби се за кратко в мъжката тоалетна, където напъха беретата и телефона си в кошчето за боклук, след това влезе в магазина и купи голяма пътна карта на Дания и пътеводител на английски език. Когато се върна в закусвалнята, Фаваз тъкмо разпаковаше недокоснатия

сандвич на Габриел. Алон кимна към вратата. Ибрахим мушна сандвича в джоба на палтото си и го последва навън.

* * *

— Ето го — каза старият Фаваз. — Линдхолм Хойе.

Той се бе навел над пътеводителя и се взираше в него на светлината от плафониерата. Габриел не отделяше очи от пътя.

— Какво пише?

— Това е старо викингско селище и гробище. В продължение на векове е останало заровено под дебел слой пясък. Било разкрито едва през 1952 година. Според пътеводителя, в него има повече от няколкостотин гроба и останки от няколко викингски къщи.

— Къде се намира?

Ибрахим отново погледна в книгата, после определи местоположението на селището върху пътната карта.

— Северен Ютланд — отговори той. — Всъщност в най-северната част на Ютланд.

— Как да стигна дотам?

— Тръгваш по шосе Е-20 през Фюн, после се насочваш на север по шосе Е-45. Линдхолм е точно след Олборг. Тук пише, че мястото се открива лесно. Просто следвай табелите.

— Аз не виждам пътя, камо ли табелите.

— Там ли ще оставят жената?

Габриел поклати отрицателно глава:

— Не, още инструкции. Този път ще бъдат писмени. Казаха, че ще бъдат в руините на викингска къща, в най-отдалечения от входа на музея ъгъл. — Погледна Фаваз. — Този път не беше Ишак. Беше някой друг.

— Египтянин ли?

— Звучеше като такъв, но все пак не съм експерт.

— Хайде, моля те — рече Ибрахим. — Защо те накараха да хвърлиш телефона си?

— За да няма повече никакви електронни комуникации.

Фаваз сведе очи към картата.

— Има доста път до Линдхолм.

— Два часа при идеално време. А при това... най-малко четири.
Ибрахим погледна часовника.

— Това означава, че ще стигнем в петък сутрин, ако имаме късмет.

— Да — съгласи се Алон. — Той неумолимо ни приближава към крайния срок.

— Кой? Ишак?

„Уместен въпрос — помисли си Габриел. — Ишак ли е? Или Сфинкса?“

* * *

Отне им четири часа и половина, докато стигнат Линдхолм, и точно както се бе опасявал Габриел, уверенията в пътеводителя, че гробището се открива лесно, се оказаха неверни. В продължение на двайсет минути той обикаля в кръг в квартал от еднакви тухлени къщи, преди най-сетне да съзре табела с големината на пощенска картичка, която бе пропуснал при трите си обиколки. Тя естествено бе покрита със сняг и Алон трябваше да слезе от аудито и да избърше снежинките, за да научи, че за да стигне до историческата забележителност, първо трябва да се изкачи по един висок хълм. Колата издържа на изпитанието само с едно поднасяне и две минути по-късно Габриел влезе в паркинг, заобиколен от високи борове. Той изгаси мотора и поседя неподвижно около минута — ушите му бучаха от преумората от шофирането, — преди да отвори вратата и да стъпи в снега. Ибрахим си остана на мястото.

— Ще дойдеш ли?

— Ще чакам тук, ако нямаш нищо против.

— Не ми казвай, че се страхуваш от гробища.

— Не, само от *викингски* гробища.

— Те са били войнствени само когато са излизали в морето — успокой го Алон. — Когато са били тук, по домовете си, са се занимавали главно със земеделие. Най-страховитото нещо, на което бихме могли да се натъкнем тази вечер, ще е духът на някой отглеждал зеленчуци фермер.

— Ако не настояваш, аз ще остана тук.

— Както желаш — отвърна Габриел. — Щом искаш да седиш сам тук, аз нямам нищо против.

Ибрахим се престори, че размисля, после слезе от колата. Алон отвори багажника и извади джобно фенерче и метален лост.

— Защо вземаш това? — попита Фаваз.

— В случай че се натъкнем на викинги. — Габриел мушна лоста отпред под колана на джинсите си и тихо затвори багажника. — Те ме принудиха да оставя и пистолета си в онази бензиностанция. Един лост е по-добре от нищо.

Той включи фенерчето и пое през паркинга с Ибрахим. Снегът стигаше до средата на прасците им и след няколко крачки в кларковете на Алон се просмука вода, а краката му премръзнаха. Трийсет секунди след като напуснаха колата, той внезапно спря. В снега се виждаха неясни следи — едните, видимо по-големи от другите, водеха от паркинга към гробището. Габриел остави Ибрахим и проследи следите до началната им точка. Доколкото можеше да се съди по отпечатъците в снежната повърхност, навярно някакъв малък товарен автомобил или бус бе влязъл в паркинга от друг път няколко часа по-рано. По-едрият от двамата пътници бе стъпил на снега откъм страната на шофьора, а по-дребният — откъм мястото на пасажера. Алон се наведе и разгледа отпечатъците. Те бяха на жена, обува с маратонки. Която и да бе тази жена, явно бе дошла доброволно.

Той отиде при Ибрахим и го поведе по една пътека към гробището, което се простираше пред тях по склона на хълма чак до залива в далечината. Въпреки силния снеговалеж, под светлината на фенерчето можеха да се различат очертанията на отделните гробове. Някои представляваха купчини от камъни, други бяха с формата на окръжност, а имаше и такива, които приличаха на викингски кораби. Не беше трудно да открият викингската къща; трябваше само да следват двата чифта следи. Габриел клекна и зарови голите си пръсти в снега. След секунди откри онова, което бе оставено за него — малко, затворено с цип найлоново пликче, в което имаше парче от подробна карта. Габриел я разгледа на светлината на фенерчето. После се изправи и поведе Ибрахим обратно към колата.

* * *

— Скаген — каза Алон, докато бавно караше надолу по хълма.
— Искат да отидем в Скаген. Е, почти дотам. Мястото, което са оградили на картата, е малко по на юг.

— Познаваш ли това място?

— Никога не съм бил там, но съм чувал за него. В Скаген е имало колония на художници, формирала се в края на XVIII век. Те били известни като „скагенските художници“. Идвали тук заради светлината. Казват, че е уникална... не че ние ще можем да я видим.

— Може би това е друг добър знак — каза Ибрахим.

— Може би — съгласи се Габриел.

— Дъщерята на посланика там ли ще бъде?

— Не пишат нищо за това. Просто ни казват да отидем на едно място край Северно море.

— Но тя е била тази вечер в гробището?

— Искат да ни накарат да мислим, че е била — отвърна Алон. — Но аз не вярвам.

— Защо?

— Защото жената е слязла от колата и е отишла в гробището по собствено желание — отговори Габриел. — Видях Елизабет, когато я отвличаха. Тя нямаше да влезе там доброволно. Щеше да се съпротивлява.

— Освен ако не са й казали, че ще я освободят — рече Фаваз.

Алон го погледна удивено.

— Това не беше зле — възкликна той.

— Някога бях професор — вметна Ибрахим. — Освен това обичам детективски романи.

41.

Не можеше да определи продължителността на пътуването, защото се бе опитала да мисли за всичко друго, но не и за времето. „Беше само няколко минути — каза си тя. — Едно мигване“. Повтаряше си и други лъжи. Лежеше в удобно легло, а не в дървения сандък, който миришеше на риба. Беше облечена в дънки и любимия си пуловер, а не в мръсния анцуг, който носеше постоянно от сутринта на отвлечането. Можеше да види любимата си планинска верига през любимия си прозорец. Слушаше хубава музика. Останалото бяха само сцени от лош сън. Скоро щеше да се събуди и всичко щеше да свърши.

Тя бе подготвена за ужасното неудобство — в бележката си Каин бе пределно ясен за това, което я очакваше, — но тапите за уши я изненадаха неприятно. Бяха я лишили от едно от най-силните ѝ оръжия — способността да чува какво се случва около нея — и бяха ограничили света ѝ до монотонно бръмчене. Оставаше ѝ едно-единствено сетиво: усетът за движение. Знаеше, че бяха карали с висока и с умерена скорост по хубави и по лоши пътища. Веднъж бе изпитала усещането, че е в голям град, заобиколена от хора, които не си даваха сметка, че тя се намира на сантиметри от тях. Сега бе сигурна, че се движат по непавиран път на място, близо до края на света.

Спряха толкова рязко, че главата ѝ болезнено се притисна в стената на подобния на ковчег сандък. Бръмченето на мотора замря. Минаха няколко минути, докато я свалят от автомобила, и още няколко, преди най-сетне да чуе скърцането при ваденето на пироните. Студен въздух с мирис на сол облъхна лицето ѝ, щом махнаха капака. Когато я изправиха на крака, от очите ѝ неволно бликнаха горещи сълзи и попиха в превръзката. Никой не ѝ продума, докато я въвеждаха в новото ѝ скривалище. Никой не я попита как е сърцето ѝ, докато я полагаха върху походното легло в новата ѝ килия. Когато вратата се затвори, тя свали превръзката от очите си, извади тапите от ушите си и се вгледа в поредните бели стени около нея. Бяха ѝ оставили чиния с храна — хляб, сирене и шоколад, задето се бе държала добре по време

на пътуването, както и жълта кофа за тоалетна. Нямахте представа къде се намира. Беше сигурна само за едно: усещаше мириса на море.

42. КАНДЕСТЕДЕРНЕ, ДАНИЯ

петък, 2:15 ч.

Пътят от пристанищното градче Фредериксхаун до Скаген бе пуст и едва проходим. Километри наред Габриел седеше прегърбен, сграбчил здраво волана, докато край тях проблясваха за кратко едно след друго притихнали под снежната покривка градчета. Имената им съдържаха странни съчетания от съгласни, които дори за него, чиито първи език бе немският, бяха неразбираеми. „Датският не е език — мислеше си той, докато напредваше в тъмнината. — Той е страдание за гърлото“.

Като излезе от град Олбек, пред него се ширна сякаш безкраен лунен пейзаж, осеян с дюни. Отбивката за лятното курортно градче Кандестедерне бе близо до северния край на пустошта. След като зави, Алон видя на снега чифт пресни следи от автомобилни гуми. Подозираше, че са оставени от същото превозно средство, което бе спирало при гробището в Линдхолм Хойе.

Минаха край няколко малки ферми, после навлязоха отново в пространство, покрито с дюни — този път големи, с размерите на предпланина. Тук-там Габриел зърваше очертанията на вили и малки къщи. Нямаше светлини, нямаше други коли, нямаше признаци на живот. Времето сякаш бе спряло.

Следите от гуми завиваха надясно по тесен път и изчезваха. Алон продължи напред и след минута спря на малък паркинг, от който се откриваше изглед към брега. В съседство имаше крайпътно ресторантче. Вече се канеше да изгаси мотора, когато му хрумна по-добра идея.

— Чакай тук — каза той. — Заклучи вратите. Не отваряй на никого, освен на мен.

Габриел взе лоста и фенерчето и тръгна към ресторантчето. Навсякъде край него имаше пресни следи — поне от двама души, а може би и повече. Хората, които ги бяха оставили, бяха дошли откъм дюните. Едните следи отиваха към брега. Бяха идентични с онези, които бе видял в Линдхолм. Бяха оставени от жена.

Той погледна назад към аудито, после се обърна и тръгна по следите, пресичащи плажа. При водата те изчезваха. Алон погледна наляво и надясно, но не видя никого, така че се обърна и се запъти към колата. Като наближи, видя Ибрахим да седи наведен напред в неудобна поза, с притиснати към таблото ръце. После видя пресни следи, идващи от дюните зад ресторантчето към задната врата откъм пасажерската страна на аудито. Точно тогава стъклото на прозореца бавно се спусна до половината и една облечена в ръкавица ръка му направи знак да се приближи. Габриел се поколеба няколко секунди, след това се подчини. По пътя си направи лек завои, за да огледа следите. Тридесет и седми номер, определи ги той. Марка „Адидас“ или „Найки“. Дамски маратонки.

* * *

Беше сгрешил марката на обувките. Бяха „Пума“. Жената, която бе обута с тях, изглеждаше на не повече от двацет и пет години. Носеше тъмносиньо късо палто и вълнена шапка, нахлупена ниско над тъмните ѝ очи. Седеше точно зад Ибрахим, насочила към гърба му пистолет „Макаров“. Ръката ѝ трепереше от студ.

— Защо не насочите този пистолет към пода, преди някой да пострада? — предложи Алон.

— Млъкни и сложи ръцете си на волана!

Говореше много спокойно. Беше добре обучена. Габриел направи каквото му нареди.

— Къде е Ишак?

— Кой Ишак? — попита тя.

— Хайде да не играем игрички. Беше дълга и студена нощ. — Той погледна отражението ѝ в огледалото за обратно виждане. — Просто ни кажи къде можем да намерим Елизабет Холтън и ние ще си тръгнем.

— Ти си израелецът, нали? Ционисткият агент, който уби нашите другари в Хайд Парк?

— Не, аз съм американски агент.

— Говориш много добре арабски за американски агент.

— Баща ми беше дипломат. Израснах в Бейрут.

— Наистина? Тогава говори ми на английски, американецо.

Алон се поколеба. Девойката насочи пистолета към главата на Ибрахим.

— Разбрах намека ти — каза Габриел.

Тя обърна пистолета към него.

— Би трябвало да те застрелям още сега — каза, — но имаш късмет. Няма да умреш тази нощ. Вече има други кандидати да ти отнемат живота.

— Какъв късметлия съм.

Девойката му нанесе силен удар с пистолета по тила. Когато посегна инстинктивно да се защити, тя го удари още по-силно и му нареди да сложи ръцете си на волана. Той се подчини. Минута по-късно усети топла лепкава течност да се стича зад дясното му ухо.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Габриел.

— Да — отговори искрено младата жена.

— Хайде да приключваме с това, а?

— Обърни колата! — каза тя. — Бавно.

Той включи на скорост, направи внимателно остър завой и се насочи към вътрешността на полуострова.

— Завий в първата пряка към дюните — нареди девойката. — После следвай следите от гуми.

Алон изпълни указанията. Пътят бе тесен и водеше към група вили, сгушени сред дюните. Малките дървени къщи бяха изоставени на зимата. Някои бяха боядисани в характерното за Скаген тъмножълто, други, необяснимо защо, имаха трева по покривите. Той караше само на габарити, които хвърляха мека кехлибарена светлина. Кръвта свободно се стичаше отстрани по врата му и мокреше яката на ризата му. Не посмя да вдигне ръка от волана, за да я избърше.

Последва следите от автомобилните гуми нагоре по нисък заоблен хълм, после се спусна от другата му страна и видя пред себе си друга могила. Опасявайки се да не заседне в снега, държеше крака си на педала за газта и чу силно хрущане, когато аудито поднесе в края на склона. Даде газ в подножието на следващия хълм и зави наляво, сетне се спусна по другия склон и влезе в алеята, водеща към най-далечната вила. Отпред бе паркиран бус „Мерцедес Транзит“ с угасени фарове и празна кабина. Габриел спря и погледна за инструкции в огледалото за обратно виждане. Жената смушка стария Фаваз в гърба с

дулото на пистолета и му нареди да отвори вратата. Когато Алон посегна към дръжката на своята врата, тя го удари за трети път по тила.

— Ти остани в колата! — сопна се девойката. — Ще предадем американката само на Ибрахим, а не на теб, ционистка свиньо.

Фаваз откопча предпазния си колан и отвори вратата. Плафониерата внезапно се включи. Габриел хвана ръката му и я стисна.

— Не отивай — каза му той. — Остани в колата.

Ибрахим го погледна недоумяващо.

— Какво говориш, приятелю? Изминахме целия този път.

— Било е само игра, за да мине време. Тя не е тук. Твоят син те е примамил тук, за да те убие.

— Защо ще иска да ме убие?

— Защото го предаде на кръстоносците и евреите — отговори Габриел. — Защото в неговите очи сега си вероотстъпник, който заслужава смърт. Ти си по-лош от кръстоносец — по-лош дори от евреин, защото някога си бил правоверен ислямист, но си се отрекъл от пътя на джихад. Жената ще те заведе вътре, за да бъдеш убит, Ибрахим. Не отивай с нея.

— Синът ми никога няма да ме нарани.

— Той вече не е твой син.

Старецът се усмихна и отмести ръката му.

— Трябва да имаш вяра, приятелю. Пусни ме да вървя. Ще ти доведе момичето — точно както ти обещах.

Габриел усети дулото на пистолета да се притиска в тила му.

— Послушай Ибрахим, ционистка свиньо. Той казва истината. Ние не убиваме родителите си. *Вие* сте убийците, не ние. Остави го да доведе момичето, за да си вървиш по пътя.

Старият Фаваз слезе от колата, без Алон да може да му попречи, и се насочи към вилата. Жената изчака, докато той се отдалечи на няколко метра, преди да дръпне пистолета от главата на Габриел и да тръгне след него. Когато приближиха входа, на вратата се показва някакъв мъж. Обилният снеговалеж и тъмнината попречиха на Алон да го види добре — забеляза само, че косата му е боядисана в платиненорусо. Той приветства тържествено Ибрахим — с целувка по двете бузи и почтително поставяне на ръката над сърцето — и го

въведе вътре. Девойката затвори вратата. В този миг предното стъкло експлодира в лицето на Габриел.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
МОСТЪТ НАД ДЖАХАННАМ

43. УИНФИЙЛД ХАУС, ЛОНДОН

петък, 7:05 ч.

Щеше да мине близо час, преди новината за нещастieto в Северна Дания да стигне до Вашингтон, а после щяха да изтекат още трийсет минути, докато бъде предадена в Уинфийлд Хаус — официалната резиденция на американския посланик във Великобритания. Въпреки късния час — беше 3:15 сутринта в Лондон и 22:15 вечерта във Вашингтон, — Робърт Холтън седеше зад бюрото в личния си кабинет, където бе прекарал цялата нощ в очакване на вест от Залата за кризисни ситуации в Белия дом. Макар да очакваше обаждането от часове, звънът на телефона го накара да подскочи, сякаш бе чул изстрел. Когато грабна слушалката, той си помисли за момент, че чува плача на Елизабет. Но това трябва да бе някакво смущение по линията — или халюцинация, както реши по-късно, — защото гласът, който чу, когато долепи слушалката до ухото си, не принадлежеше на дъщеря му, а на Сайръс Мансфийлд, съветника по националната сигурност на президента.

Още по предпазливия му поздрав Холтън разбра, че новините от Дания не са тези, за които се бе молил, и въпреки това се оказа неподготвен за онова, което последва. Габриел Алон и египетският му помощник били отведени от Копенхаген в най-северната точка на Дания, каза му Мансфийлд. Имало някакъв инцидент в уединена вила край Северно море, подробностите около който все още били неясни. Имало експлозия. Загинали най-малко трима души. Преди пристигането на подкрепление, в това число екип от датски съдебни медици, било невъзможно да се каже дали Елизабет е сред убитите.

Остатъка от нощта Робърт Холтън прекара в нов ад. Сайръс Мансфийлд му звънеше с вбесяваща упоритост всеки път, когато изникнеше нещо ново, колкото и да бе маловажно. Както в повечето подобни ситуации, голяма част от информацията бе противоречива и впоследствие се оказваше невярна. Първо му каза, че в къщата са намерени три трупа, а половин час по-късно го информира, че са четири. Имало доказателства, че Елизабет е била в Дания, заяви

Мансфийлд. Спекулирало се, че може още да е там. Имало престрелка. Алон бил ранен смъртоносно. Алон бил убит.

Най-накрая, в 7:05 лондонско време, когато сивото утро се възцари над Риджънтс Парк, президентът се обади на Робърт и му съобщи, че датските пожарникари са открили само три тела в овъглените останки на вилата. Според изявление на Габриел Алон, който се оказа само ранен, телата били на двама терористи — един мъж и една жена — и на египтянина Ибрахим Фаваз. Съветът по национална сигурност, ФБР, ЦРУ и Министерството на вътрешните работи смятали, че Елизабет е жива, и опитите да я спасят щели да продължат до изтичането на крайния срок, та даже и след това. Холтън затвори телефона и падна на колене в отчаяна благодарствена молитва. После влезе със залитане в банята, защото му се гадеше.

Остана отпуснат върху студения мраморен под в продължение на няколко минути. Тялото му бе парализирано от болка и скръб. *Къде си, Робърт Холтън?* — помисли си той. Къде беше предприемчивият бизнесмен, който бе превърнал малката нефтена компания в световен енергиен конгломерат? Къде беше мъжът, който заради дъщеря си бе понесъл стоически загубата на обичната си съпруга? Къде беше мъжът, който — противно на всички очаквания — бе успял да вкара най-добрия си приятел в Белия дом? „Няма го“ — каза си Робърт. Беше похитен от терористите заедно с Елизабет.

Изправи се и изми устата си на мивката, после излезе от банята и се върна в кабинета си. Беше петък сутрин. До падането на нощта дъщеря му щеше да е мъртва. Робърт Карлайл Холтън, милиардер и човек, който разполагаше с властта да качва и сваля от пост президенти, бе наблюдавал безпомощно как обединените сили на американските разузнавателни, дипломатически и полицейски служби, съвместно с колегите им от Европа и Близкия изток, търсят напразно дъщеря му. Беше бездействал и бе слушал празните им уверения, че накрая Елизабет ще му бъде върната жива. Но вече нямаше да бездейства. Щеше да използва единственото оръжие, с което разполагаше — оръжие, което дори фанатиците признаваха. Действието, което щеше да предприеме, граничеше с държавна измяна, защото, ако се увенчаеше с успех, Холтън щеше да е осигурил на терористите оръжие, което по-късно биха могли да използват срещу

Съединените щати и съюзниците им. Но ако измяната бе необходима, за да спаси дъщеря си, то Робърт Холтън беше готов да стане предател.

Той отиде спокойно до бюрото си и седна пред компютъра, представяйки си за момент, че вече не е безпомощен и сразен от скръб баща, а онзи решителен и уверен в себе си президент на компания и магнат. Щом щракна с мишката, на екрана се появи едно писмо. Холтън го бе съчинил през първата седмица на кризата и го бе запазил за момент като този. Очите му се плъзнаха по сухия текст: *Поради настоящите обстоятелства... неспособен да продължа ролята си на ваш посланик в Лондон... чест и удоволствие да служа... Робърт Карлайл Холтън...* Добави днешната дата, щракна върху иконата „разпечатай“ и изчака писмото да се плъзне върху бюрото му. После се подписа и го сложи във факс апарата. Нямаше да го изпрати веднага. Преди това президентът на компанията трябваше да свърши още няколко неща.

Взе телефона и набра местен лондонски номер. Той принадлежеше на Даунинг Стрийт 10 — официалната резиденция на британския министър-председател, и обаждането му бе прието веднага от началника на кабинета Оливър Гибънс. Холтън и Гибънс бяха разговаряли няколко пъти през последните две седмици и нямаше нужда от формалности. Робърт каза, че трябва да говори спешно с министър-председателя, Оливър му отговори, че той е на работна закуска и ще бъде свободен след двацет минути. Но очевидно срещата приключи по-скоро от очакваното, защото дванайсет минути по-късно министър-председателят му върна обаждането.

— Възнамерявам да опитам нещо отчаяно — уведоми го Холтън. — Искам да знам дали мога да разчитам на вас и на вашите власти, за да го осъществя.

Разговорът, който последва, беше кратък — по-късно, по време на официалното разследване, щяха да обърнат голямо внимание на факта, че е продължил само шест минути — и приключи с обещанието на министър-председателя, че полицията и разузнавателните служби на Великобритания ще направят всичко необходимо, за да помогнат на Холтън. Робърт му благодари, после набра един номер в собственото си посолство. Отсреща вдигна заместник-пресаташето Стивън Барнс. Неговият шеф — Джак Хамънд, беше убит в Хайд Парк в утрото на похищението на Елизабет. Барнс бе получил нещо като повишение и се

беше справил умело с ролята на главен говорител на посолството по време на кризата.

— Трябва да направя изявление за медиите, Стив. Бих искал да го направя тук, в Уинфийлд Хаус, вместо в посолството. Изявлението е много важно. Телевизиите трябва да знаят, че е важно да го излъчат на живо и без съкращения, особено европейските телевизии и арабските сателитни канали.

— Кога?

— Да речем, по обяд. Можеш ли да уредиш всичко дотогава?

— Няма проблеми — отговори Барнс. — Искаш ли да ти подготвя чернова?

— Не, ще се справя и без текст. Нужно е обаче да подготвиш почвата.

— В смисъл?

— Имаш ли контакти с „Ал Джазира“?

Барнс каза, че има. Бил водил шефа на лондонския клон няколко пъти на обяд в напразен опит да накара телевизията да спре да излъчва пропагандните съобщения на Ал Кайда.

— Обади се на приятеля си. Намекни му, че смятам да направя предложение на похитителите.

— Какво?

— Предложение, което не могат да откажат.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам, господин посланик?

— Оттеглям се от поста си, Стив. Можеш да ме наричаш Боб.

— Добре, господин посланик.

Холтън затвори телефона, после стана и тръгна към спалнята си, за да си вземе душ и да се преоблече. Вече не беше посланик Робърт Холтън, съкрушеният и отчаян американски дипломат, който нямаше друг избор, освен да гледа как дъщеря му умира. Сега отново беше Робърт Карлайл Холтън, мултимилиардер и човек, който качва и сваля от пост президенти, и щеше да си върне Елизабет — дори това да му костваше и последното пени.

44. ОЛБОРГ, ДАНИЯ

петък, 12:15 ч.

— Каретата ви пристигна, господин Алон.

Ларс Мортенсен вдигна ръка и посочи схлупеното сиво небе. Габриел погледна нагоре и видя един „Гълфстрийм-5“ да се спуска бавно в края на пистата на летището в Олборг. Лекото движение накара главата му отново да запулсира. Бяха необходими осемнайсет шева, направени от един сънен лекар в Скаген, за да се затворят трите рани на скалпа му. Лицето му беше изпъстрено с малки разрези, причинени от експлодиралото блиндирано предно стъкло на колата. Някак си бе успял да затвори очи в момента на взрива, въпреки че не си спомняше да го е правил.

Следващите събития от онази вечер обаче си спомняше кристално ясно. Принуден от похитителите да изхвърли телефона си на остров Фюн, той бе изминал пет километра с пострадалото ауди със счупено предно стъкло, докато намери обществен телефон. Беше се обадил на Картър и Мортенсен от паркинга пред малък супермаркет в покрайнините на Скаген и им бе разказал за случилото се с подходящи за небезопасна линия думи. После се бе върнал с колата при джуните и бе наблюдавал как вилата бавно изгаря до основи. Двайсет минути по-късно беше чул далечния вой на сирени и бе видял как първите полицаи и пожарникари се запътват изумени към местопрестъплението. Един униформен полицай го бе засипан с въпроси, докато медиците се опитваха да попият кръвта от лицето му. „Говорете с Ларс Мортенсен от разузнавателната служба — беше му казал Габриел. — Той ще ви обясни всичко“.

— Сигурен ли сте за броя на трупове във вилата? — попита сега той Мортенсен.

— Питате ме за десети път.

— Отговорете ми отново.

— Бяха само три — на двамата терористи и стареца. Никакви следи от Елизабет Холтън. — Ларс помълча, докато изчакваше самолетът да се приземи на пистата и да профучи край тях със

затихващ рев на двигателите. — Не е точно като историята за Аврам и Исак в Библията. Още не мога да повярвам, че той е организиран убийството на баща си.

— Това е версията на Ал Кайда — рече Габриел. — Убий всеки, който дръзне да ти се противопостави, дори да е от твоята кръв и плът.

Самолетът беше стигнал края на пистата и сега обръщаше към мястото, където го очакваха двамата мъже.

— Ще направите ли всичко възможно да запазите в тайна участието ми в този случай? — попита Алон.

— Винаги има вероятност отнякъде да изтече информация. За нещастие, през миналата нощ имахте контакт с много хора. Но що се отнася до моята служба, вие и екипът ви никога не сте били тук.

Габриел вдигна ципа на коженото си яке и протегна ръка.

— В такъв случай за мен беше удоволствие да не се срещна с вас.

— Удоволствието беше изцяло мое. — Мортенсен стисна ръката му предупредително. — Но следващия път, когато идвате в Дания, бъдете така добър да ми се обадите предварително. Ще обядваме заедно. Кой знае? Може би ще успеем да си поговорим за нещо наистина приятно.

— Всичко е възможно. — Алон излезе от колата, после изгледа Ларс през отворената врата. — Замалко да забравя нещо.

— Какво?

Той му разказа за беретата, която се бе наложило да изостави на отбивката във Фюн. Мортенсен се намръщи и промърмори нещо на датски под носа си.

— Съжалявам — каза Габриел. — Изскочи ми от ума.

— Едва ли сте се сетили да извадите патроните, преди да я хвърлите в онзи боклукчийски кош.

— Не, за съжаление.

— На ваше място щях да побързам да се кача в онзи самолет, преди да съм размислил дали действително да покрия участието ви в тази бъркотия.

Габриел тръгна по пистата към „Гълфстрийм“-а. Стълбата беше спусната. Сара се бе облегла до отворената врата с кръстосани глезени и ръце в джобовите на дънките. Картър седеше отпред в кабината и разговаряше по телефона. Той кимна на Алон да се настани

на срещуположната седалка, после затвори телефона и се втренчи замислено в него, докато самолетът се издигаше отново в оловносивото небе.

— Къде е екипът ми? — попита го Габриел.

— Измъкнаха се тихомълком от Копенхаген рано тази сутрин. Не разбрах къде отиват. Предполагам, че са заминали за Амстердам.

— А ние?

— Британците ни гарантираха, че можем да се приземим на лондонското Сити Еърпорт. Аз отивам в посолството, за да изчакам крайния срок. Теб ще те ескортират до летище Хийтроу без излишни въпроси. Предполагам, че оттам ще можеш да се прибереш вкъщи.

Алон кимна.

— Щастливец си ти, Габриел. Ще си отидеш вкъщи. А аз ще отида в Лондон, за да понеса последствията от снощния ни провал. В момента не си особено популярен във Вашингтон. Всъщност там има доста хора, които искат да те накажат, в това число и президентът. И този път съм затънал в лайната заедно с теб.

— Една кариера без скандали не е никаква кариера, Ейдриън.

— Шекспир?

— Шамрон.

Картър се усмихна накриво.

— Службата има по-различни стандарти от Управлението. Вие приемате случайните грешки, стига да са възникнали в преследване на благородна кауза. Ние не толерираме провалите. Провалът не съществува като опция.

— Ако беше така, щяха да са затворили щабквартирата в Лангли преди много време.

Картър присви очи, заслепен от внезапната слънчева светлина, проникнала в кабината. Той свали сенника и изглежда продължително Габриел.

— Тя не беше там, Ейдриън. *Изобщо* не е била там. По всяка вероятност все още е някъде във Великобритания. Всичко това беше само една сложна илюзия, измислена от Сфинкса. Подхвърлили са онзи билет за ферибота в джоба на мъжа, когото раних в Хайд Парк, и са го оставили сред дюните в Норфък, за да го намерят британците. Сфинкса е наредил на Ишак да остане във връзка с жена си в Копенхаген, защото е знаел, че рано или късно Националната агенция

за сигурност или някой друг ще чуе за него и ще направи връзка. И когато *направихме* връзката, Сфинкса забави нещата, така че да не остане почти никакво време до крайния срок. Иска да ви разочарова, обезсърчи и съсипе зад кулисите. Иска да ви убеди, че сте нямали друг избор, освен да освободите шейх Абдула.

— Майната му на шейх Абдула! — изруга Картър с нетипична за него злоба. После бързо възвърна самообладанието си. — Мислиш ли, че Ибрахим е бил част от тази илюзия?

— Той беше нещо реално, Ейдриън. Ибрахим беше отговорът на молитвите ни.

— И го убиха заради теб.

— Уморен си, Ейдриън. Не си спал от доста време. Ще се постарая да забравя, че изобщо си казал това.

— Прав си, Габриел. Не съм се наспал. — Той погледна часовника си. — Разполагаме само със седем часа — седем часа, преди да умре една забележителна млада жена. И защо?

Прекъсна го звънът на телефона му. Картър го вдигна до ухото си, изслуша мълчаливо човека от другата страна на линията и затвори.

— Робърт Холтън току-що е изпратил по факса оставката си до Залата за кризисни ситуации в Белия дом. Предполагам, че в крайна сметка не е издържал на напрежението.

— Грещиш, Ейдриън.

— Имаш ли друго обяснение?

— Ще се опита да спаси дъщеря си, като преговаря директно с похитителите.

Картър грабна отново телефона и бързо набра някакъв номер. Габриел се облегна назад на седалката си и затвори очи. Главата му започна да пулсира. „Предпремиера на предстоящите атракции“ — помисли си той.

45. ПАРИЖ

петък, 14:17 ч.

Зад ъгъла до института имаше малък интернет клуб, в който предлагаха сносно кафе, прилични пасти и още по-хубава джаз музика. Юсуф Рамадан си поръча кафе със сметана и плати за трийсетминутен достъп до интернет, после се настани пред един свободен компютър до прозореца, гледащ към улицата. Написа адреса на уебсайта на Би Би Си и прочете новините от Лондон, където Робърт Холтън току-що бе подал оставка и бе предложил дващест милиона долара срещу освобождаването на дъщеря си. Новината, изглежда, бе шокирала Би Би Си, но не изненада ни най-малко египетския терорист, известен като Сфинкса. Перфектно проведената операция в Дания несъмнено беше пречупила волята на посланика да се съпротивлява. Сега той бе решил да вземе нещата в свои ръце — нещо, което Юсуф Рамадан бе очаквал от самото начало. Робърт Холтън беше милиардер от Колорадо, а милионерите от Колорадо не позволяваха дъщерите им да бъдат принесени в жертва на олтара на американската външна политика.

Рамадан изгледа кратък клип от пресконференцията, организирана от посланика в Уинфийлд Хаус, после посети уебсайтовете на „Телеграф“, „Таймс“ и „Гардиън“, за да прочете какво пишат по темата. Накрая, когато му оставаха десет минути от платеното интернет време, написа адреса на ислямски уебсайт в Карачи^[1]. Администраторът на сайта беше член на „Мечът на Аллах“, но съдържанието му бе толкова невинно, че американските и европейските служби по сигурността никога не му бяха обръщали внимание. Юсуф влезе в един чатрум^[2] под името **Дезмонд826. Кинкикемъл324** го очакваше там. Рамадан написа:

Мисля, че „Мечът на Аллах“ трябва да приеме сделката. Но трябва да поиска повече пари. Все пак посланикът е милиардер.

Кинкикемъл324: Колко повече?

Дезмонд826: Тридесет милиона би било добре.

Кинкикемъл324: Смятам, че ционистите също трябва да си платят.

Дезмонд826: *Максималната* цена, която обсъдихме по време на последния ни разговор.

Кинкикемъл324: Ще бъде сторено в името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния.

Дезмонд826: Господаря на Съдния ден.

Кинкикемъл324: Покажи ни правия път.

Дезмонд826: Нека мирът да е с теб, КК.

Кинкикемъл324: Чао, Дез.

Юсуф излезе от чатрума и допи кафето си със сметана. По стереоуредбата звучеше „Скъпи мой Руби“ на Колтрейн и Монк^[3]. „Жалко, че не всички американци са толкова възвишени — помисли си той. — Светът щеше да бъде едно много по-добро място“.

[1] Град в Южен Пакистан. — Б.пр. ↑

[2] Виртуална „стая“ за разговори. — Б.пр. ↑

[3] Джон Колтрейн (американски саксофонист) и Телониъс Монк (американски джаз пианист). — Б.пр. ↑

46. ГРОУВНЪР СКУЕЪР

Лондон, петък, 14:10 ч.

Първото обаждане се получи на телефонния номератор в посолството, преди посланик Холтън да е излязъл през вратата на Уинфийлд Хаус. Джон О'Донъл, шеф на групата за преговори при освобождаване на заложници към ФБР, когото бяха предупредили за събитието едва пет минути преди да започне изявлението, беше разделил набързо членовете на оперативния център на два екипа: единият трябваше да се справя с явните шарлатани и криминалните случаи, а другият — да следи внимателно всяко обаждане, което изглеждаше поне малко истинско. Самият О'Донъл прехвърляше обажданията към съответния екип. Правеше го след кратък разговор, който обикновено продължаваше трийсет секунди или по-малко. Инстинктът му подсказваше, че нито един от хората, с които бе говорил до момента, не е истинският похитител, независимо от факта, че бе прехвърлил част от обажданията на втория екип за допълнителна проверка. Но той не сподели опасенията си с никого от изтощените мъже и жени, събрани около него в сутерена на посолството.

Два часа след появата на Робърт Холтън пред камерите Джон се свърза с номератора по друга линия.

— Колко обаждания са в режим на изчакване?

— Трийсет и осем — отговори телефонистът. — Момент... станаха четиридесет и две... четиридесет и четири... четиридесет и седем. Мисля, че ме разбирате.

— Продължавай.

О'Донъл затвори и прие още десет обаждания. Прехвърли седем от тях на първия екип, който се занимаваше с явните измамници, а останалите три — на втория, макар да усещаше, че нито един от тези хора не е от похитителите на Елизабет Холтън. Канеше се да поеме поредното обаждане, когато личният му телефон иззвъня. Той реши да отговори първо на него и чу гласа на телефониста от номератора:

— Мисля, че получих обаждането, което чакате.

— Гласът модифициран ли е?

— Да.

— Пусни го на тази линия, щом затвора.

— Добре.

Джон затвори. Когато телефонът иззвъня отново десет секунди по-късно, той притисна бързо слушалката до ухото си.

— На телефона е Джон О'Донъл от Федералното бюро за разследване. Какво обичате?

— Опитвам се да се свържа с вас от половин час — каза електронно модифицираният глас.

— Правим каквото можем, но когато на масата са сложени двайсет милиона долара, някои хора просто обезумяват.

— Аз не съм от тях. Аз съм човекът, с когото искате да говорите.

— Докажете го. Кажете ми къде оставихте дивидито със записа на Елизабет Холтън.

— Оставихме го под лодка на плажа на Бийкън Пойнт.

О'Донъл покри с ръка долната част на слушалката и помоли за тишина. После погледна към Кевин Барнет от ЦРУ и му даде знак да проследи обаждането.

— Доколкото разбирам, сте заинтересовани от сделката — каза Джон.

— В противен случай нямаше да ви се обаждам.

— При вас ли е нашето момиче?

— При нас е.

— Трябва ми доказателство.

— Няма време.

— Значи ще трябва да намерим. Искам да ми отговорите на един-единствен въпрос. Няма да ви отнеме повече от минута.

Тишина.

— Питайте.

— Като малка Елизабет е имала любима плюшена играчка. Искам да ми кажете каква е била тя и с какво име я е наричала. Ще ви дам друг телефонен номер. Обадете ми се на него, щом научите отговора. После ще обсъдим как ще осъществим размяната.

— Гледайте да ми вдигнете телефона. В противен случай момичето ви ще умре.

Линията прекъсна. О'Донъл затвори и се обърна към Барнет:

— Почти съм сигурен, че това е нашият човек.

— Слава богу! — въздъхна Кевин. — Остава ни да се надяваме, че момичето е при него.

* * *

Стресната и потна, тя се събуди от почукването и впери поглед в ослепителнобялата лампа над походното си легло. Беше сънувала същия сън, който сънуваше всеки път, когато успееше да заспи. Мъже с черни качулки. Видеокамера. Нож. Вдигна окованите си в белезници ръце към шията си и откри, че кожата ѝ все още е непокътната. После погледна към циментовия под и видя бележката. Едно око се взираше в нея през шпионката на вратата, сякаш я приканваше да се раздвижи. Беше тъмно и жестоко — окото на Каин.

Тя седна и стъпи с окованите си крака на пода, сетне се изправи и тръгна сковано към вратата. Бележката лежеше с лицевата си страна нагоре, а буквите бяха достатъчно големи, за да ги разчете и без да се навежда да я вземе. Беше въпрос, както обикновено, но този се различаваше от предишните. Тя му отговори с нисък, равен глас, после се върна на леглото си и се разплака неудържимо. *Не се надявай* — каза си. — *Не смей да се надяваш.*

* * *

Личната линия на Джон О'Донъл в оперативния център иззвъня в 15:09 часа. Този път не си направи труда да се представи.

— Разполагате ли с информацията, която ми е нужна?

— Играчката е била плюшен кит.

— Как го е наричала?

— Рибa — отговори мъжът. — Наричала го е чисто и просто Рибa.

О'Донъл затвори очи и сви юмрук.

— Верен отговор — каза той. — Да се договорим тогава. Искam момичето да си е вкъщи по Коледа.

Мъжът с модифицирания глас изреди на свой ред исканията си, после добави:

— Ще се обадя отново в пет и петдесет и девет лондонско време. Искam едносричен отговор: „да“ или „не“. Разбрахте ли?

— Разбрах ви отлично.

Връзката отново прекъсна. Джон погледна към Кевин Барнет.

— При тях е — съобщи му той. — И сме тотално прецакани.

* * *

Една лимузина „Ягуар“ очакваше самолета на Ейдриън Картър на пистата на летище Лондон Сити Еърпорт. Когато Габриел, Картър и Сара слязоха по стълбата, една дълга костелива ръка се показва от задния десен прозорец на лимузината и им махна да се приближат.

— Греъм Сиймор — възкликна театрално Алон. — Не ми казвай, не са те накарали да изминеш целия път дотук само за да ме закараш до Хийтроу.

— Изпратиха ме да те закарам — отговори Сиймор, — но не до Хийтроу.

— А къде?

Сиймор не отговори, а се втренчи въпросително в лицето на Габриел.

— Какво е станало с теб, за бога?

— Дълга история.

— Винаги е дълга. Качвай се. Не разполагаме с много време.

47. ДАУНИНГ СТРИЙТ 10

петък, 16:15 ч.

Лимузината на Греъм Сиймор влезе в Уайтхол и след няколко секунди спря пред охраняваните врати на Даунинг Стрийт. Сиймор свали прозореца си и показа личната си карта на униформения служител от лондонската полиция, който стоеше на пост пред оградата. Полицаят я разгледа набързо, после даде знак на колегите си да отворят вратата. Ягуарът се придвижи около петдесетина метра и отново спря, този път пред най-известната врата на света.

Габриел слезе последен от лимузината и последва другите в преддверието. От дясната им страна имаше малка камина, а до нея — причудлив кожен стол с висока облегалка в стил *Чипъндейл*^[1], върху който някога са седели портиери и пазачи. От лявата им страна имаше пътнически сандък, за който се смяташе, че е придружавал херцог Уелингтън в битката при Ватерло през 1815 година, и стенен часовник с махало на Бенсън от Уайтхейвън^[2], чийто звън толкова дразнел Чърчил, че заповядал да блокират музикалния му механизъм. А в средата на преддверието, облечен в безупречно ушит костюм, стоеше красив чернокос мъж с бледа кожа и с прошарени слепоочия. Той се приближи до Габриел и предпазливо му подаде ръка. Дланта му беше студена.

— Добре дошли на Даунинг Стрийт — каза министър-председателят на Великобритания. — Благодаря, че се отзовахте толкова бързо.

— Моля да ме извините за неугледния външен вид, господин премиер. Последните няколко дни бяха много дълги.

— Чухме за злополуката ви в Дания. Изглежда, са ви измамили. Всички сме били измамани.

— Така е, господин премиер.

— Отнесохме се зле с вас след нападението в Хайд Парк, но фактът, че името и лицето ви се появиха във вестниците, ни даде възможност да спасим живота на Елизабет Холтън. Опасявам се, че се

нуждаем от вашата помощ, господин Алон. Готов ли сте да чуете това, което имаме да ви кажем?

— Разбира се, господин премиер.

Министър-председателят се усмихна. „Изкуствена усмивка — рече си Габриел — и топла като декемврийски следобед“.

* * *

Те поеха по главното стълбище под портретите на бившите британски премиери.

— В архивите ни няма информация за други ваши посещения на Даунинг Стрийт, господин Алон. Така ли е наистина, или сте били тук и преди?

— За пръв път съм тук, господин премиер.

— Предполагам, че резиденцията на вашия министър-председател изглежда доста по-различно.

— Меко казано, сър. Нашите приемни зали са декорирани в стил ранен кибуц^[3].

— Срещата ще се състои в Бялата стая — каза министър-председателят. — Хенри Кембъл-Банерман^[4] е починал в тази стая през 1908 година, но доколкото знам, никой не е умираал там в наши дни.

Минаха през високи двойни врати и влязоха в залата. Тежките розови завеси бяха спуснати и полилеят от уотърфордски кристал хвърляше мека светлина. Робърт Холтън седеше на един диван с раирана дамаска до лейди Елинор Маккензи, генерален директор на МИ5. Генералният директор на МИ6 крачеше из стаята, а комисарят на лондонската полиция стоеше настрана в един ъгъл и говореше тихо по мобилния си телефон.

След кратко представяне Габриел бе настанен в края на втория диван, под печалния поглед на една статуетка на Флорънс Найтингейл^[5]. В камината гореше буен огън. Поднесоха чай, до който никой не се докосна.

Министър-председателят се настани в креслото срещу камината и откри срещата. Говореше спокойно, сякаш обясняваше някаква отегчителна, но важна икономическа стъпка. По обяд лондонско време,

съобщи той, посланик Холтън подал оставката си в Белия дом и предложил на терористите двадесет милиона долара откуп, за да освободят дъщеря му. Малко след четиринадесет часа лондонско време терористите се свързали с агента от ФБР в американското посолство, който води преговорите, и след като представили доказателство, че наистина държат Елизабет в плен, направили контра-предложение. Поискали тридесет милиона долара вместо двайсет. При условие че парите бъдат доставени според инструкциите им — без клопки и арести, — Елизабет щяла да бъде освободена двадесет и четири часа по-късно.

— Тогава защо съм тук? — попита Габриел, въпреки че вече знаеше отговора.

— Вие сте интелигентен мъж, господин Алон. Вие ми кажете.

— Тук съм, защото искат аз да им доставя парите.

— Опасявам се, че е точно така — каза министър-председателят. — В седемнадесет и петдесет и девет лондонско време те ще се обадят в посолството на агента от ФБР. Искат едносричен отговор — „да“ или „не“. Ако отговорът е „не“, Елизабет Холтън ще бъде екзекутирана незабавно. Ако е „да“ — което ще рече, че сте съгласен с *всичките* им искания, — тя ще бъде освободена приблизително четиридесет и осем часа по-късно.

В стаята настъпи тягостна тишина. Наруши я Ейдриън Картър, който възрази от името на Габриел.

— Отговорът е „не“ — каза той. — Това е очевиден капан. Сещам се за три възможни сценария и нито един от тях не е с щастлив край.

— Всички знаем, че това е клопка, господин Картър — намеси се генералният директор на МИ6. — Не е нужно да ни го обяснявате.

— Оставете ме да се доизкажа — продължи Ейдриън. — Аз съм просто бавно схващащ американец. Сценарий номер едно: Габриел ще бъде убит веднага щом достави парите. Сценарий номер две: ще бъде взет в плен, ще го измъчват жестоко известно време и после ще го убият. Сценарий номер три ми се струва най-вероятен.

— И какъв е той? — попита министър-председателят.

— Габриел ще бъде взет като заложник вместо Елизабет Холтън. После „Мечът на Аллах“ и Ал Кайда ще отправят искания към

израелското правителство, вместо към нашето, и ще се озовем отново на изходна позиция.

— С една съществена разлика — обади се Греъм Сиймор. — По-голямата част от света ще насърчава групировката да го убие. Той е израелец и евреин, окупатор и потисник, затова в очите на повечето европейци и ислямисти смъртта му ще е оправдана. Убийството му ще е голяма пропагандна победа за терористите.

— Но неговото съдействие ще ни осигури нещо, което в момента не ни достига — обади се Елинор Маккензи. — Ако тази вечер кажем „да“, ще разполагаме с още поне двадесет и четири часа да търсим госпожица Холтън.

— Издирваме я от две седмици — възрази Картър. — Тези допълнителни двайсет и четири часа няма да променят нещата. Освен ако някой не е постигнал пробив, за който не ми е известно.

Габриел погледна към Робърт Холтън. Беше изминала повече от седмица, откак го бе видял за последен път. За това време лицето на посланика се бе състарило неимоверно. Министър-председателят щеше да постъпи по-мъдро, ако беше провел тази среща в отсъствието на Холтън. Един отрицателен отговор в този момент би бил проява на неопикуема жестокост. А може би го беше поканил именно с тази цел. Така не оставяше на Габриел друга възможност, освен да се съгласи с плана.

— Те ще отправят нови искания — заговори той. — Ще поискат да отида сам. Ще предупредят, че ако някой ме проследи, сделката ще отпадне и Елизабет ще умре. Ще се съобразим с тези искания. — Погледна към Сиймор и Картър. — Никакво наблюдение, нито британско, нито американско.

— Не можете да се впуснете в това, без някой да ви пази гърба — обади се шефът на лондонската полиция.

— Нямам такова намерение — каза Алон. — МИ5 и подразделението за борба с тероризма на Скотланд Ярд ще ни осигурят необходимото наблюдение и подкрепа, но това ще бъде израелска операция от началото до края. Ще вкарам на територията на страната когото и каквото ми е необходимо, за да я осъществя. След това няма да има никакви разследвания и никакви въпроси. Ако има убити или ранени по време на операцията, никой от екипа ми няма да бъде разпитван и подвеждан под съдебна отговорност.

— Невъзможно — процеди Елинон Маккензи.
— Съгласен съм — заяви министър-председателят.
— Колко време ще ви е нужно да съберете парите в брой?
— Всички големи банки в Сити вече са се заели с въпроса — отговори министър-председателят. — До утре в късния следобед задачата ще е изпълнена. Пратката е доста обемна и транспортирането ѝ ще бъде трудно. Смятат, че ще се побере в два големи брезентови сака.

Габриел изглежда поред всички присъстващи.

— Дори не си и помисляйте да слагате никакви проследяващи устройства в парите или в саковете.

— Разбрано — каза министър-председателят. — Всъщност утре е Бъдни вечер. Едва ли е съвпадение.

— Не е, господин премиер. Подозирам, че са подготвяли това дълго време. — Алон погледна часовника си. — Някой може ли да ме закара до американското посолство? След броени минути там ще има телефонно обаждане, на което бих искал да отговоря лично.

— Греъм ще ви закара — каза министър-председателят. — Ще ви осигурим полицейски ескорт. Трафикът в Централен Лондон по това време на деня е наистина ужасен.

* * *

На стената над работното място на Джон О'Донъл висеше голям дигитален часовник с червени цифри на черен фон. Габриел обаче не можеше да откъсне очи от телефона. Беше модерен апарат с достъп до двадесет линии, включително вътрешната линия 7512, до която нямаше достъп никъде другаде в сградата. Вътрешна линия 7512 беше личната линия на О'Донъл. Сега тя бе на разположение на Алон заедно с топлия стол на Джон и смачканото му тефтерче.

Часовникът показва 17:59 и секундите започнаха методичния си ход от 00 към 59. Габриел продължи да се взира в телефона — в светещото зелено екранче с надпис 7512 — и в малката пукнатина върху слушалката, направена от Джон О'Донъл в изблик на сляпаярост в началото на кризата. Минута по-късно, когато часовникът показва 18:00:00, стаята се изпълни с тежко дишане. После, в 18:01:25,

Габриел чу, че някой от екипа на О'Донъл се разплака. Той не споделяше песимизма на другите в групата. Знаеше, че терористите са жестоки копелета и ще се възползват от крайния срок, за да се позабавляват за сметка на американските и израелските си противници.

В 18:02:17 телефонът най-накрая иззвъня. Алон, който не искаше да причинява допълнителен стрес на присъстващите, вдигна слушалката, преди да е прозвучал вторият звън. Отговори на обаждането на английски с отчетлив еврейски акцент, така че да няма никакво съмнение кой е на телефона.

— Отговорът е „да“ — каза той.

— Бъди готов за утре, осем часа вечерта. Тогава ще получиш инструкциите.

При нормални обстоятелства един професионалист като О'Донъл щеше да приложи тактики за протакане на преговорите: затруднения при събирането на парите, трудности при получаването на разрешение за предаването на царите — всичко, което би запазило живота на заложника и би накарало похитителите да продължат диалога. Но това не беше нормална ситуация — терористите искаха Габриел — и беше безсмислено да се отлага неизбежното. Колкото по-скоро започнеше, толкова по-скоро щеше да приключи.

— На този номер ли ще позвъните? — попита той.

— Да.

— Ще чакам да ми се обадите.

Щрак.

* * *

Алон стана от стола, облече коженото си яке и се запъти към стълбите.

— Къде отиваш? — попита го Картър.

— Тръгвам си.

— Не можеш да си *тръгнеш* просто ей така.

— Не мога да остана тук, Ейдриън. Чака ме работа.

— Ще те закараме. В този момент ти си нашата единствена надежда. Не можем да те оставим да се скиташ из Лондон без защита.

— Мисля, че мога и сам да се грижа за себе си, Ейдриън.
— Нека поне ти дам оръжие.
— Какви оръжия използвате сега?
— „Броунинг Хай Пауър“ — отговори Картър.
— Малко неугледен, но ефикасен.
— Един или два пълнителя предпочиташ?
Габриел се намръщи.
— Ще ти донеса два — рече Ейдриън. — И допълнителна кутия с муниции, в случай че решиш да се позабавляваш.

* * *

Пет минути по-късно, със затъкнатия в колана на панталона зареден броунинг, осигурен му от Картър, Габриел премина край морския пехотинец, който охраняваше Северната врата, и зави по Ъпър Брук Стрийт. Тротоарът край оградата на посолството беше затворен за пешеходци и ограден от полицаи, облечени в жълто-зелените жилетки на лондонската полиция. Габриел премина от другата страна на улицата и се отправи към Хайд Парк. Видя мотоциклетиста две минути по-късно, когато зави по Парк Лейн. Моторът беше мощно БМВ, а фигурата върху него — дългокрака и с каска. Той забеляза издутината под коженото яке — беше от лявата страна. Алон продължи на север към Марбъл Арч, после зави на запад по Бейзуотър Роуд. Когато наближи Албион Гейт, чу рева на беемвето зад гърба си. Моторът се изравни с него и рязко спря. Габриел праметна крак през седалката и прегърна мотоциклетиста през кръста. Усети ръбовете на пистолета под якето и топлата издутината на закръглен женски бюст. Киара потегли и тихо запя. Тя винаги пееше, когато караше мотор.

[1] Английски стил от XVIII в., за който са типични плавните линии и рококо орнаментите. — Б.пр. ↑

[2] Джон Бенсън е прочут английски майстор на часовници. — Б.пр. ↑

[3] Колективно селище в Израел, в което преобладава общата собственост. — Б.пр. ↑

[4] Министър-председател на Великобритания през периода 1905–1908 г., починал от сърдечен удар. — Б.пр. ↑

[5] Милосърдна сестра, лекувала британските войници по време на Кримската война; създава система за подготовка на медицински кадри във Великобритания и се смята за основателка на съвременната професия на медицинската сестра. — Б.пр. ↑

48. КЕНСИНГТЪН, ЛОНДОН

петък, 18:28 ч.

Тя кара в продължение на петнайсет минути по улиците на Белгрейвия и Бромптън, за да се увери, че не ги следят, после го закарва до израелското посолство, което се намираше на Олд Корт Плейс, срещу Кенсингтън Хай Стрийт. Шамрон ги очакваше в кабинета на шефа на местната централа със смрадлива турска цигара в едната ръка и красив бастун от маслиново дърво в другата. Габриел от години не го беше виждал толкова ядосан.

— Здравей, Ари.

— Какви ги вършиш?

— Как дойде толкова бързо?

— Излетях от „Бен Гурион“ тази сутрин, след като научих за подвизите ти в Дания. Възнамерявах да улесня преминаването ти през летище Хийтроу и да те върна вкъщи. Но когато се обадох в посолството, за да ги уведомя, че съм пристигнал, ми казаха, че току-що си напуснал Даунинг Стрийт.

— Опитах да се свържа с теб, но не ме оставиха нито за миг сам.

— Трябваше да се консултираш с нас, преди да се съгласиш на това!

— Нямаше време.

— Имаше предостатъчно време. Разговорът щеше да е много кратък. Щеше да помолиш за разрешение да се заемеш с тази мисия и аз щях да ти кажа „не“. Край на разговора. — Той смачка цигарата си и изглежда ядосано Габриел. — Но *сега* е късно да отхвърлиш това споразумение. Представяш ли си заглавията във вестниците? Прехвалената израелска разузнавателна служба се страхува да спаси американското момиче. Не ни остави друг избор, освен да продължим. Но ти искаше точно това, нали? Ти си едно малко манипулативно копеле.

— Имах добър учител.

Шамрон мушна нова цигара между устните си, отвори капачето на старата си запалка „Зипо“ и запали.

— Не казах нищо, когато реши да се върнеш в Амстердам, за да отвлечеш и разпиташ Ибрахим Фаваз. Замълчах си и когато отиде в Копенхаген и се опита да преговаряш със сина му. Ако се бях подчинил на първоначалния си инстинкт и те бях върнал вкъщи, нямаше да се стигне дотук. Нямаше право да приемаш тази задача, без да си получил разрешение от твоя началник и от твоя министър-председател. Ако беше някой друг, а не ти, щях да го подведа под отговорност и да го хвърля в Юдейската пустиня, за да изкупи вината си.

— Можеш да го направиш, когато се прибера вкъщи.

— Ще се прибереш в ковчег. Не е нужно да се самоубиваш само защото не искаш да станеш директор, Габриел. Ако не желаеш поста, просто го кажи.

— Не го искам.

— Знам, че не го мислиш наистина.

— Господи, от ден на ден звучиш все повече като еврейска майка^[1].

— А ти ми показваш съвсем ясно, че не си готов за директор. Война се печели с измама^[2] — това са нашите убеждения. Ние не сме *шахиди*, Габриел. Самоубийствените мисии са за „Хамас“ и останалите ислямистки психопати, които искат да ни унищожат. Ние се движим като сенки, удряме като светкавица и после изчезваме. Не искаме да бъдем момчета за всичко на богатите американци и със сигурност не се жертваме без основателна причина. Ти си част от елита. Ти си принц на едно много малко племе.

— И какво ще правим с Елизабет Холтън? Ще я оставим да умре?

— Ако това е единственият начин да сложим край на тази лудост, тогава отговорът е „да“.

— А ако беше твоята дъщеря, Ари? Ако беше Ронит?

— Тогава щях да сключа сделка със самия дявол, за да си я върна. Но нямаше да моля американците да го направят вместо мен. Синьо и бяло, Габриел. Синьо и бяло^[3]. Ние вършим нещата заради себе си и не помагаме на другите да се справят с проблемите, които сами са си създали. Преди много време американците се обвързаха с диктаторските режими от Близкия изток, а сега потиснатите се бунтуват и си отмъщават на символите на американската власт. На

единадесети септември бяха Световният търговски център и Пентагонът. Сега е невинната дъщеря на американския посланик в Лондон.

— А следващите сме *ние*.

— И ще се бием с тях — *сами*. — Шамрон се усмихна с отнесен поглед. — Спомням си едно момче, което през 1975-а си дойде вкъщи от Европа; момче, което изглеждаше с двайсет години по-старо от реалната си възраст. Момче, което не искаше нищо друго, освен да живее в сенките, нищо друго, освен да се бие и да убива. Какво се случи с това момче?

— Превърна се в мъж, Ари. И иска да сложи край на всичко това. Той няма да позволи онази жена да бъде убита, защото американците отказват да освободят един умиращ шейх от затвора.

— А готов ли е въпросният мъж да умре в името на тази кауза? — Той погледна към Киара. — Готов ли е да се откаже от живота си с тази красива жена, за да спаси някого, когото дори не познава?

— Повярвай ми, Ари. Аз не съм мъченик и единствените хора, които ще умрат, са терористите. Когато изгубихме Ибрахим, изгубихме единствения начин да участваме в конспирацията. Сега, като поискаха от мен да доставя парите, те ни отвориха отново вратата. И ние ще минем през нея заедно.

— Казваш ми, че трябва да мисля за теб единствено като за агент, който прониква във вражеска територия?

Габриел кимна утвърдително.

— Придобиването на парите ще бъде значима операция за терористите. Тя ще разкрие агентите им и начините на комуникация. А ако ме отвлекат, ще издадат част от скривалищата и убежищата си, което ще ни даде допълнителни имена и телефонни номера. Британците и американците се съгласиха да стоят настрана и да ни оставят да действаме сами. Ще се бием с тях, Ари, тук, на британска земя, по начина, по който винаги сме воювали с тях. Ще ги убием и ще върнем момичето живо на баща му. — Той направи пауза, после добави: — И тогава те може би ще спрат да ни обвиняват за всичките си проблеми.

— Не ми пука какво казват за нас. Ти си ми като син, Габриел, и не мога да си позволя да те загубя. Не и сега.

— Няма да ме загубиш.

Сблъсъкът, изглежда, изтощи Шамрон. Алон се възползва от мълчанието му, за да сложи край на спора и да задвижи нещата.

— Къде е останалата част от екипа ми?

— Върнаха се в Амстердам след поражението в Дания. До сутринта всички могат да бъдат тук.

— Ще имам нужда от Михаил и оръжието му.

Ари се усмихна.

— Габриел и Михаил^[4]: ангелът на смъртта и ангелът на разрушението. Ако двамата с него не успеете да върнете жената жива, навярно никой друг няма да успее.

— Значи ще ми дадеш благословията си?

— Само молитвите си. Легни да поспиш малко, синко. Ще ти се отрази добре. В девет сутринта всички ще се съберем тук и ще започнем с планирането. Да се надяваме, че няма да планираме погребение.

* * *

Апартаментът на Бейзуотър Роуд изглеждаше точно така, както го бе оставил в утрото на нападението. Недопитата му чаша с кафе стоеше на бюрото до прозореца, непосредствено до атласа „Лондон от А до Я“, който все още бе отворен на карта номер 82. В спалнята дрехите му лежаха разхвърляни — свидетелство за припряността, с която се бе обличал непосредствено преди да се случи нещастиято. Тефтерчето на Самир ал Масри с планинските върхове, пясъчните дюни и мрежата от пресичащи се линии лежеше на неоправеното легло до жената с буйна кестенява коса. Под колана на избелелите ѝ сини дънки се подаваше берета. Габриел измъкна пистолета и притисна нежно ръце към корема ѝ.

— Защо го правиш? — попита го тя.

— Заради неутолимото желание да докосна нещо красиво.

— Знаеш какво имам предвид, Габриел. Защо се съгласи с исканията на похитителите?

Вместо отговор, смъкна ципа на дънките ѝ. Киара отблъсна ръката му, после го докосна по лицето. Той се отдръпна. Болката от нараняванията по кожата му отново запулсира.

— Заради Дани е, нали? Знаеш какво е да изгубиш детето си заради терористите. Познаваш омразата, която може да разруши живота ти. — Тя прокара пръсти през прошарената коса на слепоочията му. — Всички си мислят, че гневът ти се дължи на Леа, и изглежда, забравят, че си загубил сина си. Дани е този, който те тласка напред. И този, който те кара да приемеш тази безумна задача.

— В нея няма нищо безумно.

— Аз ли съм единственият човек, на когото му е хрумнало, че терористите нямат никакво намерение да освободят Елизабет Холтън? Че смятат да вземат парите на посланик Холтън и *след това* да я убият?

— Не — отговори Габриел. — Точно това смятат да направят.

— Тогава защо участваме в тази глупост с откупа?

— Защото това е единственият начин да я спасим. Те няма да я убият в някое мазе без свидетели. Отвлечането ѝ беше показно и смъртта ѝ ще бъде такава. — Направи пауза, после добави: — Моята също.

— Ние не сме *шахиди* — рече тя, повтаряйки думите на Шамрон. — Самоубийствените мисии са за „Хамас“ и другите ислямистки психопати, които искат да ни унищожат.

Той се зае с ципа на дънките ѝ. Тя пак отблъсна ръката му.

— Радваш ли се, че отново работиш със Сара?

— Справя се по-добре от очакванията ми.

— Ти я обучи, Габриел. Разбира се, че ще се справи добре.

Киара се умълча.

— Има ли нещо, което искаш да знаеш? — попита той.

— Чия беше идеята да работи с теб в тази операция?

— На Картър. И не беше идея. Беше условие. Искаха американец в екипа ни.

— Можеше да избере някой друг. — Тя направи пауза. — Някой, който не е влюбен в теб.

— Какви ги говориш, Киара?

— Тя е влюбена в теб, Габриел. Всички го видяха по време на операцията „Ал Бакари“, всички, освен *теб самия*. Когато става въпрос за чувства, си като сляп. — Изглежда в мрака. — А може би не си толкова сляп. Може би и ти си влюбен тайно в нея. Може би искаш утре Сара да пази гърба ти, а не аз.

Третият му опит да свали дънките ѝ не срещна съпротива. Кашмиреният пуловер ги последва с нейна помощ. Киара махна сама сутиена си и насочи ръцете му към гърдите си.

— Сприятеляването между оперативни агенти е строго забранено — каза му, докато се целуваха.

— Да, знам.

— От теб ще излезе ужасен шеф.

Той се канеше да възрази, когато синята лампичка на телефона му замига. Габриел посегна към слушалката, но Киара хвана ръката му.

— А ако е *мемунехът*? — попита я той.

Тя се претърколи върху него.

— Сега аз съм *мемунехът*.

Киара притисна устните си към неговите. Лампичката на телефона продължи да примигва.

— Ожени се за мен — каза му тя.

— Ще го направя.

— Сега, Габриел. Ожени се за мен сега.

— Добре.

— Не умирай утре вечер.

— Няма да умирам.

— Обещай ми.

— Обещавам.

[1] Наричателно за майка, която се опитва да контролира отдавна порасналите си деца и отказва да приеме факта, че вече са възрастни хора. — Б.пр. ↑

[2] Мотото на израелските тайни служби, добило популярност чрез книгите на Виктор Островски, бивш агент на Мосад. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид израелското знаме, което е синьо и бяло. — Б.пр. ↑

[4] Архангел Гавраил и архангел Михаил. — Б.пр. ↑

49. БЕЙЗУОТЪР, ЛОНДОН

събота, 7:15 ч.

Габриел се събуди внезапно с чувството, че е спал цяла вечност. Погледна будилника, после Киара. Тя лежеше до него, омотана в одеялата, като гръцка статуя, рухнала от пиедестала си. Той се измъкна тихо от леглото и пусна новините по радиото, докато правеше кафе. Според Би Би Си нямаше отговор на предложението на посланик Холтън за откуп и съдбата на изчезналата му дъщеря все още бе неизвестна. Лондончани бяха предупредени да очакват засилена охрана по главните търговски улици на града, в метрото и по железопътните гари. Алон се успокои от прогнозата за времето — лек дъжд с временно проясняване.

Той изпи първата си чаша кафе, после прекара необичайно дълго време под душа. Раните по лицето му правеха бръсненето невъзможно. Освен това няколкодневната брада му харесваше. Когато се върна в спалнята, Киара се размърда. Притегли го сънено в леглото и се любиха за последен път.

В девет без десет излязоха заедно от апартамента и яхнаха мотоциклета ѝ. Очакваният дъжд още не бе завалял, освен това не се забелязваха тълпи от минувачи, обхванати от треската на предколедното пазаруване. Те профучаха по Бейзуотър Роуд към Нотинг Хил, после продължиха по Кенсингтън Чърч Стрийт към Олд Корт Плейс. На улицата пред посолството имаше малка група протестиращи, които започнаха да развяват израелски знамена с нарисувани по тях свастики и да крещят нещо за евреи и нацисти, когато Габриел и Киара минаха през отворената порта и влязоха в сградата.

Останалите членове на екипа вече бяха пристигнали. Събрани в голямата зала за съвещания, те приличаха на бежанци, пострадали от природно бедствие. Освен хората на Алон, присъстваха всички служители на посолството и представители на няколко европейски посолства. Узи Навот бе пристигнал през нощта и бе довел със себе си още половин дузина агенти. Габриел си даде сметка, че това ще е най-

голямата и най-важна операция на Службата, провеждана на европейска земя, а все още нямаха представа как ще се развие тя.

Той седна на заседателната маса до Шамрон, който беше облечен в традиционните си жълто-кафяви панталони и коженото пилотско яке. Спогледаха се мълчаливо, после Ари се изправи и откри събранието.

— В осем часа тази вечер Габриел ще влезе в ада — каза той. — Нашата задача е да се уверим, че ще излезе жив от него. Искam идеи. Всяка идея, Колкото и налудничава да е, ще бъде обсъдена.

Шамрон седна отново на мястото си и даде знак за начало на дебатите. Всички присъстващи започнаха да говорят едновременно. Габриел отметна глава и избухна в смях. Беше хубаво отново да е у дома.

* * *

Засадаваха цяла сутрин, направиха почивка за обяд, после продължиха. В 17:30 часа Габриел дръпна Киара в един празен офис и я целуна за последен път. След това се измъкна сам от посолството, за да избегне някоя неловка сцена с Шамрон, и тръгна по улиците на Кенсингтън към Мейфеър. Докато пресичаше Хайд Парк, спря за кратко на мястото, където в утрото на нападението беше намерил трупа на Крис Пети, шефа на службата за дипломатическа сигурност към американското посолство. Няколко метра по-нататък се виждаше купчинка от повехнали цветя и неугледна картонена табела в знак на почит към загиналите американци. А на мястото, на което Самир ал Масри беше умрял в ръцете на Алон, имаше втори мемориален знак, посветен на „мъчениците от Хайд Парк“, както бяха станали известни терористите сред поддръжниците им в Лондон. „Ето го предстоящия сблъсък на цивилизациите — помисли си той, — разиграл се на няколко квадратни метра от един лондонски парк“.

Габриел пресече откритите тревни площи в източната част на парка и тръгна по Ъпър Брук Стрийт. Ейдриън Картър стоеше до морския пехотинец, който охраняваше Северната врата, и подръпваше нервно от лулата си. Той посрещна Алон с изражение на лека изненада, после го хвана под ръка и го въведе мълчаливо вътре.

* * *

Брезентовите сакове с парите го очакваха в кабинета на посланик Холтън, който се намираше на последния етаж, и бяха заобиколени от агенти на службата за дипломатическа сигурност. Габриел ги провери, после погледна Картър.

— Никакви предаватели, нали, Ейдриън?

— Никакви предаватели, Габриел.

— Каква кола ми осигури?

— „Воксхол Вектра“, тъмносива и непретенциозна.

— Къде се намира в момента?

— На Ъпър Брук Стрийт.

— Саковете побират ли се в багажника?

— Вече проверихме. Побират се.

— Сложете парите вътре. Сега.

Картър се намръщи.

— Не знам за теб, Габриел, но аз никога не оставям портфейла си в колата, а това са трийсет милиона в брой.

— В момента посолството е обградено от стотина полицаи — каза Алон. — Никой няма да разбие колата.

Картър кимна на агентите от службата за дипломатическа сигурност и след миг саковете вече ги нямаше.

— И ти, Ейдриън. Искам да поговоря насаме с посланика.

Картър отвори уста да възрази, после размисли.

— Ще бъда в оперативния център долу. Не закъснявай, Габриел. Шоуто не може да започне без теб.

* * *

Думите, които си размениха Габриел Алон и посланик Робърт Холтън, не бяха включени в нито един доклад за събитието, бил той публичен или таен. Разговорът им бе кратък — не повече от минута — и агентът на службата за дипломатическа сигурност, който стоеше на пост пред кабинета на посланика, по-късно каза, че Габриел изглеждал тъжен, но решителен, когато излязъл в коридора и се отправил към

оперативния център. Този път похитителите не го накараха да чака. Когато телефонът иззвъня, часовникът над работното място на Джон О'Донъл показваше 20:00:14. Алон посегна незабавно към апарата, въпреки че му се искаше да не провежда повече телефонни разговори до края на живота си. Поздравът му бе спокоен и някак неопределен; държането му, докато слушаше инструкциите, беше като на пътен полицаи, записващ подробностите около лека катастрофа. Той не зададе никакви въпроси и единствената емоция, която се изписа на лицето му, бе силно раздразнение. В 20:00:57 го чува да промърморва: „Ще бъда там“. После Габриел се изправи и облече якето си. Този път, когато тръгна към стълбите, Картър не се опита да го задържи.

Алон спря за момент в преддверието на приземния етаж, за да пхне в ухото си миниатюрна слушалка, после кимна мълчаливо на морския пехотинец, докато напускаше територията на посолството през Северната врата. Седанът „Воксхол“ беше паркиран на забранено място на ъгъла на Норт Одли Стрийт. Ключовете му се намираха в джоба на якето на Габриел заедно с *GPS* предавателя с размерите на монета от пет пенса. Той отвори багажника и провери набързо товара, преди да закрепил предавателя близо до задния стоп на колата от страната на шофьора. После се настани зад волана и запали двигателя. Миг по-късно зави по Оксфорд Стрийт и се удиви на наплива от минувачи, закъснели с коледното пазаруване. Хората на Ейдриън го следваха до Олбъни Стрийт, където го заснеха как прави ляв завой и продължава на север. Това щеше да бъде последният им контакт с него. Що се отнася до американците и британците, Алон бе изчезнал от радарите им.

Но не и от този на израелското посолство в Южен Кенсингтън, където по странно стечение на обстоятелствата група добронамерени християни бяха решили същата нощ да проведат бдение със свещи в името на мира в Светите земи. Във вътрешността на сградата Ари Шамрон и Узи Навот също участваха в бдение. Мислите им не бяха отправени към мира, нито към празниците и дома. Бяха се събрали около една задимена маса в импровизирания им щаб, разпределяха силите си и наблюдаваха примигващата зелена светлинка, която се движеше от източната страна на Риджънтс Парк към Хампстед.

50. ХАМПСТЕД ХИЙТ

Бъдни вечер, 22:25 ч.

Паркира там, където му бяха казали — на Константин Роуд, в южния край на Хампстед Хийт. По улицата нямаше автомобили и докато приближаваше към мястото, Габриел не забеляза никакви признаци за наблюдение, било то вражеско или приятелско. Той спря двигателя и натисна копчето за отключване на багажника, после отвори централната конзола и пусна ключовете. Беше започнало да роси. Той слезе от колата и съжали, че не си е взел шапка.

Заобиколи седана и извади първия сак. Докато посягаше към втория, чу шум зад гърба си, обърна се и видя група певци на коледни песни, които вървяха тържествено към него. За миг се зачуди дали не са шпиони на Сфинкса, но бързо отхвърли мисълта, защото младежите му пожелаха весела Коледа и отминаха. Габриел извади втория сак на улицата и затвори багажника. Сега коледните певци пееха „Елате, всички вярващи“ пред малка тухлена къща, окичена с празнични лампички. На прозореца ѝ имаше табела, на която пишеше *Дайте ни мир в наше време*.

Алон взе саковете и измина петдесетина метра по улицата, после прекоси тесен пешеходен мост, който минаваше над хлътнали железопътни релси, и влезе в парка. От дясната му страна имаше тъмна алея за джогинг. На циментовата площадка пред заключената с катинар порта четирима имигранти на по дваайсет и няколко години играеха футбол под кехлибарената светлина на една улична лампа. Мъжете не обърнаха никакво внимание на Габриел, когато мина със саковете край тях и започна да се изкачва по склона на Парламънт Хил към пейката, на която му бяха казали да изчака следващия контакт. Когато стигна до нея, видя, че е заета от дребен човек с вехто палто и сплъстена брада. Мъжът рече с натежал от алкохол източнолондонски акцент:

- Весела Коледа, приятел. Какво мога да направя за теб?
- Можеш да се махнеш от пейката.
- Тази нощ това е моята пейка.

— Вече не — каза Алон. — Мърдай!

— Разкарай се!

Габриел извади броунинга „Хай Пауър“ на Ейдриън Картър и го насочи към главата на мъжа.

— Измитай се оттук и забрави, че изобщо си ме виждал. Разбра ли?

— Напълно.

Мъжът стана бързо и изчезна в мрака на парка Хампстед Хийт. Алон прокара ръка по облегалката и долната страна на пейката и откри мобилен телефон, залепен под левия край на седалката. Моментално извади батерията и провери апарата за скрит експлозив. После я върна на мястото ѝ и натисна активирация бутон. Когато екранчето светна отново, каза тихо в прикрепения към яката на ризата му микрофон:

— „Нокия Р50“.

— Номер? — попита Узи Навот.

Габриел го продиктува.

— Някакви следи от скорошно обаждане?

— Не.

— А от есемес?

— Нищо.

Алон се загледа надолу към светлините на Лондон и зачака телефонът да звънне. Петнайсет минути по-късно чу писклива, металическа версия на *адхан* — мюсюлманския призив за молитва. Прекъсна я, като натисна бутона за разговор и вдигна апарата до ухото си. Отне му трийсет секунди да изслуша новите инструкции. После пусна телефона в коша за боклук до пейката, взе саковете и тръгна.

* * *

Във временния команден център в израелското посолство Узи Навот остави обезопасената радиостанция и вдигна слушалката на телефона си. Набра бързо един номер в Темс Хаус — разположения край реката щаб на МИ5 — и десет секунди по-късно чу гласа на Греъм Сиймор.

— Къде се намира в момента? — попита Сиймор.

— Върви през Хампстед Хийт към Хайгейт^[1]. Току-що му казаха, че ако на следващата спирка има в себе си радиопредавател или оръжие, Елизабет Холтън ще бъде екзекутирана незабавно. След няколко секунди ще го изгубим от ефир.

— Какво мога да направя за теб?

— Да проследиш един телефон.

— Каж ми всичко, което знаеш за него.

Навот събщи на Сиймор модела и телефонния номер.

— Предполагам, че не са били толкова глупави да оставят някаква информация в регистъра на обажданията.

— Телефонът беше чист, Греъм.

— Ще го проучим и ще видим дали ще открием нещо. Но на твое място не бих хранил големи надежди. За съжаление, в телекомуникационната ни индустрия има доста джихадисти. Те са дяволски умни, когато се налага да прикриват следите си с телефони.

— Просто ни уведоми за всичко, което откриеш.

Навот затвори телефона и взе отново радиостанцията. Измърмори няколко думи на иврит, после погледна към Шамрон. Той крачеше бавно из стаята, като се подпираше тежко на бастуна си.

— Губите си времето, като проследявате този телефон, Узи. Вместо това трябва да следите наблюдателите.

— Знам, шефе. Но къде са те?

Ари спря пред монитора на един компютър и се втренчи в неясния образ на четиримата младежи, които играеха футбол пред заключената алея за джогинг в Хампстед Хийт.

— Поне един от тях е точно тук, пред теб, Узи.

— Държим ги под наблюдение още преди Габриел да пристигне. Никакви телефонни разговори. Никакви есемеси. Само футбол.

— Тогава трябва да допуснеш, че така ги е инструктирал Сфинкса — каза Шамрон. — Така бих постъпил и аз — стария изпитан физически сигнал. Ако Алон е чист, продължи да играеш футбол. Ако го следят, влез в някакъв спор. Ако Габриел има радиопредавател, направи почивка за цигара. — Посочи екрана. — Както прави онова момче там.

— Смяташ, че един от тях е наблюдател?

— Залагам живота си, Узи.

— Това означава, че в парка има още някой, който го следи, някой с мобилен телефон или двупосочен пейджър.

— Точно така — каза Ари. — Но няма да го откриеш. Вече се е махнал. Единствената ти опция е да проследиш наблюдателя.

Навот погледна екрана.

— Нямам ресурси да проследя четирима мъже.

— Не е нужно да следиш и четиримата. Трябва да проследиш само един. Обаче се увери, че си избрал подходящия човек.

— И кой е той?

— Ели има добър инстинкт за тези неща — каза Стареца. — Нека той реши. Но каквото и да правиш, гледай да сложиш друг предавател на Габриел, преди да напусне Хайгейт. Ако го изгубим сега, може никога да не го открием.

Узи посегна към радиостанцията. Шамрон започна отново да крачи из стаята.

* * *

Габриел захвърли броунинга и радиопредавателя до група дървета в средата на парка, после прекоси дигата между изкуствените езера в Хайгейт и продължи към Милфийлд Лейн. На стълба на близката улична лампа беше залепена моментална снимка на тъмносиньо БМВ комби. Самата кола бе паркирана петдесетина метра по-нататък пред голяма, самотна тухлена къща с впряг от усмихнати северни еленчета^[2] на моравата. Алон отвори задната врата и надникна вътре. Ключовете лежах на видно място в средата на багажника. Той ги взе, остави саковете вътре, огледа внимателно колата, после седна зад волана и завъртя колебливо ключа.

Двигателят запали от раз. Габриел отвори жабката и видя лист хартия, който разгледа на светлината от таблото. На листа имаше подробни инструкции накъде да шофира — пътуване, което щеше да го отведе от Хайгейт до един труднодостъпен нос в графство Есекс, носещ подходящото име Фаулнес Пойнт^[3]. На пасажерската седалка имаше стар пътен атлас „Бартоломео“ от 1995 година, който бе отгърнат на карта номер 25. Крайната цел беше обозначена с Х. Върху обграждащите я води имаше червен надпис *Опасна зона*.

Алон включи на скорост и се отдалечи под бдителния поглед на усмихнатите елени. Зави надясно по Мъртън Лейн, както пишеше в инструкциите, и продължи на изток покрай гробището „Хайгейт“. На Хорнси Лейн един пешеходец в евтин шлифер се изпречи на пътя му. Габриел натисна рязко спирачката, но въпреки това блъсна леко мъжа и го събори на асфалта. Онзи скочи бързо на крака и стовари ядосано юмрук върху капака на колата, после бръкна чевръсто под калника на гумата от страната на пасажера и избяга. Габриел го проследи с поглед, сетне продължи към Аркуей Роуд. Зави наляво и се насочи към шосе М-25.

* * *

През същото време скитникът от парка Хампстед Хийт се върна в бивака си на върха на Парламънт Хил. Порови няколко минути в коша за боклук, сякаш търсеше парче хляб или нещо друго за ядене, после се настани отново на пейката, от която се разкриваше изглед към Лондон. Мислите му не бяха съсредоточени върху храна или пиене, а върху четиримата младежи, които в момента вървяха един след друг по пешеходния мост до Константин Роуд. „Смятаме, че един от тях е наблюдателят — бе казал Узи Навот. — *Мемунехът* иска ти да решиш кой е той“. Вече бе решил. Беше онзи с доченото яке, черните кецове и плетената шапка „Боб Марли“. Беше добър за толкова млад мъж, но Лавон бе по-добър. Лавон беше най-добрият. Той изчака четиримата младежи да се изгубят от погледа му, после свали изкуствената брада и парцаливото палто и тръгна след тях.

* * *

През първите деветдесет минути от пътуването на Габриел ръмеше непрекъснато, но щом прекоси подвижния мост, който водеше до Хейвънгор Айланд, вездесъщият Бог изсипа пороен дъжд, който превърна шосето в река. В огледалото за обратно виждане не се забелязваха никакви фарове, нямаше и коли, които да идват срещу него. Докато префучаваше покрай запустели ферми и тревявали корита

на реки, той се запита дали това няма да е последният пейзаж, който вижда — не Долината на Израил, в която бе роден, не и Йерусалим или тесните улички на любимата му Венеция, а този брулен от вятъра нос на Северно море.

На осем километра след подвижния мост Алон зърна сред потопа табела, която предупреждаваше, че пътят скоро ще свърши. По причини, известни само на него, той погледна внимателно колко е часът — беше 00:35. Габриел зави в малък пуст паркинг в края на нос Фаулнес Пойнт и изключи двигателя. *Остави ключа на стартера* — беше му казал гласът в Хампстед Хийт. — *Извади саковете и ги занеси на плажа.* Той излезе от колата, отвори багажника и за миг се запита дали да не захвърли парите на паркинга и да отпраши с пълна скорост обратно към Лондон. Вместо това извади бавно саковете и ги помъкна по песъчливата пътека към тясната плажна ивица.

Когато наближи водата, чу някакъв шум, който му заприлича на шепот на вятъра сред тревите по пясъчните дюни. После зърна с крайчеца на окото си движението на нещо черно, което при ясна нощ би взел за преминаваща лунна сянка. Така и не видя кой му нанесе силния удар отстрани по главата, нито иглата, която се заби във врата му. За миг видя лицето на Киара, обгърнато от синя светлина. После всичко изчезна.

* * *

Шамрон и Навот стояха рамо до рамо в командния пункт и се взираха безмълвно в примигващата зелена светлина в края на нос Фаулнес Пойнт. Не беше помръдвала от десет минути. Ари знаеше, че така и ще си остане.

— По-добре изпрати някой да огледа мястото, Узи — каза той. — За всеки случай.

Навот приближи радиостанцията до устните си.

* * *

Йоси беше проследил преподавателя на Габриел до Саутенд он Сий^[4] и седеше в едно денонощно кафене, от което се виждаше устието на Темза, когато получи тревожното обаждане на Узи. Трийсет секунди по-късно вече бе зад волана на реното си и шофираше с опасно висока скорост към Фаулнес Пойнт. Когато зави на паркинга, видя самотното БМВ комби с отворен багажник и ключ в стартера. Той взе едно фенерче от жабката и проследи чифт пресни следи от стъпки, които водеха към плажа. Там намери още стъпки с най-различни размери и две успоредни бразди, които започваха от средата на плажа и стигаха до водата. Браздите бяха от обувките на мъж, реши Йоси, който е бил в безсъзнание или нещо по-лошо. Той вдигна радиостанцията до устните си и накара Навот да скочи на крака в командния пункт.

— Няма го — каза Йоси. — Изглежда, отвели са го с лодка.

* * *

Навот остави радиостанцията си и погледна към Шамрон.

— Съмнявам се, че онези типове са излезли в Северно море в нощ като тази, Узи.

— Съгласен съм, шефе. Но къде са го завели?

Ари отиде при картата.

— Тук — каза той и посочи едно място от другата страна на река Крауч. — Пълно е с яхтклубове и други места, където да пусне котва малък плавателен съд. И единственият начин да се пресече реката по това време на нощта е с лодка, което означава, че ще трябва доста да обикаляме.

Навот взе отново радиостанцията и нареди на екипа си да започне преследване. После вдигна телефона и съобщи новината на Греъм Сиймор в щаба на МИ5.

[1] Предградие на Северен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Дървени или пластмасови фигури на елени — елемент от коледната украса. — Б.пр. ↑

[3] Буквално Мръсен нос. — Б.пр. ↑

[4] Град в Югоизточна Англия, разположен край устието на р. Темза. — Б.пр. ↑

51.

Намираше се в галерия от спомени, пълна с портрети на мъртъвци. Те му говореха, докато преминаваше бавно край тях: Цвайтер и Хамиди; братята Ал Хурани; Сабри и Халед ал Халифа — баща и син терористи. Приветстваха пристигането му в земята на мъчениците и празнуваха смъртта му със сладкиши и песни. В края на галерията едно бледо момче с дупки от куршуми по лицето преведе Алон през вратите на венецианска църква. Нефът на църквата бе украсен с картини, изобразяващи сцени от живота му, а над централния олтар висеше недовършено платно, очевидно рисувано от Белини, което изобразяваше смъртта на Габриел. Самият художник стоеше пред олтара. Той хвана Алон за ръката и го отведе в една градина в Йерусалим, където жена с белези от изгаряне седеше под сянката на маслиново дърво с пълничко момченце в скута си. *Погледни снега* — казваше жената на детето. — *Снегът опрощава всички грехове на Виена. Във Виена вали сняг, а в Тел Авив падат снаряди.* Той чу, че някой вика името му. Влезе отново в наоса^[1], но откри, че църквата е празна. Когато се върна в градината, жената и момчето бяха изчезнали.

* * *

Когато най-накрая се събуди, имаше чувството, че е препил. Главата го болеше жестоко, устата му сякаш бе натъпкана с медицински памук и му се струваше, че ще повърне, въпреки че не беше ял нищо от много часове. Отвори бавно очи и се опита да прецени ситуацията, без да помръдва. Лежеше по гръб върху тясно походно легло в малка стая с бели като порцелан стени. Беше окован, а белезниците бяха прикрепени към желязна скоба в стената зад главата му, така че ръцете му бяха болезнено извити назад. Дрехите и ръчния му часовник ги нямаше, устата му бе залепена. В лицето му светеше ослепителнобяла светлина.

Той затвори очи, пребори се с позив за повръщане и потръпна от студ. Скривалището беше добро. Несъмнено бе плод на дълго планиране и предприемчивост. Въпреки почти клиничната чистота на стаята, въздухът бе изпълнен с неприятни миризми — на изпражнения и на човешко тяло, тялото на жена, държана дълго време в плен. Елизабет Холтън е била тук преди него, беше сигурен в това. Дали все още бе някъде наблизко, зачуди се той, или я бяха отвели другаде, за да освободят място за новия обитател?

Зад вратата се разнесе шум. Габриел извърна леко глава и видя едно око, което го наблюдаваше през шпионката. После чу изщракване на катинар, последвано от скърцането на студените панти. В килията му влезе мъж. Беше на не повече от тридесет години, със слабо телосложение, облечен в риза и виненочервен пуловер с остро деколте. Той изглежда озадачено Габриел през очилата с рогови рамки, сякаш бе очаквал да види библиотека или книжарница и се бе озовал тук съвършено случайно. Чертите му се сториха някак познати на Алон. Едва когато онзи отлепи лепенката от устата му и му пожела приятна вечер на арабски, разбра защо. Гласът принадлежеше на млад мъж от Ауд Вест в Амстердам — млад мъж, който беше наполовина египтянин и наполовина палестинец. Опасна комбинация.

Принадлежеше на Ишак Фаваз.

* * *

Той изчезна също толкова бързо, колкото се беше появил. Няколко минути по-късно в килията влязоха четирима мъже. Те му нанесоха няколко удара в корема, преди да свалят белезниците му, после го изправиха на крака и отново го биха. Стаята беше прекалено тясна за хубав побой, затова след кратко съвещание го извлякоха навън, както си беше гол, качиха го по едно стълбище и го набутах в някакъв тъмен склад. Габриел удари пръв — нещо, което ги свари неподготвени. Успя временно да извади от строя единия от тях, после другите трима се нахвърлиха върху него и го събориха на студения циментов под. Там започнаха да го душат, ритат и удрят в продължение на няколко минути, докато от вътрешността на склада не долетя заповед да спрат и да се оттеглят. Оставиха го да лежи известно време

на пода и да повръща собствената си кръв, после го върнаха в килията и закопчаха отново ръцете му за стената. Помъчи се да остане в съзнание, но не успя. Вратата на църквата във Венеция все още бе откритата. Той пристъпи вътре и видя Белини, който бе застанал на работната си платформа високо над централния олтар и нанасяше финалните мазки на платното, на което бе изобразена смъртта на Габриел. Алон се изкачи бавно при него и се включи в рисуването.

[1] Вътрешната част на храм. — Б.пр. ↑

52. УОЛТАМСТОУ, ЛОНДОН

Коледа, 2:15 ч.

Наблюдателят беше добър. Много добър.

Маршрутът, по който бе поел след Хампстед Хийт, бе дълъг и ненужно сложен: четири различни автобуса, два дълги прехода пеш и накрая пътуване с метрото по линията „Виктория“ от Кингс Крос до Уолтамстоу Сентръл. Сега вървеше по Лий Бридж Роуд с мобилен телефон до ухото, а Ели Лавон се движеше на сто метра зад него. Младежът зави по Нортъмбърланд Роуд и след трийсет секунди влезе в малка къща с плосък покрив, облицована със ситни речни камъчета. Прозорците на втория етаж светеха, което означаваше, че вътре има други агенти.

Лавон направи кръг и се върна на Лий Бридж Роуд. На отсрещната страна на улицата имаше автобусна спирка, от която можеше да държи под око набеязаната къща. Докато седеше уморено на пейката, чу Навот да препредава адреса на Грeъм Сиймор в щаба на МИ5. Ели изчака да свърши, после промърмори в микрофона, прикрепен към яката на ризата му:

— Не мога да остана тук дълго, Узи.

— Не е необходимо. Кавалерията е на път.

— Кажим им да бъдат тихи — рече Лавон. — И побързай. Умирам от студ.

* * *

На МИ5 и на Отдела за борба с тероризма в Скотланд Ярд им бяха нужни само десет минути, за да получат имената на четиримата мъже, регистрирани на Нортъмбърланд Роуд номер 23, и точно двайсет минути, за да се сдобият със записите на всички телефонни разговори, проведени от къщата през последните две години. Разговорите с номера, които фигурираха в списъците с наблюдавани от правителството телефони, както и с номера на телефони, които се

намираха в райони, известни с ислямски екстремизъм, бяха отбелязани автоматично за по-нататъшна проверка. Издирени бяха и записите на разговорите, проведени от *тези* номера през последните две години. В резултат на това един час след първото обаждане на Лавон МИ5 и Скотланд Ярд изработиха матрица с няколко хиляди телефонни номера и над петстотин имена, свързани с тях.

Малко след три часа сутринта копие на матрицата беше връчено на специалния екип на МИ5, който работеше денонощно, откакто Елизабет Холтън бе изчезнала. Пет минути по-късно Греъм Сиймор лично занесе второ копие на документа в заседателната зала на четвъртия етаж, която в момента бе заета от три млади жени. Едната беше привлекателна американка в началото на трийсетте с дълга до раменете руса коса и алабастрова кожа. Другите две бяха израелки — рубенсов тип жена с маниерите на войник и дребно тъмнокосо момиче, което леко накуцваше. Въпреки че и трите бяха пристигнали в Обединеното кралство с фалшиви паспорти, Сиймор се бе съгласил да ги допусне в Темс Хаус, при условие че се представят с истинските си имена. Жената от рубенсов тип беше майор Римона Щерн от Аман — израелското военно разузнаване. Тихата девойка, която се казваше Дина Сарид, беше аналитик от външното разузнаване на Израел. Американката беше Айрини Мур, служителка на ЦРУ и представителка на Националния център за борба с тероризма в Маклейн, Вирджиния.

Те приеха матрицата с благодарност, после си я поделиха. Американката и закръглената израелка поеха телефонните номера. Дина Сарид се зае с имената. Беше опитна — Греъм Сиймор веднага го забеляза. Но у нея имаше и нещо друго: сериозната целенасоченост, следите от ранното овдовяване в тъмните ѝ очи. „Била е докосната от ужаса — помисли си той. — Била е жертва, но е оцеляла“. Мозъкът ѝ бе като свръхмощен компютър. Сиймор беше убеден, че в матрицата с имената и номерата се крие важна улика. И нямаше никакво съмнение кой ще я открие пръв.

Той излезе от заседателната зала и се върна в оперативния център. На бюрото му го очакваше телеграма от есекското полицейско управление в Челмсфорд. Недалеч от Холиуел Пойнт, край северните брегове на река Крауч, бил открит изоставен плоскодънен плавателен съд. От състоянието на извънбордовия мотор се виждало, че лодката е

била използвана същата вечер. Греъм взе телефона и се обади на Узи Навот в израелския команден пункт в Кенсингтън.

* * *

Трийсет секунди по-късно Навот затвори телефона и предаде новините на Шамрон.

— Изглежда, беше прав, че са го пренесли през реката.

— Съмняваше ли се в мен, Узи?

— Не, шефе.

— Той е жив — заяви Ари, — но не задълго. Нужен ни е пробив. Име. Телефонен номер. Каквото и да е.

— Момичетата го търсят.

— Да се надяваме, че ще го открият, Узи. *Скоро.*

53.

Следващия път, когато Габриел отвори очи, някой миеше тялото му. За момент се уплаши, че вече е мъртъв и наблюдава ритуалното почистване на собствения си труп. После, като се посъвзе малко, осъзна, че тъмничарите му се опитват да почистят кръвта, с която беше покрит благодарение на тях.

Щом приключиха, те му свалиха белезниците, колкото да му облекат комплект анцуг и да му нахлузят чехли на краката. Анцугът беше в синьо и бяло — националните цветове на Израел, но той не беше сигурен дали е случайно съвпадение или преднамерена обида. Вече облечен, отново го приковаха с белезниците за стената и се оттеглиха без повече насилие. По някое време, може би след половин час, Ишак се върна. След като погледа мълчаливо Габриел няколко секунди, той му зададе първия си въпрос:

— Къде са жена ми и синът ми?

— Защо си още тук? Мислех, че отдавна си заминал.

— За Пакистан? За Афганистан? Или за някой Шибанистан?

— Да — каза Алон. — Обратно в Дома на исляма^[1], убежището на убийците.

— Планирах да отида там — рече Ишак с усмивка, — но помолих да се върна тук, за да се занимаю с теб, и молбата ми беше приета.

— Късметлия.

— А сега ми кажи къде са жена ми и синът ми.

— Колко е часът?

— Пет минути преди три — отговори самодоволно Ишак. После погледна часовника си. — *Четири* всъщност. Времето ти изтича. А сега отговори на въпроса ми.

— Предполагам, че вече са в Негев^[2]. Там имаме таен затвор. Нещо като галактическа черна дупка. Онези, които попаднат вътре, изчезват завинаги. Там ще се погрижат добре за Ханифа и Ахмед.

— Лъжеш.

— Вероятно си прав, Ишак.

— Когато преговаряхме по телефона, ти ми каза, че си американец. Каза ми, че семейството ми ще бъде отведено в Египет, където ще бъде измъчвано. Сега ми казваш, че са в Израел. Виждаш ли какво имам предвид?

— Какво?

— Не може да ти се има доверие — ето какво. Но пък това не е изненадващо. Все пак си евреин.

— Отцеубиецът ми чете лекция за безсмъртието на измамата.

— Не, Алон, *ти* беше този, който уби баща ми. Аз го спасих.

— Знам, че мозъкът ми е малко объркан в момента, Ишак. Имам нужда от обяснение.

— Някога баща ми беше член на „Мечът на Аллах“, но обърна гръб на джихада и изживя остатъка от живота си като ренегат в земята на чужденците. После увеличи престъпленията си, като се съюзи с теб, еврейския убиец на палестински муджахидини. По законите на исляма баща ми щеше да гори в ада заради постъпките си. Аз му помогнах да умре като мъченик. Сега баща ми е *шахид* и мястото му е в рая.

Думите бяха изречени с дълбоко убеждение и Габриел разбра, че по-нататъшният спор е безсмислен. Все едно да спори с мъж, който вярва, че Земята е плоска и че американските астронавти никога не са стъпвали на Луната. Внезапно се почувства като Уинстън Смит в стая 101 на Министерството на любовта^[3]. Свободата е робство. Две плюс две прави пет. Отцеубийството е свещен дълг.

— Справи се добре в Дания — каза Алон. — Много професионално. Трябва да си го планирал дълго време. Не мисля, че убийството на баща ти е било част от първоначалния план, но импровизацията беше забележителна.

— Благодаря — рече искрено младият Фаваз.

— Защо не остана за финала? И защо не ме убихте тогава?

Мъжът се усмихна спокойно, но не каза нищо. Габриел си отговори сам:

— Двамата със Сфинкса имахте други планове за мен, нали? Планове, възникнали в момента, в който снимката ми се появи в лондонските вестници след отвличането.

— Кой е този, когото наричаш Сфинкса?

Алон игнорира въпроса и продължи:

— Сфинкса знаеше, че ако американците не освободят Елизабет, рано или късно баща ѝ ще вземе нещата в свои ръце. Знаеше, че Робърт Холтън ще предложи единственото, което има: пари. Освен това знаеше, че някой ще трябва да достави тези пари. Той изчака Холтън да отправи офертата си и реши да се възползва от възможността да си отмъсти.

— И въпреки това ти дойде. — Ишак не можа да прикрие удивлението си. — Бил си сигурен, че ще загинеш. Защо би направил подобно нещо? Защо би пожелал да размениш живота си за друг — за разглезената дъщеря на един американски милиардер?

— Къде е тя, Ишак?

— Мислиш ли, че щях да ти кажа, дори и да знаех?

— Знаеш отлично къде е. Тя е невинна, Ишак. Нямах право да я убиеш дори и според превратните ти представи за *такфир*.

— Тя е дъщеря на американския посланик, кръщелница на американския президент и се изказва в подкрепа на войната в Ирак. Това я прави законна мишена според нашите и според които и да е други закони.

— Само един терорист би решил, че Елизабет е законна мишена. Имахме сделка. Тридесет милиона долара срещу живота на Елизабет. Очаквам да спазиш своята част от сделката.

— Не си в позиция, в която можеш да отправяш искания, Алон. Освен това нашите закони ни разрешават да лъжем неверниците, когато е необходимо, и да отнемаме парите им, когато се нуждаем от тях. Трийсет милиона долара ще се отразят добре на финансирането на световния джихад. Кой знае, може дори да успеем да си купим ядрено оръжие и да го използваме, за да заличим страната ти от картата.

— Задръжете парите. Купете си шибаното оръжие, но я освободете.

Младият Фаваз се намръщи, сякаш темата започваше да го отегчава.

— Да се върнем на първоначалния ми въпрос. Къде са Ханифа и Ахмед?

— Бяха арестувани в Копенхаген. Когато пожелавате аз да доставя парите, ние отидохме при датчаните и поискахме жена ти и сина ти като допълнителна гаранция. Датчаните, разбира се, изпълниха

веднага молбата ни. Ако не се върна жив оттук и ако Елизабет Холтън не бъде освободена, семейството ти ще изчезне от лицето на земята.

Ишак изглеждаше потресен, но запази предизвикателното си изражение.

— Лъжеш.

— Както кажеш, Ишак. Но повярвай ми, ако нещо се случи с мен, никога повече няма да пи видиш.

— Дори да е вярно, че сте ги отвели в Израел като *допълнителна гаранция*, щом светът научи, че ги държите като заложници, ще окаже силен натиск да бъдат освободени. Правителството ти няма да има друг избор, освен да се подчини. — Той се изправи рязко и погледна часовника си. — Остават две минути до три часа. Имаш нещо, което искаме да получим, преди да те екзекутираме. Дай ни го без борба и смъртта ти ще бъде относително безболезнена. Ако се опъваш, момчетата ще се заемат с теб. И този път няма да ги спра.

Той отвори вратата и направи крачка навън, после се обърна и погледна още веднъж Габриел.

— Мисля, че скоро и ти ще станеш *шахид*. Ако приемеш исляма, преди да умреш, мястото ти в рая е гарантирано. Мога да ти помогна, ако искаш. Процедурата е съвсем проста.

Отговор не последва, затова Фаваз затвори вратата и я заключи. Габриел затвори очи. „Две плюс две прави четири — помисли си той. — Две плюс две прави четири“.

[1] За ислямското съзнание светът се разделя на две: Домът на исляма (Изтокът, всички мюсюлмански държави) и Домът на войната (Западът). — Б.пр. ↑

[2] Пустинен район в Южен Израел. — Б.пр. ↑

[3] Стая за мъчения в романа „1984“ на Джордж Оруел, в която затворниците се срещат с най-лошите си страхове. — Б.пр. ↑

54. ТЕМС ХАУС

Коледа, 4:15 ч.

— Мисля, че открих нещо.

Греъм Сиймор вдигна поглед. Беше Дина Сарид. Той посочи към празния стол до бюрото му. Тя остана права.

— Според записите на „Бритиш Телеком“, през последните осемнайсет месеца от телефона в къщата на Нортъмбърланд Роуд са били проведени двадесет и седем разговора до телефон, който се намира на Реджиналд Стрийт номер 14 в Лутън. Пет от тези разговора са били осъществени *след* изчезването на Елизабет Холтън.

Греъм се намръщи. Лутън — населено с множество мюсюлмани северно предградие на Лондон — беше един от най-големите проблеми на МИ5.

— Продължавайте — рече той.

— Според вашата матрица, телефонът в Лутън се намира в дома на мъж на име Набил Елбадри. Господин Елбадри се занимава с внос, износ и други стопански дейности. Не фигурира в нито един от списъците ви с известни симпатизанти на терористи и активисти на джихад.

— Е, и?

— Когато попаднах на името му преди няколко минути, бях сигурна, че вече съм го виждала някъде.

— Къде?

— В секретни досиета на „Мечът на Аллах“, които получихме от Египетската служба за сигурност.

Сиймор усети парене в стомаха си.

— Продължавайте, госпожице Сарид.

— Преди пет години египтяните са арестували в Кайро мъж на име Кемел Елбадри. По време на разпитите в затворническия комплекс „Тора“ той е признал, че е участвал в няколко операции на „Мечът на Аллах“ в Египет.

— Какво общо има това с Набил Елбадри от Лутън?

— Според досието на Кемел, той има брат на име Набил, който е емигрирал в Англия през 1987 година. Това съвпада с информацията в имиграционното досие на Набил Елбадри.

— Кемел още ли е в затвора?

— Мъртъв е.

— Екзекутиран?

— Не става ясно.

Греъм Сиймор се изправи и призова присъстващите в оперативния център да запазят тишина.

— Набил Елбадри — извика той. — Реджиналд Стрийт номер 14, Лутън. Искam да знам всичко, което може да се разбере, за този мъж и бизнес интересите му. Очаквам резултат в рамките на пет минути.

После погледна девойката. Тя кимна и се върна с накуцване в заседателната зала.

* * *

Момчетата в черно дойдоха за него десет минути след като Ишак напусна килията. Докато го водеха нагоре по тесните стълби, Габриел се подготви за още един побой. Вместо това, щом го въведоха в склада, те го сложиха да седне върху един сгъваем алуминиев стол.

Той погледна право напред и видя обектива на видеокамера. Младият Фаваз, който сега играеше ролята на режисьор и оператор, нареди на четиримата мъже в черно да застанат зад Алон. Трима от тях носеха автомати „Хеклер и Кох“. Четвъртият държеше заплашително нож. Габриел знаеше, че времето му още не е дошло. Ръцете му бяха закопчани отпред. На неверниците, които трябваше да изтърпят дълбокото унижение да бъдат обезглавени, винаги им закопчаваха ръцете отзад.

Ишак направи известни промени в реквизита, после излезе иззад камерата и даде сценария на Алон. Той погледна надолу. Сетне, като актьор, недоволен от репликите си, се опита да му го върне.

— Прочети го! — заповяда му Фаваз.

— Няма — отговори спокойно Габриел.

— Прочети го или ще те убия още сега.

Алон пусна сценария на земята.

* * *

На екипа за бързо реагиране на Грeъм Сиймор му трябваша десет минути, за да изготви подробен опис на всички бизнес дейности и имоти, регистрирани на името на Набил Елбадри от Реджиналд Стрийт, Лутън. Очите на Сиймор се спряха по средата на списъка. Една компания, в която Елбадри беше миноритарен съдружник, притежаваше склад на Уест Док Стрийт в Хариш, недалеч от фериботния пристан. Той стана от мястото си и отиде бързо до картата. Хариш се намирал на приблизително шейсет километра от мястото, където есекската полиция беше намерила изоставената лодка. Сиймор се върна на бюрото си и се обади в израелския команден пункт в Кенсингтън.

* * *

Ишак вдигна падналите страници и след като се успокои, прочете изявлението от името на Габриел. Алон бил извършил множество престъпления срещу палестинците и мюсюлманите, заяви Фаваз, и заради тях скоро щял да се изправи пред справедливия съд на „Мечът на Аллах“. Габриел не изслуша докрай списъка с греховете си. Вместо това се загледа в пода на склада и се запита защо Ишак не си бе направил труда да скрие лицето си, преди да застане пред камерата. Отговорът, разбира се, му беше известен: младият Фаваз искаше да стане мъченик и възнамеряваше да умре заедно с него.

Когато прочете смъртната присъда на Алон, той се върна при камерата, за да се увери, че записът е добър. После даде знак на момчетата в черно да започнат следващия побой, който сякаш продължи цяла вечност. Убождането на иглата беше акт на милосърдие. Габриел затвори очи и усети, че се дави в черни води.

* * *

— Колко време ще е нужно на екипите ти да заемат позиция, Узи?

— Изпратих всички натам, след като есекската полиция откри лодката. Ще разполагам с три екипа в Харич след не повече от дваайсет минути. Въпросът е какво да правим, щом пристигнем?

— Първо ще разберем дали наистина е там и ако е там, дали все още е жив. После ще чакаме.

— *Ще чакаме?* Какво ще чакаме, шефе?

— Дойдохме тук, за да освободим американското момиче, Узи. И няма да си тръгнем без нея.

55. ХАРИЧ, АНГЛИЯ

Коледа, 5:30 ч.

Харич — древно пристанище, разположено на мястото, където се сливат реките Стур и Оруел, бе тъмен и заспал под яростната атака на поройния дъжд в коледната утрин. Във водите на залива Рамзи не се виждаше нито един търговски плавателен съд, а на фериботния пристан имаше само няколко коли, които изчакваха първия сутрешен рейс до континента. Капаците по прозорците на къщите в средновековния градски център бяха затворени и той бе напълно пуст, ако не се брояха чайките.

Такава бе обстановката, която завариха шестимата агенти на израелското външно разузнаване, когато пристигнаха в четири и четиридесет и пет сутринта. В пет часа вече бяха потвърдили, че в склада на Уест Док Стрийт има хора, а в пет и петнайсет бяха успели да поставят малка безжична камера в ъгъла на един счупен заден прозорец. В момента те се бяха разпръснали из околните улици. Яков бе застанал на пост на Стейшън Роуд, на стотина метра от склада. Йоси бе заел позиция на Рифайнъри Роуд. Оded и Мордекай бяха скрили микробуса за наблюдение под един надлез на шосе А-120. Михаил и Киара, които бяха прекарвали нощта върху мотоциклета БМВ, се намираха в задната част на микробуса и наблюдаваха екрана на видеоприемника. Картината беше лоша, но въпреки това виждаха достатъчно добре какво се случва във вътрешността на склада. Четириима облечени в черно мъже товареха големи варели в задната част на микробус „Воксхол“ под надзора на слаб мъж с египетски черти и виненочервен пуловер.

В пет и четиридесет петимата мъже изчезнаха от обхвата на камерата. Десет минути по-късно се върнаха с последния компонент на оръжието им за масово унищожение — мъж в синьо-бял анцуг с окървавено, подуто лице и овързано с изолирбанд тяло. Киара, която виждаше Габриел за първи път след Хампстед Хийт, избухна в сълзи.

— Моля те, Михаил, кажи ми, че е жив.

— Жив е, Киара.

— Откъде си сигурен?

— Нямаше да го вкарват при бомбата, ако беше мъртъв.

Всъщност най-доброто доказателство, че е жив, помисли си мрачно Михаил, бе главата му. Ако Алон беше мъртъв, тя вече нямаше да е на раменете му. Той не сподели тази мисъл с Киара. Беше преживяла достатъчно през изминалата нощ.

В пет и петдесет и пет четиримата мъже в черно се преоблякоха в ежедневните си дрехи. Трима от тях се качиха в товарен камион „Мерцедес“ и напуснаха склада. Четвъртият се настани зад волана на микробуса, а мъжът с египетските черти и виненочервения пуловер се качи отзад при Габриел. В шест часа воксхолът зави по Уест Док Стрийт и се отправи към изхода на шосе А-120. Четири превозни средства го последваха предпазливо. Яков беше първи, а последни бяха Киара и Михаил с мотоциклета. Михаил седеше отзад, на мястото на стрелеца.

* * *

Габриел отвори едното си око, после полака отвори и другото. Опитва да раздвижи крайниците си, но не успя. Темето му опираше в нещо метално. Изви врат и видя повърхността на стоманен варел. Имаше още пет такива, свързани с мрежа от жици, които водеха до детонатор, сложен на конзолата до шофьора. Ишак седеше срещу Алон. Беше кръстосал крака и в скута му лежеше пистолет. Усмиваше се, сякаш бе доволен от хитрия начин, по който бе разкрил на израелеца как ще бъде екзекутиран.

— Къде отиваме? — попита Габриел.

— В рая.

— Шофьорът ти знае ли пътя, или просто следва носа си?

— Знае го — отговори Фаваз. — Подготвя се за това пътуване много отдавна.

Габриел извърна глава и го погледна. Мъжът беше гладко избръснат, няколко години по-млад от Ишак и стискаше волана с две ръце, сякаш шофираше за първи път.

— Искam да седна — каза Алон.

— Мисля, че е по-добре да останеш легнал. Ако седнеш, ще те боли.

— Не ми пука!

— Добре тогава.

Той хвана агента за раменете и го подпря безцеремонно на стената от страната на пасажерската седалка. Фаваз беше прав. Изпитваше болка в седнало положение. Всъщност болката бе толкова силна, че едва не припадна. Но сега поне можеше да вижда отчасти предното стъкло. Навън все още беше тъмно, но в единия край небето постепенно изсветляваше до тъмносиньо. „Първата светлина в коледната утрин“ — помисли си той. Движеха се с умерена скорост и не се чуваше шум, следователно пътуваха по второстепенен път. Алон зърна за миг една пътна табела: Шраб Енд 3. *Шраб Енд?* Къде, за бога, се намираше Шраб Енд?

Внезапно дочу бръмченето на друг двигател. Звукът постепенно се усили, явно някакъв мощен мотор се приближаваше с висока скорост. Габриел отвори очи и видя как моторът ги задмина сред облак от пръски. После погледна Ишак и отново попита къде отиват. Този път слабият мъж само се усмихна. Това беше усмивката на мъченик. Габриел затвори очи и си помисли за мотора. *Стреляй смъртоносно* — каза наум. Всъщност Михаил не можеше да стреля по друг начин.

* * *

Узи Навот остави радиостанцията и погледна Шамрон.

— Михаил казва, че са запазили местоположението си от момента, в който напуснаха склада. Единият шофира, а другият е отзад при Габриел. Казва, че може да простреля чисто шофьора, но няма как да улучи и двамата.

— Трябва да ги накарате да спрат, Узи. Някъде, където експлозията няма да отнеме невинен живот.

— А ако не спрат?

— Измисли резервен план.

* * *

Габриел се помъчи да не мисли за тях. Опита да не се чуди как са го проследили, от колко време ги наблюдават и следват или как възнамеряват да го измъкнат. За него те не съществуваха. Бяха призраци. Илюзия. Замисли се за други неща. За болката в счупените си ребра. За вкочанените си крайници, които сякаш горяха. За Ари, подпрян на бастуна си от маслиново дърво. *Ние се движим като сенки, удряме като светкавица и после изчезваме.* „Направете удара скоро“ — помисли си той, защото се опасяваше, че всеки миг може да падне от Моста над джаханнам.

Представи си циферблата на часовник и стрелката, която отброява секундите. Опита се да долови звука на други превозни средства и зачете надписите по пътните табели, профучаващи край тях: Хекфордбридж... Бърч... Смитс Грийн... Типтрий... Грейт Бракстед... Габриел познаваше отлично географията на Европа, но въпреки това не можеше да се ориентира. Накрая видя табела за Челмсфорд и разбра, че са някъде на североизток и пътуват към Лондон по древен римски път.

Когато приближиха село на име Лангфорд, шофьорът внезапно намали. Фаваз стисна пистолета и изгледа въпросително по-младия мъж.

— Какво има? — промърмори той на арабски.

— Отпред има катастрофа. Махат ми да спра.

— Полиция?

— Не, само шофьори.

— Не спирай.

— Блокирали са пътя.

— Заобиколи — нареди му Ишак.

Шофьорът завъртя рязко волана. Микробусът се наклони, качи се на банката и се раздруса, като изпрати вълни от болка по тялото на Габриел. Докато подминаваха мястото на катастрофата, той видя висок оплешивяващ мъж в средата на четиридесетте, който размахваше жално ръце, умолявайки ги да спрат. До него стоеше мъж със сипаничаво лице и се взираше в смачкания си фар, сякаш се опитваше да измисли правдоподобно оправдание за пред жена си. Алон погледна към Фаваз, когато микробусът се върна отново на пътя и се понесе с пълна скорост към Лондон.

— Коледа е, Ишак. Що за човек би зарязал на пътя двама шофьори в коледната утрин?

Вместо отговор, мъжът го блъсна грубо на пода. Сега Габриел не виждаше нищо друго, освен подметките му, долната част на шестте варела с експлозив и жиците, които ги свързваха с детонатора върху таблото. В стремежа си да пристигнат навреме в Лондон Фаваз неволно бе осуетил първия опит да го спасят. Габриел знаеше, че при втория опит няма да прибегнат до хитрост. Той затвори очи и наостри слух, за да чуе ръмженето на мотора.

* * *

Навот заповяда на Йоси и Яков да се върнат в смачканите коли и погледна Шамрон за нови инструкции.

— Страхувам се, че това продължи достатъчно дълго — каза Стареца. — Атакувайте ги в полето, където никой друг няма да пострада. И го изкарайте цял.

* * *

Ишак четеше мълчаливо Корана, когато Габриел чу бръмченето на приближаващия мотор. Той се съсредоточи върху пистолета, който лежеше в скута на слабия мъж, и сви овързаните си крака в готовност за удар. В продължение на няколко секунди бръмченето се усилваше, после внезапно спря. Фаваз вдигна поглед от Корана и погледна през предния прозорец. Когато моторът не се появи, той се обърна разтревожено към Алон, сякаш предчувстваше какво ще се случи. В момента, в който посегна към пистолета си, на предната седалка се разхвърчаха стъкла и плисна кръв. Шофьорът, прострелян на няколко места в главата, се наклони и завъртя волана с последен спазъм на безжизнената си ръка. Когато микробусът изскочи от пътя, Ишак се опита да насочи оръжието си към Габриел, но той вдигна свитите си крака и го изрита от ръцете му. Терористът се хвърли отчаяно след него. В този момент микробусът се преобърна.

56.

Лежеше върху мократа пръст, ослепял от болка и борещ се за глътка въздух. Някаква жена крещеше в лицето му и дърпаше изолирбанда, с който беше омотан. Гласът ѝ беше приглушен от каската, а лицето ѝ бе скрито зад тъмния визьор.

— Добре ли си, Габриел? — питаше го тя. — Чуваш ли ме? Отговори ми, Габриел! *Чуваш* ли ме? Проклет да си, Габриел! Обеща ми, че няма да умреш! *Не умирай!*

57. РЪНСЕЛ ГРИЙН, АНГЛИЯ

Коледа, 6:42 ч.

Край пътя имаше красив жив плет. Те се бяха врязали в него като върха на молив в мека хартия и се бяха преобърнали в нивата от другата му страна. Микробусът се бе приземил на покрива си и съдържанието му се беше пръснало по калната земя като играчки по пода на детска стая. На петдесетина метра от мястото, на което колата най-накрая бе спряла да се търкаля, се разхождаха група охранени фазани, сякаш не се беше случило нищо необичайно. Прозорците на къщата от варовик в края на нивата започнаха да светват един по един в коледната утрин, която обитателите ѝ дълго нямаше да забравят.

— Къде е Ишак? — попита Габриел, когато Киара срязва последната лента изолиранд.

— В микробуса.

— Жив ли е?

— Да.

— В съзнание ли е?

— Не ми се вярва — отговори тя. — Ти изхвъркна рано от микробуса. Той не беше такъв късметлия.

— Помогни ми да стана.

— Трябва да лежиш, Габриел. Ранен си.

— Направи каквото ти казвам, Киара. Помогни ми да стана.

Тя го изправи и той изпъшка от болка. Направи крачка напред и се спъна в една буца. Киара, която продължаваше да го държи под ръка, го задържа да не падне.

— Седни, Габриел. Почакай да дойде линейката.

— Никакви линейки. Просто ми помогни.

Михаил дотича трмаво, все още с пистолет в ръката, и двамата с Киара помогнаха на Алон да се дотътри до микробуса. Шофьорът висеше с главата надолу от предпазния колан на седалката си, от раздробения му череп капеше кръв. Ишак лежеше отзад, носът и устата му кървяха, левият му крак беше строшен над коляното като кибритена клечка. Габриел погледна към Михаил.

— Издърпай го навън за крака — каза му той на иврит. — За счупения крак.

— Не го прави — примили му се Киара.

— Махни се! — Алон погледна отново към Михаил. — Направи каквото ти казах или ще го сторя сам.

Михаил се пхна в микробуса през отворените задни врати и изпълни нареждането. Миг по-късно Фаваз се гърчеше на земята в краката на Габриел. Неспособна да понесе гледката, Киара се отдалечи. Алон погледна надолу към Ишак и попита:

— Къде е моето момиче?

— Мъртва е вече — отговори мъжът, като се давеше в кръв.

Габриел протегна ръка към Михаил.

— Дай ми пистолета!

Той му го подаде. Алон го насочи към счупения крак и натисна веднъж спусъка. Писъците на Фаваз отекнаха над нивата, а пръстите му се забиха в меката пръст. Фазаните излетяха и закръжиха над главите им.

— Къде е моето момиче? — повтори тихо Габриел.

— Мъртва е!

Още един изстрел. Още един писък на болка.

— Къде е моето момиче, Ишак?

— Вече е...

Бум.

— Къде е моето момиче, Ишак?

— *Аллаху акбар!*^[1]

Бум.

— Къде е Елизабет?

— *Аллаху акбар!*

Бум. Бум.

— Кажи ми къде е, Ишак.

Той насочи пистолета и се приготви да стреля отново. Този път Фаваз вдигна ръка и между виковете от болка успя да изрече:

— Амблър Роуд номер 17... двама мъченици... Уестминстърското абатство... в десет часа... Аллах е велик.

[1] Аллах е най-великият (араб.). — Б.пр. ↑

58. ФИНСБЪРИ ПАРК, ЛОНДОН

неделя, 7:30 ч.

Те влязоха в килията ѝ и този път се държаха различно. Каин ѝ проговори за пръв път от две седмици насам.

— Ще бъдеш освободена — каза той. — Имаш двайсет минути да се приготвиш. Ако дотогава не си готова, ще бъдеш убита. — И излезе от килията.

След него се появи Авел с пластмасова кофа с вода, парче сапун, кърпа за лице, хавлия, чисти дрехи и руса перука. Той остави кофата на пода, сложи останалите неща върху походното ѝ легло, после свали белезниците и оковите ѝ.

— Измий се добре и се облечи — обясни ѝ спокойно. — Донесли сме ти хубави дрехи. Не искаме светът да си помисли, че сме се отнасяли лошо с теб.

Авел излезе и затвори вратата. Прииска ѝ се да изкрещи от радост. Да се разплаче от облекчение. Вместо това, примерен затворник докрай, тя направи точно каквото ѝ бяха казали. Използва само петнайсет минути от отпуснатото ѝ време и когато се върнаха в килията, я завариха седнала на ръба на леглото със събрани крака и трепереща.

— Готова ли си? — попита я Каин.

— Да — отговори Елизабет с нисък, равен глас.

— Тогава ела — каза ѝ той.

Тя стана и ги последва бавно нагоре по тъмното стълбище.

* * *

Новината за успешното освобождаване на Алон пристигна в израелското посолство на Олд Корт Плейс в седем часа и четиридесет и осем минути. Беше предадена по обикновен мобилен телефон от Киара, която в този момент седеше до Габриел на задната седалка на един „Фолксваген Пасат“ със счупен фар и огънат калник. Обаждането

прие Шамрон, който, щом чу новината, захлупи лице в шепите си и заплака. Вълнението му бе толкова силно, че в продължение на няколко секунди хората около него не успяха да разберат дали Алон е жив, или е мъртъв. Когато стана ясно, че е жив и отново е с техните хора, в стаята избухна смях. Краткото веселие, което последва, както и молбите на Шамрон за тишина, докато слушаше остатъка от доклада на Киара, бяха записани от агентите на Британската правителствена централа по комуникациите, които бяха следили всички израелски съобщения през изминалата нощ. Ари незабавно проведе два разговора: първият беше с Ейдриън Картър в американския оперативен център на Гроувнър Скуеър, а вторият — с Греъм Сиймор, който се намираше на Даунинг Стрийт заедно с министър-председателя и шефа на комисия „Кобра“. Сиймор веднага уреди полицейски ескорт, който да доведе безопасно Габриел и останалите членове на екипа му в Лондон, после забърза към американското посолство, както направи и Шамрон. Когато очуканият „Пасат“ и полицейският му ескорт спряха пред Северната врата, двамата мъже вече стояха до Ейдриън Картър.

Автомобилът незабавно бе заобиколен от две дузини униформени служители на лондонската полиция, които охраняваха територията на посолството. За момент Шамрон изгуби колата от поглед, после жълто-зелената преграда от полицаи се раздели и той зърна Габриел за пръв път. Едната му ръка бе праметната през рамото на Йоси, а другата — през това на Оded. Лицето му беше подуто и изкривено от болка, а синьо-белият му анцуг бе покрит с кръв и кал. Те го преведоха през портата и го задържаха изправен пред тримата началници на разузнавателните служби. Ари го целуна нежно по бузата и промърмори нещо на иврит, което другите не разбраха. Габриел повдигна леко глава и погледна към Греъм Сиймор.

— Ако ми кажеш да не се оплаквам заради една грозна цицина на главата, ще ме ядосаш.

— Ти си адски глупав... и адски смел. — Сиймор се обърна към Ейдриън Картър: — Да го вкараме вътре, а?

* * *

Посланик Робърт Холтън ги чакаше в преддверието на посолството заедно с посредника при преговорите от ФБР Джон О'Донъл и още няколко членове на американския екип. Когато Габриел влезе вътре, прегърнал раменете на Йоси и Одед, те го аплодираха сдържано, сякаш се страхуваха, че многото шум може да го нарани допълнително. Робърт Холтън отиде при Алон и внимателно сложи ръце на раменете му.

— Боже мой, какво са ви сторили? — Той погледна към Ейдриън Картър. — Да го заведем в моя кабинет. Там лекарите ще могат да го прегледат.

Вкараха го в асансьора и го качиха на последния етаж. Йоси и Одед го сложиха да легне на дивана в кабинета на посланика, но когато лекарите се опитаха да влязат в стаята, Греъм Сиймор ги върна и бързо затвори вратата.

— Преди двајсет минути екип от специалните части на лондонската полиция атакува къщата на Амблър Роуд, в която според Ишак е била затворена Елизабет. Не я намериха, но откриха множество доказателства, че доскоро е била там. Сфинкса ни разходи из цяла Западна Европа, а тя през цялото време е била под носа ни, в Англия. Въпросът е къде е сега?

— Информацията, която Фаваз е дал на Габриел за местоположението на Елизабет, се оказа вярна — намеси се Ейдриън Картър. — Така че най-вероятно и информацията за това какво възнамеряват да правят с нея също е вярна.

— Вярна е — вметна Алон. — Ще я екзекутират пред Уестминстърското абатство в самото начало на коледното богослужение. Ще бъде убита от двама атентатори самоубийци, които ще отнемат живота на много невинни хора. Аз трябваше да участвам във втората част на терористичния акт — мощен взрив на кола бомба, която щеше да убие стотици ваши служители, стекли се на местопроизшествието.

— Кървава баня пред най-важния национален символ в утрото на Рождество Христово — каза Греъм. — Акт, предназначен да запали искрата на въоръжен бунт в Египет и да постави на колене тази държава. — Той се поколеба, после добави: — Не можем да допуснем да се случи. В този момент пред северния вход на абатството има няколкостотин души, очакващи коледното богослужение, което ще

започне в десет и половина. Нямаме друг избор, освен да отцепим Уестминстър и бързо да евакуираме всички от района.

— И по този начин автоматично да осъдим Елизабет на смърт — намеси се Габриел. — Когато *шахидите* пристигнат в Уестминстър и открият, че абатството е празно и обградено, ще прибегнат до резервния си план, който е да я убият незабавно, независимо къде.

— Простете прямотата ми — каза Сиймор, — но това е за предпочитане пред първоначалния им план.

— Не минах през ада, за да се откажа сега от момичето — заяви Алон. — Има и друг начин.

— Какъв?

— Ишак ни каза, че Елизабет ще бъде придружавана от двама мъже. Каза ни...

Греъм Сиймор вдигна ръка.

— Стига, Габриел. Това е лудост.

— Ще изчакаме пристигането на *шахидите*, Греъм. И ще ги ликвидираме, преди да успеят да убият Елизабет.

— *Bue?*

— А какво трябва да се направи според теб? Да ги застреляме от голямо разстояние като снайперисти? Или от двайсет крачки като джентълмени? Трябва да бъдат оставени да се приближат. След това трябва да бъдат убити, преди да успеят да задействат детонаторите си. Това означава изстрели в главата от близко разстояние. Не е приятна работа, Греъм. Ако стрелците се колебаят дори за миг, ще настъпи истински ад.

— В лондонската полиция има специално подразделение, наречено СО-19: Сините барети. Те са отлични стрелци, обучени са за подобни операции. Ако не ме лъже паметта, бяха пратени на обучение в Израел.

— Така е — потвърди Шамрон. — Много са добри. Но никога не са попадали в реална ситуация като тази. Трябват ти стрелци, които са правили подобно нещо и преди, стрелци, които няма да се огънат от напрежението. — Той направи пауза, после добави: — Трябват ти стрелци като Габриел и Михаил.

— Алон едва стои на крака — възрази Сиймор.

— Ще се справя — каза Габриел. — Остави ни да довършим това, което започнахме.

— А как ще разберем, че това наистина е тя?

Алон погледна към Робърт Холтън.

— Ако някой може да потвърди със сигурност, че това действително е Елизабет, то това е нейният баща. Нека да застане в двора от северната страна на абатството с миниатюрна радиостанция. От мястото си ще може да види всеки, който се приближава откъм Уайтхол или Виктория Стрийт. Щом види Елизабет, той ще ни сигнализира. Двамата с Михаил ще се погрижим за останалото.

— Само едно не разбирам — рече Греъм. — Как ще накарат Елизабет да отиде на собствената си екзекуция?

Габриел си спомни онова, което Ибрахим му беше казал в нощта на смъртта си в Дания.

— Ще ѝ кажат, че ще я освободят. Така тя ще ги последва по собствена воля и ще направи всичко, което ѝ кажат.

— Копелета! — изруга тихо Сиймор. После погледна часовника си. — Предполагам, че разполагате с подходящото оръжие и муниции?

Алон бавно кимна.

— Ще ни трябват и миниатюрни радиостанции, за да поддържаме връзка с посланик Холтън.

— Можете да вземете радиостанции от служителите на дипломатическата охрана на посолството — обади се Картър. — Нашите агенти координират работата си с лондонската полиция. Всички можем да настроим апаратите си на една и съща сигурна честота.

Греъм погледна към Габриел.

— Какво ще правим с него? Не може да отиде в Уестминстър в този вид.

— Сигурен съм, че ще му намерим нещо подходящо — каза Ейдриън. — В сутерена има двеста души, които пристигнаха от Вашингтон с куфари, пълни с дрехи.

— А лицето му? Изглежда ужасно.

— Опасявам се, че за да оправим лицето му, ще е нужно коледно чудо.

Греъм Сиймор се намръщи, отиде до бюрото на посланика и вдигна телефона.

— Трябва да говоря с министър-председателя — каза той. — Веднага.

59. УЕСТМИНСТЪРСКОТО АБАТСТВО

Коледа, 9:45 ч.

Готическите кули на Уестминстърското абатство — национална светиня на Англия, място за коронации от времето на Вилхелм Завоевателя и гробище на британски монарси, държавници и поети — проблясваха под лъчите на слънцето в студената зимна утрин. Проясняването, обещано предната сутрин от синоптиците, най-накрая бе настъпило.

Габриел не се впусна да разсъждава дали това е добра или лоша поличба. Просто се наслаждаваше на топлината на слънчевите лъчи върху отеклата си буза. Седеше на пейка на Парламънт Скуеър, облечен с взети назаем дрехи и със слънчеви очила, които прикриваха насинените му очи. Лекарите в посолството му бяха дали достатъчно кодеин, за да забрави временно раните си. Въпреки това, беше се облегнал леко на Михаил за опора. Коженото яке на младия мъж още беше влажно от нощта, в която бе преследвал Габриел с мотоциклет из Есекс. Дясната му ръка потупваше нервно избелелите му сини дънки.

— Стига — каза му Алон. — Причиняваш ми главоболие.

Михаил спря за момент, после поднови потупването. Габриел се загледа в триъгълната тревна площ от северната страна на Уестминстърското абатство. Ейдриън Картър стоеше под едно голо дърво на Виктория Стрийт с ушанката, която бе носил онзи следобед, когато бяха посетили заедно парка Тиволи в Копенхаген. До него, с мека шапка, слънчеви очила и микрофон в ухото, бе застанал посланик Робърт Холтън. А до Холтън стоеше Сара Банкрофт, бивша служителка на музея „Филипс Кълекшън“ във Вашингтон, по-късно агент на ЦРУ, а сега пълноправен гражданин на невидимия свят. От всички присъстващи единствено Сара имаше представа за жестокостта на операцията, която предстоеше. Щеше ли да я наблюдава? — запита се Габриел. Или този път щеше да се възползва от възможността да извърне поглед?

Той огледа слънчевите улици на Уестминстър. Ели Лавон и Дина Сарид се шляеха по Грейт Джордж Стрийт, Яков и Йоси флиртуваха с

майор Римона Щерн пред сградата на Парламента, а Мордекай стоеше под сянката на Биг Бен и разгръщаше туристически пътеводител. Греъм Сиймор се намираше в една незабележима кола в Сторис Гейт, от другата страна на Виктория Стрийт, в компанията на комисаря на лондонската полиция и директора на СО-19 — подразделението за специални операции. Двадесет от най-добрите стрелци на СО-19 бяха извикани по спешност и сега бяха заели позиции около катедралата и заобикалящите я улици. Габриел чуваше в ухото си как си разменят съобщения, но до момента бе успял да разпознае в тълпата само половин дузина от тях. В крайна сметка това нямаше особено значение. Важното бе, че те го познават.

— Зле ли беше? — попита го Михаил. — Имам предвид побоя.

— Просто се позабавлявах — отговори уклончиво Алон. Не му се искаше да се връща към събитията от изминалата нощ. — Нищо не е в сравнение с онова, което Ибрахим е преживял в ръцете на египетската тайна полиция.

— По-добре ли се почувства, докато стреляше в него?

— В Ишак ли?

Младият мъж кимна.

— Не, Михаил, не се почувствах по-добре. Но не се почувствах и по-зле. — Габриел вдигна ръка и посочи северния вход на Уестминстърското абатство. — Виж онези хора там. Много от тях скоро щяха да са мъртви, ако не бях направил каквото бе необходимо.

— Ако не улучим мишените си, пак може да загинат. — Михаил го погледна. — Изглежда, опитваш се да се убедиш, че си имал моралното право да го измъчваш.

— Вероятно си прав. Отидох твърде далеч. Но и всички ние отидохме твърде далеч. Американците преминаха чертата след единайсети септември и сега се опитват да намерят обратния път. За съжаление, целите на терористите не са се променили и поколението, което скоро ще се появи от бойните полета на Ирак, ще бъде много по-жестоко и опасно от терористите, които се появиха в Афганистан.

— Осмелихме се да им се противопоставим, в резултат на което терористите ни обявиха за истинските терористи.

— Това е тайното им оръжие, Михаил. Свиквай.

Габриел чу прашене в слушалката в ухото си. Погледна към северния вход на Уестминстърското абатство и видя как огромните

врати бавно се отварят. Греъм Сиймор беше уредил църковните служители да приемат богомолците по-рано от обичайното — проста маневра, която щеше да намали драстично броя на потенциалните жертви. Алон се надяваше, че *шахидите* няма да се досетят, че това е капан.

— Къде бях? — попита той.

— Говореше за тайни оръжия.

— Снощи, Михаил. Къде бях снощи?

— В Харич.

— Винаги съм искал да посетя Харич — рече Габриел. — Какво видя Киара?

— Само финала, когато те качиха в микробуса. — Михаил сложи ръка на рамото му. — Ще ми се да ме беше оставил да прострелям онова копеле вместо теб.

— Спокойно, Михаил. Коледа е.

— Не и за нас. Надявам се само Ишак да не ни е излъгал.

— Не е — отсече Габриел.

— А ако я отведат другаде?

— Няма. Имаш ли цигари?

Михаил потупа левия джоб на якето си.

— А запалка?

— Имам всичко. Трябва ни само Елизабет.

— На път е — каза Алон. — Скоро всичко ще свърши.

* * *

Колата беше „Форд Фиеста“, бледосива и доста ожулена. Авел, мъжът със зелените очи, шофираше, а Каин седеше до нея на задната седалка. Сега, когато бяха без маскировъчни шапки, тя виждаше лицата им за пръв път и бе шокирана от младостта им. Те носеха дебели якета, бяха гладко избръснати и миришеха на одеколон от сандалово дърво. Каин я стискаше за лакътя с лявата си ръка, а в дясната държеше пистолет. Елизабет се опитваше да не гледа към оръжието, дори да не мисли за него. Вместо това се взираше мълчаливо през прозореца. Бяха минали повече от две седмици, откакто не бе излизала навън; две седмици, откакто не бе виждала

друго човешко същество, освен Каин, Авел и маскираните им съучастници; две седмици, откакто не бе виждала слънцето и не бе имала никаква представа за времето. Прозорецът за нея беше вход към реалността. „Каин и Авел са от света на прокълнатите — помисли си тя. — От другата страна на стъклото е земята на живите“.

През първите няколко минути не успя да се ориентира. После профучаха край входа на метростанцията в Камдън и от този миг нататък вече можеше да разпознае маршрута, по който се движеха. Въпреки хубавото време, улиците бяха странно пусати. На Тотнъм Корт Роуд видя празнични венци и си даде сметка, че по всяка вероятност е утрото на Коледа.

Пресякоха Оксфорд Стрийт и продължиха по Чаринг Крос към площад „Трафалгар“, после поеха по „Уайтхол“ към Парламент Скуеър. Спряха за кратко на светофара в югоизточния край на площада, след това завиха по Виктория Стрийт. Тогава Елизабет видя голяма тълпа от хора пред северната кула на Уестминстърското абатство. Встрани от тълпата зърна мъж с ушанка, до когото стоеше позната фигура с мека шапка, която поразително приличаше на баща ѝ. Не беше той, разбира се. Баща ѝ, роден в Колорадо, никога не би сложил подобна шапка.

Миг по-късно завиха по Аби Орчард Стрийт. Авел паркира на непозволено място и изключи двигателя. Каин пусна пистолета в джоба на палтото си и я стисна силно за лакътя.

— Сега ще отидем на малка разходка — каза той. — След това ще те освободим. Излез бавно от колата и сложи и двете си ръце в джобовете на шлифера. Ще те заведем дотам, където трябва да стигнеш. Гледай в земята и не казвай нито дума. Ако не правиш каквото ти казвам, ще те застрелям. Разбра ли?

— Да — потвърди тихо тя.

Каин се пресегна през скута на Елизабет Холтън и отвори вратата ѝ. Тя провеси крака извън колата и стъпи на улицата — първата ѝ крачка към свободата.

* * *

Когато микрофонът на Габриел изпраща, стрелките на Биг Бен показваха девет часа и петдесет и седем минути. Гласът, който чу, принадлежеше на Ейдриън Картър.

— Виктория Стрийт — каза тихо Картър. — Сега ще пресече Сторис Гейт и ще влезе в храма. Носи руса перука и жълто-кафяв шлифер.

— *Шахидите?*

— От двете й страни по един.

— Холтън току-що осъди двама души на смърт, Ейдриън. Сигурен ли е?

— Сигурен е.

— Махни го оттам. *Веднага.*

Картър хвана Робърт Холтън за лакътя и го поведе към Грейт Джордж Стрийт, а Сара ги последва на две крачки разстояние. Алон и Михаил станаха едновременно и тръгнаха. Сара ги наблюдаваше. „*Гледай настрани* — помисли си той. — Продължавай да вървиш и гледай настрани“.

Те се спряха за няколко секунди на ъгъла на площад „Парламънт“, за да изчакат да премине един автобус, после пресякоха бързо улицата и влязоха в двора на Уестминстърското абатство. Михаил вървеше от лявата страна на Габриел, дишането му беше повърхностно и учестено, а стъпките — енергични и отривисти като тези на Алон. Беретата на Габриел бе затыкната в колана до левия му хълбок и дръжката й притискаше болезнено едно от счупените му ребра. Щеше да разполага само с части от секундата. Части от секундата да извади оръжието си и да заеме позиция за стрелба. Когато беше момче като Михаил, можеше да го направи за времето, необходимо на другите да плеснат с ръце. *А сега?* Той продължи да върви.

Двамата минаха под рехавите сенки на дърветата, където допреди секунди бяха стояли Картър и Холтън. Когато излязоха отново на слънчева светлина, видяха Елизабет и нейните придружители, които се движеха бавно по тротоара близо до северната фасада на абатството. Очите й бяха скрити зад слънчеви очила, а дланите — в джобовете на шлифера й. Двамата *шахиди*, които вървяха от двете й страни, я държаха под ръка. Свободните им ръце бяха мушнати във външните джобове на дебелиите им якета.

— Държат пръстите си върху детонаторите, Михаил. Виждаш ли?

— Виждам.

— Виждаш ли хората зад тях? Когато започнем да стреляме, не трябва да пропускаш.

— Няма да пропусна.

— А цигарите?

— Готов съм.

— Продължавай да вървиш.

Двеста богомолци все още стояха пред северната кула и чакаха търпеливо да ги пуснат вътре. Алон хвана Михаил за лакътя и го избута покрай тълпата до пресечната алея. Елизабет и терористите се намираха на четиридесетина метра пред тях и се приближаваха бързо. „Една секунда — помисли си Габриел. — Една секунда“.

* * *

Пръстите на Каин бяха впити в лакътя ѝ и ръката му трепереше от страх. Тя се зачуди защо бяха решили да я освободят на многолюдно обществено място като Уестминстърското абатство. После Каин промърмори нещо на Авел на арабски, от което сърцето ѝ натежа. Елизабет внезапно осъзна, че я бяха довели тук, за да я екзекутират, а не да я освободят.

Погледна първо единия терорист, после другия. Дебелите якета, отнесеня поглед, треперещите ръце... Те също щяха да умрат тук, разбра тя. Те бяха *шахиди* и носеха колани с експлозиви. А след няколко секунди и тя самата щеше да стане *шахид*.

Погледна към тълпящите се хора пред северната кула на Уестминстърското абатство. Истинските мишени бяха те. Елизабет беше отвлечена наред кървава баня и изглежда, възнамеряваха да я екзекутират по същия начин. Но тя нямаше да допусне заради нея да бъде пролята още невинна кръв. Трябваше да направи нещо, да спаси колкото е възможно повече хора.

— Гледай надолу! — скара ѝ се Каин.

Не — помисли си Елизабет. — Няма да гледам надолу. Няма да се подчиня.

И тогава го видя...

Среден на ръст мъж с ъгловати черти, със слънчеви очила и прошарени слепоочия, който вървеше покрай тълпата заедно с един по-млад светлокос мъж. Беше същият човек, който се бе опитал да я спаси в Хайд Парк, Елизабет бе сигурна в това. И щеше да се опита да я спаси отново.

Но как би могъл да го направи?

Каин и Авел държаха ръцете си в джобовете. Щяха да натиснат детонаторите си за секунда. Секунда, която Елизабет трябваше да вземе от терористите и да я даде на двамата мъже, които се приближаваха към нея — двамата мъже, които току-що бяха спрели и палеха цигари.

Няма да се предам — помисли си тя. После изрита с върха на лявата си обувка токчето на дясната и политна към паважа.

* * *

Каин я подхвана — една машинална проява на добрина, която му коства живота. Когато се озова отново на крака, тя видя как двамата мъже вадят светкавично пистолетите си и откриват огън. Лицето на Каин изчезна в експлозия от кръв и парченца мозък, а зелените очи на Авел едновременно се пръснаха в орбитите си. Стрелците профучаха като вятър край нея с протегнати напред оръжия, сякаш се надбягваха със собствените си куршуми. Каин се строполи пръв, а мъжът с прошарените слепоочия скочи върху гърдите му и изстреля още няколко патрона в главата му, сякаш се опитваше да го натика под земята. После измъкна ръката на Каин от джоба на якето му и извика на Елизабет да бяга. Образцов затворник до самия край, тя се втурна по тревната площ към Виктория Стрийт, където мъжът с познатия силует и меката шапка я посрещна с отворени обятия. Тя се притисна към гърдите му и се разплака неудържимо.

— Всичко е наред, Елизабет — каза Робърт Холтън. — Държа те. Вече си в безопасност, обич моя.

ПЕТА ЧАСТ
СВАТБА КРАЙ ЕЗЕРОТО

60. ЙЕРУСАЛИМ

Денят след Коледа бе ден на завръщането у дома. Първото бе отбелязано тържествено във военновъздушната база „Андрюс“ край Вашингтон и бе предавано на живо в цял свят. Присъстваха президентът, целият екип на Националния съвет за сигурност и повечето конгресмени. Свири оркестър от военноморските сили, една кънтри звезда изпя патриотична песен. Държаха се речи за американската решителност и смелост. Произнесени бяха хвалебствени слова за мъжете и жените от американското и английското разузнаване, без които този празник би бил невъзможен. Не беше казана нито дума за откуп и преговори, името на Израел не беше споменато. Елизабет Холтън, все още травмирана от пленничеството си и от обстоятелствата, при които бе освободена, се опита да говори пред тълпата, но се разплака след първите няколко думи. Незабавно я качиха на борда на един хеликоптер и я откараха при засилена охрана на тайно място, където да започне да се възстановява.

Второто завръщане у дома се състоя на летище „Бен Гурион“ и по странно стечение на обстоятелствата съвпадна по време с първото. Нямаше политици, нито телевизионни камери, които да увековечат събитието за идните поколения. Нямаше патриотична музика, нито речи; всъщност изобщо нямаше официално посрещане. За Израел двадесет и шестимата мъже и жени, които пристигаха от Лондон, не съществуваха. Те бяха нищо. Призраци. Илюзия. Мъжете и жените слязоха в тъмнината от борда на самолета и въпреки късния час, незабавно бяха откарани в анонимна административна сграда на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив, където бяха подложени на първия от множество разпити. В разпитите нямаше нищо формално; те знаеха, че щом тържествата приключат, ще започнат въпросите. Задаваше се буря. Трябваше бързо да се подготвят убежища. Да се заделят провизии. Да се измислят алибита.

През първите седемдесет и два часа от драматичното спасяване на Елизабет Холтън официалната британска версия за събитията

остана непроменена. Според тази версия освобождаването ѝ било резултат от неуморните усилия на разузнавателните и полицейските служби на Великобритания, работили съвместно с американските им колеги. Откупът, предложен от посланик Холтън в пристъп на отчаяние, не бил платен. Дватамата стрелци, ликвидирали атентаторите самоубийци, били членове на подразделение СО-19 на лондонската полиция. По съображения за сигурност самоличността на двамата мъже щяла да бъде запазена в тайна и всякакви изявления за медиите били изключени — сега и в бъдеще, заяви категорично комисарят на столичната полиция.

Първите пукнатини в историята се появиха четири дни след Коледа — не във Великобритания, а в Дания, където местните вестници публикуваха любопитен материал за мистериозна експлозия в лятна вила край Северно море. Първоначално датската полиция бе съобщила, че вилата е била празна, но един анонимен местен парамедик бе оспорил това твърдение и бе заявил, че с очите си е видял три тела, изнесени от овъглените останки. Освен това парамедикът твърдеше, че е лекувал немскоговорещ мъж с повърхностни рани по лицето. Ларс Мортенсен, директор на датската разузнавателна служба, се появи на набързо свикана пресконференция в Копенхаген и потвърди, че наистина е имало три жертви на инцидента и че той действително е свързан с издирването на Елизабет Холтън. После Мортенсен заяви, че няма да има други коментари по случая, докато не бъде проведено официално разследване.

Следващата пукнатина в официалната версия за събитията се появи два дни по-късно в Амстердам, където шестдесетина годишна египтянка потвърди на пресконференция, че един от убитите в Северна Дания е съпругът ѝ — Ибрахим Фаваз. С помощта на преводач госпожа Фаваз заяви, че е била информирана от американските власти, че съпругът ѝ е работил за тях и е загинал по време на неуспешен опит за спасяване на госпожица Холтън. Освен това каза, че всичките ѝ опити да се свърже със сина си, снаха си и внука си в Копенхаген са били неуспешни. Адвокатите ѝ с леви убеждения спекулираха, че Ибрахим Фаваз е бил отвлечен от американски агенти и е бил принуден насила да сътрудничи на ЦРУ. Те призоваха датския министър на правосъдието да организира разследване на случая и министърът издаде разпореждане за това в четири часа същия

следобед, като обеща, че разследването ще бъде обстойно и задълбочено.

На следващата сутрин в Лондон говорител на Министерството на вътрешните работи съобщи, че синът на Ибрахим Фаваз е бил един от двамата терористи, намерени мъртви в микробус бомба, който се преобърнал в полето в Есекс малко след зазоряване на Коледа. Говорителят също така потвърди, че Фаваз-младши е бил прострелян няколко пъти в крака и че шофьорът на микробуса, който все още не бил идентифициран, бил убит с изстрел в главата. Кой е стрелял по двамата мъже и какво точно се е случило в Есекс, все още било неизвестно, но британските разузнавателни служби работели по версията, че в коледното утро е трябвало да бъде извършен втори атентат, който по някакъв начин е бил осуетен.

На Нова година ежедневникът „Телеграф“ постави под съмнение версията на правителството за събитията в Уестминстърското абатство. Според авторитетния вестник, няколко свидетели твърдели, че стрелецът, който извикал на Елизабет да бяга, произнесъл думите с чуждестранен акцент. Друг свидетел, който се разминал с двамата стрелци секунди преди стрелбата, ги чул да разговарят на език, който не бил английски. След като прослушал записи на двама различни езици, свидетелят заявил, че езикът е иврит.

Бентът се срути на следващия ден, когато вестник „Таймс“ публикува сензационна статия, озаглавена „Йерусалимската връзка“, в която имаше неопровержими доказателства, че в спасяването на Елизабет Холтън е имало израелско участие. В материала имаше снимка, направена от мъж, който бил сред чакащите пред Уестминстърското абатство, на която се виждаше бягството на двамата стрелци секунди след спасителната операция. Експертите по лицева идентификация, наети от „Таймс“, заявяваха решително, че един от мъжете несъмнено е Габриел Алон, легендарният израелски агент, който беше убил трима от терористите в Хайд Парк в утрото на похищението на Елизабет.

До вечерта в Парламента бяха отправени настойчиви искания правителството на Нейно величество и тайните служби да изяснят събитията, които бяха довели до освобождаването на госпожица Холтън. Подобни искания бяха отправени и в западноевропейските столици, както и във Вашингтон, където репортерите и членовете на

Конгреса призоваха Белия дом да обясни какво знае президентът за участието на Алон в случая. Противниците на президента заявиха, че агентите на американското разузнаване и израелските им колеги вероятно са упражнили насилие в Европа в безумния си стремеж да открият госпожица Холтън преди крайния срок и да я освободят. Какво се беше случило в действителност? Бяха ли заобиколени и нарушени законите? И ако да, от кого?

Притиснато от въпросите на местната и чуждестранната преса, правителството на Израел наруши официалното си мълчание по случая на следващата сутрин. Говорителка на кабинета на министър-председателя призна, че тайните разузнавателни служби на Израел действително са съдействали на американското разузнаване. После даде ясно да се разбере, че естеството на това съдействие никога няма да бъде разкрито. Що се отнася до предложенията Габриел Алон да замине за Лондон и Вашингтон, за да вземе участие в официалното разследване, отговорът ѝ беше доста неясен. Алон бил в продължителен отпуск по лични причини, обясни тя, и местонахождението му било неизвестно на израелското правителство.

* * *

Ако бяха предприели сериозен опит да го открият, а те най-вероятно не бяха, щяха да го намерят да си почива кротко в малкия си спретнат апартамент на улица „Наркис“. Беше преживявал подобни бури и преди и знаеше, че най-добрият начин да се справи с тях е да закове вратите и прозорците си и да запази мълчание.

Нараняванията му бяха толкова сериозни, че нямаше сили за нищо. Вследствие на няколкократния побой от страна на похитителите му и на катастрофата, която преживя при операцията за спасяването му, Габриел имаше множество счупени и пукнати кости, десетки разкъсвания по лицето и тялото и огромни синини по крайниците. Коремът го болеше толкова силно, че не можеше да приема храна, а два дни след завръщането си в Йерусалим установи, че не може да извърне глава. Един лекар, който работеше за Службата, дойде да го прегледа и откри, че Габриел има недиагностицирана до момента

травма на врата, заради която се налагаше няколко седмици да носи специална обездвижваща яка.

В продължение на две седмици той не мръдна от леглото. Въпреки че често му се налагаше да се лекува и възстановява, неспокойната му натура го превръщаше в лош пациент. За да запълва с нещо дългите часове, Алон усърдно следеше отразяването на собствения му случай във вестниците и по телевизията. С натрупването на доказателства за израелското участие в събитията растеше и броят на протестите от страна на ислямските общности в Европа и техните поддръжници колаборационисти от левите европейски партии. Ужасът от лондонските атентати и отвличането на Елизабет Холтън, изглежда, бързо бе забравен и бе заменен с всеобщо европейско възмущение от методите, които са били използвани за откриването и спасяването ѝ. Споразуменията на Шамрон с министерствата на правосъдието и разузнавателните служби на Европа скоро загубиха давност. Започнаха отново да издирват Габриел: в Нидерландия и Дания искаха да го разпитат за смъртта на Ибрахим Фаваз, а във Великобритания — за ролята му в спасяването на Елизабет Холтън.

Бушуваше и още една буря, която остана почти незабелязана от световните медии и от защитниците на човешките права, които, изглежда, бяха обсебени от предполагаемите престъпления на Габриел и неговия екип. Отвъд западната граница на Израел, в Египет, режимът на Хосни Мубарак се разправяше с подклаждания от „Мечът на Аллах“ бунт по начина, по който се бе справял с всички ислямски предизвикателства в миналото — чрез груба сила и безмилостна бруталност. Службата бе получила сведения за улични сражения между армията и ислямистите от делтата на Нил до Горен Египет. Имаше сведения и за кланета, бързи екзекуции, широко използване на мъчения и концентрационен лагер в Западната пустиня, където били затворени без съд хиляди екстремисти. Изготвената от Службата оценка завършваше със заключението, че Мубарак вероятно ще потуши бунта и поне за момента западната граница на Израел не е застрашена от нова ислямска република. Но на каква цена? „Репресиите създават екстремисти — заключаваха експертите, — а екстремистите извършват ужасни терористични актове“.

В средата на януари Габриел се почувства достатъчно силен, за да стане от леглото. Лекарят го навести отново и след като прегледа врата му, обяви, че вече се е възстановил и може да махне яката. Нетърпелив да се откъсне от неприятните събития, които го върхлитаха отвсякъде, Алон се съсредоточи върху планирането на сватбеното тържество. Прекарваше часове във всекидневната с Киара, разлистваше покорно лъскави списания за младоженци и участваше в обсъждането на важни подробности около храната и цветята. Спряха се на дата в средата на май и изготвиха списък на гостите, който включваше седемстотин имена. След двучасов ожесточен спор намалиха списъка само с двайсет души. Седмица по-късно, когато синините по лицето му избледняха до приемлива степен, те се пристрашиха да обиколят заедно Йерусалим, за да огледат балните зали на хотелите и други подходящи за церемонията места. След като се осведоми за броя на гостите им, координаторът по организирането на специални събития в хотел „Цар Давид“ им предложи шеговито да направят сватбата на стадион „Теди Колек“^[1] — предложение, което Киара изобщо не намери за смешно. Докато шофираше по краткия път обратно към улица „Наркис“, тя не спря да се цупи.

— Може би правим грешка — каза внимателно Габриел.

— Пак започваш.

— Нямам предвид сватбата, а *мащабите* ѝ. Може би ни трябва малко частно тържество. Само с роднини и приятели. *Истински* приятели.

Тя въздъхна тежко.

— Нищо не би ме направило по-щастлива.

В началото на февруари Габриел изпита непреодолимо желание да се залови с някаква работа. Една сутрин в десет часа той излезе от дома си на улица „Наркис“ и отиде с колата до Израелския музей, за да провери дали нямат нещо, с което да запълни времето си. След кратка среща с уредника на отдела за европейско изкуство той си тръгна от музея с прекрасна картина на Рембранд, озаглавена съвсем подходящо „Свети Петър в тъмницата“. Картината беше в доста добро състояние, нуждаеше се само от почистване на лаковото покритие и лека реставрация. Сложи я в свободната спалня в апартамента, но Киара се оплака от миризмата на разтворителите му и го помоли да си намери подходящо ателие. Той откри едно в колонията на художниците —

беше с изглед към долината Хином — и прекара в него голяма част от следващата седмица.

Покрай картината на Рембранд дните му най-сетне се върнаха към обичайния ред. Ходеше рано в ателието и работеше до обяд, обядваше с Киара, после се връщаше в ателието и стоеше там до мръкнало. Веднъж или два пъти седмично приключваше работа порано и отиваше в психиатричната клиника „Маунт Херцел“, за да прекара известно време с Леа. Бяха минали много месеци от последното му посещение и първите три пъти тя не го разпозна. При четвъртата му визита Леа го поздрави по име и му поднесе бузата си за целувка. Той изнесе инвалидната ѝ количка в градината и я настави под едно маслиново дърво — същото маслиново дърво, което бе видял в сънищата си, докато бе пленник на „Мечът на Аллах“. Тя постави дланта си върху лицето му. Осеяната ѝ с белези от изгаряния кожа беше студена.

— Пак си воювал — каза Леа.

Той кимна бавно.

— С „Черният септември“ ли?

— Това беше отдавна, Леа. Те вече не съществуват.

Тя погледна ръцете му. По тях имаше цветни петна.

— Пак ли рисуваш?

— Реставрирам.

— Ще поработиш ли и върху мен, когато приключиш?

По бузата му се търколи сълза. Тя я избърса и погледна отново ръцете му.

— Защо не носиш венчална халка?

— Още не сме се оженили.

— Колебаеш ли се?

— Не, Леа, не се колебая.

— Тогава какво чакаш? — Тя внезапно погледна настрани и светлината изчезна от очите ѝ. — Виж снега, Габриел. Не е ли прекрасен?

Той се изправи и закара количката ѝ обратно в клиниката.

[1] Един от най-модерните стадиони в Израел, който побира 21 600 зрители. — Б.пр. ↑

61. ЙЕРУСАЛИМ

Габриел се завърна на улица „Наркис“ под внезапно рухналия проливен дъжд. Той влезе в апартамента си и откри, че масата е сервирана за четирима, а във въздуха се носи аромат на печено пиле и на прословутите патладжани с марокански подправки на Геула Шамрон. Дребна слабичка жена с тъжни очи и буйна прошарена коса, тя седеше на дивана до Киара и разглеждаше снимки на сватбени рокли. Габриел я целуна по бузата, която излъчваше лек аромат на люляк и беше гладка като коприна.

— Къде е Ари? — попита я.

Тя посочи към балкона.

— Кажи му да пуши по-малко, Габриел. Ти си единственият, в чиито думи се вслушва.

— Сигурно ме бъркаш с някого, Геула. Съпругът ти има завидната способност да чува само това, което иска, а аз съм последният човек, в чиито думи се вслушва.

— Ари твърди друго. Той ми разказа как сте се скарали в Лондон. Каза, че дори не е направил опит да те разубеждава да доставиш парите, защото знаел, че вече си взел решение.

— Щях да постъпя по-мъдро, ако се бях вслушал в съвета му.

— Но тогава американското момиче щеше да е мъртво. — Тя поклати глава. — Не, Габриел, ти постъпи правилно, независимо от нещата, които говорят сега за теб в Лондон и Амстердам. Когато бурята премине, ще се опомнят и ще ти благодарят.

— Сигурен съм, че ще стане точно така, Геула.

— Отиди при него. Мисля, че е малко потиснат. Не е лесно да остаряваш.

— На мен ли го казваш?

Той си наля чаша червено вино и я отнесе на балкона. Шамрон седеше на стол от ковано желязо под сенника и гледаше как дъждовната вода капе от листата на евкалиптовото дърво. Алон измъкна цигарата от пръстите му и я хвърли през парапета върху мокрия тротоар.

— В тази страна е забранено да се прави боклук — отбеляза Ари. — Откъде идваш?

— Ти ми кажи.

— Да не намекваш, че те следя?

— Не намеквам нищо. Знам, че ме следиш.

— Това, че си у дома, не означава, че си в безопасност. Имаш прекалено много врагове, за да се разхождаш наоколо без телохранители; прекалено много врагове, за да работиш в открито ателие с изглед към стените на Стария град.

— Киара не ми позволява да работя в апартамента. — Габриел се отпусна на стола до Шамрон. — Сърдит си ми, защото работя в ателие до Стария град или защото не работя за теб?

Стареца демонстративно запали нова цигара, но не каза нищо.

— Реставрацията ми помага, Ари. Винаги ми е помагала. Кара ме да забравя.

— Да забравиш кое?

— Как убих трима души в Хайд Парк. Как застрелях един мъж на моравата пред Уестминстърското абатство. Как убих Ишак в една нива в Есекс. Да продължавам ли?

— Недей — каза Шамрон. — А когато приключиш с картината на Рембранд? Тогава какво?

— Имам късмет, че съм жив, Ари. Всичко ме боли. Остави ме да се излекувам. Остави ме да се порадвам на живота няколко дни, преди да започнеш да ме тормозиш да се върна обратно в Службата.

Шамрон продължи да пуши цигарата си и да гледа мълчаливо дъжда. Като всеки обикновен мирянин, той не измерваше хода на времето с еврейските празници, а с ритъма на природата: денят, в който заваля дъжд, денят, в който дивите цветя цъфнаха в Галилея, денят в ранната есен, когато задуха студеният вятър. Според Алон, той може би се питаше още колко такива природни цикли ще преживее.

— Тази сутрин посланикът ни в Лондон получи доста забавно писмо от Министерството на вътрешните работи — наруши мълчанието Стареца.

— Нека да отгатна — каза Габриел. — Искат да дам показания пред комисията, която разследва отвличането и освобождаването на Елизабет Холтън.

Ари кимна утвърдително.

— Показахме недвусмислено на британците, че ще трябва да извършат официалното си разследване без съдействие от наша страна. Няма отново да даваш показания както пред американския Конгрес след случая във Ватикана. Няма да се връщаш в Англия, освен ако не ти предложат рицарско звание. — Шамрон се усмихна. — Представяш ли си?

— В Източен Лондон ще настанат размирици — вметна Алон. — А отношенията ни с МИ5 и МИ6? Няма ли да охладнеят сериозно, ако откажа да дам показания?

— Точно обратното. През последните няколко дни контактувахме с шефовете и на двете служби и те ни заявиха недвусмислено, че последното нещо, което искат, е да даваш показания. Впрочем имаш много поздравии от Грeъм Сиймор.

— Има и друга основателна причина да стоя далеч от Лондон — додаде Габриел. — Ако се съглася да дам показания, разследването неизбежно ще се фокусира върху нас и греховете на израелците. А ако не се съглася, ще бъдат принудени да се заемат с истинския проблем.

— И какъв е той?

— Лондонистан — отговори Алон. — Те са позволили столицата им да се превърне в сборен пункт, в духовна Мека и безопасен пристан за всевъзможни ислямистки терористи. А това е заплаха за всички нас.

Ари кимна в знак на съгласие и вдигна очи към Габриел.

— И какво друго правиш, освен че реставрираш тази картина на Рембранд и ходиш при Леа в „Маунт Херцел“?

— Виждам, че шпионите ти предоставят доста подробни доклади.

— Така са инструктирани. Как е тя?

— Понякога има моменти на просветление — отговори Габриел. — *Истинско* просветление. Понякога вижда нещата по-ясно от мен. Винаги е било така.

— Само не ми казвай, че отново си се разколебал.

— Точно обратното. Твоите шпиони не те ли информираха, че търся място за церемонията?

— Всъщност ми казаха. Позволих си да помоля в Шабак да разработят план за сватба с подобни мащаби. Но се опасявам, че поради неизбежните предохранителни мерки събитието няма да

прилича особено на сватба. — Той смачка бавно цигарата си. — Ще приемеш ли съвет от един старец?

— С удоволствие.

— Може би двамата с Киара трябва да помислите за нещо по-камерно и задушевно.

— Вече го направихме.

— Харесали ли сте някаква дата?

Алон му каза.

— През май? Защо ще чакате до май? Нищо ли не научи от този случай? Животът е ценен, Габриел, и ужасно кратък. През май може вече да не съм жив.

— Боя се, че ще се наложи да изчакаш дотогава, Ари. Киара се нуждае от време да планира събитието. Не можем да го направим по-скоро.

— Да планира? Какво има да планира? Двамата с теб можем да организираме всичко за един следобед.

— Сватбите не са операции, Ари.

— Кой мисли така?

— Киара.

— Разбира се, че са операции. — Той удари с юмрук облегалката на стола си. — Тя е трябвало да изтърпи толкова колебания и глупости от твоя страна. Ако бях на твое място, щях да организирам сам сватбата и да я изненадам.

— Киара е италианска еврейка, Ари. Доста е темпераментна и не обича изненадите.

— Всички жени обичат изненадите, глупчо.

Габриел трябваше да признае, че идеята му харесва.

— Ще ми трябва помощ.

— Ще ти я осигурим.

— Къде?

Шамрон се усмихна.

— Глупаво момче.

* * *

Те бяха тъмната страна на една тъмна служба, онези, които вършеха нещата, които никой друг не искаше или не смееше да свърши. Но в досегашната история на отдел „Специални операции“ никой никога не беше планирал сватба, във всеки случай не и истинска.

На следващата сутрин се събраха в стая 456В — тайното убежище на Габриел на булевард „Цар Саул“: Яков и Йоси, Дина и Римона, Мордекай и Овед, Михаил и Ели Лавон. Алон отиде в предната част на стаята и закачи на таблото снимка на Киара.

— След десет дни ще се венчая за тази жена — каза им той. — Сватбата трябва да представлява всичко, което Киара желае, като същевременно тя не трябва да узнава или подозира каквото и да било за подготовката. Необходимо е да действваме бързо и да не допускаме никакви грешки.

Както всички добри операции, и тази започна със събиране на информация. Те прегледаха сватбените списания за издайнически бележки и разпитаха внимателно Габриел за всичко, което някога е споделяла с него. Неудовлетворени от отговорите му, на следващия следобед Дина и Римона поканиха Киара на обяд в модерен ресторант в Тел Авив. Върнаха се на булевард „Цар Саул“ леко подпийнали, но въоръжени с цялата информация, от която се нуждаеха.

На следващата сутрин Габриел и Киара бяха събудени в дома им на улица „Наркис“ от служител на „Личен състав“, който уведоми Киара, че е закъсняла за някакъв физически преглед. Днес имало свободна пролука, добави служителят. Дали ѝ било възможно да отиде веднага на булевард „Цар Саул“? Понеже нямаше нищо по-добро за правене през този ден, тя се съгласи и в десет часа беше подложена на доста подробен преглед от двама работещи за Службата лекари, единият от които в действителност не беше никакъв лекар, а шивач от отдел „Промяна на самоличността“. Той не се интересуваше от неща като кръвно налягане и пулс, а от дължината на ръцете и краката ѝ, от гръдната обиколка и тази на талията ѝ. По-късно следобед въпросният човек се промъкна в стая 456В и попита Алон дали да предвиди в дрехата място за оръжие. Габриел му отговори, че това не е необходимо.

Три дни преди уречения срок всичко беше готово, освен самата Киара. За тази фаза на операцията Алон ангажира Геула Шамрон,

която ѝ телефонира по-късно същата вечер и я попита дали могат да отидат в Тиберия в събота за партито изненада по случай рождения ден на Шамрон. Младата жена прие поканата, без дори да си направи труда да се допита до Габриел, и му каза къде ще ходят през уикенда едва на вечеря.

— На колко години става Ари? — попита го Киара.

— Това е грижливо пазена държавна тайна, но има слухове, че е участвал във въстанието срещу римското управление.

— Знаеше ли, че е роден през март?

— Разбира се — отвърна бързо той.

Всъщност рожденият ден на Ари беше в края на август и последният човек, който се бе опитал да организира парти изненада за Шамрон, още накуцваше. Но Киара не знаеше това. Тя не знаеше нищо.

* * *

Не спря да вали през цялата седмица — обстоятелство, което не бяха взели под внимание при планирането, но в събота сутринта слънцето грееше ярко и пречистеният въздух ухаеше на италиански кедр, жасмин и евкалипт. Те спаха до късно и закусиха мързеливо на балкона, после събраха малко багаж в една пътническа чанта и заминаха за Галилея.

Габриел мина през Баб ал Уад до крайбрежната равнина, после зави на север към Долината на Израил. Там спряха за няколко минути, за да вземат Ели Лавон от разкопките на Тел Мегидо, след това продължиха към Тиберия. Меденожълтата вила на Шамрон се намираше на няколко километра северно от града върху скална тераса, надвиснала над Генисаретското езеро. По стръмната алея бяха наредени две дузини коли, а в предния двор бе паркиран голям американски шевролет с дипломатически номер. Ейдриън Картър и Сара Банкрофт стояха до парапета на терасата и си бърбеха с Узи Навот и Бела.

— Геула не ми каза, че ще идва и Картър — обади се Киара.

— Сигурно е забравила да го спомене.

— Как би могла да забрави да спомене, че заместник-директорът на ЦРУ ще идва чак от Вашингтон? И какво прави тук Сара?

— Геула е възрастна жена, Киара. Остави я на мира.

Габриел слезе от колата, преди да е успяла да му зададе друг въпрос, после извади пътната чанта от багажника и поведе Киара нагоре по стълбите. Геула ги очакваше в преддверието. Мебелите в големите стаи бяха изчезнали и на тяхно място имаше няколко кръгли маси. Киара огледа обстановката и букетите с цветя, после мина покрай домакинята и излезе на терасата, където сто бели стола бяха наредени в симетрични редици около окичена с цветя хула^[1]. Тя се обърна към Габриел, зяпнала от изненада.

— Какво става тук?

Той вдигна пътната чанта и каза:

— Ще я занеса в нашата стая.

— Габриел Алон, върни се!

Киара го последва, подтичвайки след него по коридора към стаята им. Когато влезе вътре, видя роклята върху леглото.

— Боже мой, Габриел, какво си направил?

— Поправих всичките си грешки, надявам се.

Тя се хвърли на врата му и го целуна, после прокара ръка през косата си.

— На нищо не приличам. Какво да правя?

— Доведохме фризьорка от Тел Авив. И то първокласна.

— А семейството ми?

Той погледна часовника си.

— Докарахме ги от Венеция с чартърен полет. Кацнаха на летище „Бен Гурион“ преди двацет минути. В момента летят насам с хеликоптер.

— А пръстените?

Габриел извади от джоба на якето си малка кутия за бижута и я отвори.

— Красиви са — каза Киара. — Помислил си за всичко.

— Сватбите са като операции.

— Не, не са, глупчо. — Плесна го игриво по ръката. — В колко часа ще започне церемонията?

— В колкото кажеш.

— Кога залязва слънцето?

— В пет часа и осем минути.

— Ще започнем в пет и девет. — Тя го целуна отново. — И не закъснявай.

[1] Балдахин, под който стоят младоженците. Той символизира единението и хармонията помежду им, а четирите отворени страни означават и обвързаност на двойката с обкръжаващия свят. — Б.пр. ↑

62. ЙЕРУСАЛИМ

— С твоя екип проведохте забележителна операция — отбеляза Ейдриън Картър.

— Коя?

— Сватбата, разбира се. Жалко, че операцията в Лондон не мина също толкова гладко.

— Ако беше минала гладко, нямаше да си върнем Елизабет.

— Вярно е.

Един сервитър се приближи до масата им и доля кафе на Картър. Габриел се обърна и погледна стените на Стария град, които проблясваха меко под нежната слънчева светлина. Беше понеделник сутрин. Картър се бе обадил в апартамента му в седем, за да провери дали случайно не е свободен за закуска. Алон се бе съгласил да се срещнат тук, в ресторанта на терасата на хотел „Цар Давид“, защото знаеше, че Ейдриън Картър не прави нищо случайно.

— Защо си още в Йерусалим, Ейдриън?

— Официално съм тук, за да проведе среща с агентите от нашата местна централа. Неофициално — за да се видя с теб.

— И Сара ли е тук?

— Тръгна си вчера. За съжаление трябваше да използва граждански полет. — Картър поднесе чашата с кафето към устата си, но не отпи, а остана загледан в Габриел. — Случвало ли се е нещо между вас двамата, за което трябва да знам?

— Не, Ейдриън, нищо не се е случвало между нас нито по време на тази операция, нито при предишната. — Алон разбърка киселото си мляко. — Затова ли остана в Йерусалим? За да ме попиташ дали съм спал с една от служителките ти?

— Не, разбира се.

— Тогава защо си тук, Ейдриън?

Картър бръкна в горния преден джоб на самото си, марка „Брукс Брадърс“, извади един плик и го подаде на Габриел. Лицевата страна на плика беше чиста, но щом го обърна, Алон видя, че на капака има надпис, напечатан на машина: *Белият дом*.

— Какво е това? Покана за барбекю в Белия дом?

— Бележка — отговори Ейдриън, после добави някак педантично: — От президента на Съединените американски щати.

— И сам виждам това. Какво пише вътре?

— Нямам навика да чета чужда поща.

— А би трябвало.

— Предполагам, че президентът иска да ти благодари за това, което направи в Лондон.

— Щеше да е по-добре да го бе направил публично преди месец, когато ме въртяха на шиш.

— Повярвай ми, Габриел. Ако се беше изказал публично в твоя подкрепа, сега щеше да имаш още повече неприятности. Тези неща често имат обратен ефект и понякога най-доброто, което можеш да направиш, е да не правиш нищо.

Един облак закри слънцето и за момент температурата сякаш спадна с няколко градуса. Алон отвори бележката, прочете я набързо и я пхна в джоба на якето си.

— Какво пише?

— Лично е, Ейдриън, и ще си остане такава.

— Добър човек — отбеляза Картър.

— И ти ли получи такава?

— Бележка от президента? — Той поклати глава. — Опасявам се, че положението ми е малко незавидно в момента. Не е ли удивително? Освободихме Елизабет, а сега сме под обсада.

— И това ще премине, Ейдриън.

— Знам. Но не ми помага особено. В Лангли има няколко млади бунтари, които смятат, че твърде дълго съм на този пост. Казват, че съм се издънил. Че не е трябвало да ти отстъпвам по-голямата част от операцията.

— Смяташ да се оттеглиш ли?

— Не — отговори решително Картър. — Светът е твърде опасно място, за да бъде оставен в ръцете на млади бунтари. Смятам да остана на поста си, докато спечелим войната срещу тероризма.

— Надявам се, че си роден във фамилия на дълголетници.

— Дядо ми доживя до сто и четири.

— А Сара? Тя пострада ли по някакъв начин?

— Не — каза Ейдриън. — Само шепа хора знаят, че изобщо е участвала.

Слънцето отново се показва иззад облаците. Докато Габриел си слагаше слънчевите очила, Картър извади от самото си втори плик.

— Този е от Робърт Холтън. Опасявам се, че знам какво пише вътре.

Алон го отвори: кратка ръкописна бележка и чек на негово име на стойност десет милиона долара. Прибра писмото и върна чека на Картър.

— Сигурен ли си, че не искаш да размислиш?

— Не искам тези пари, Ейдриън.

— Те ти се полагат. Ти рискува живота си, за да спасиш дъщеря му, при това неведнъж, а *два пъти*.

— Така правим ние — рече Габриел. — Кажи му, че му благодаря, но не ги искам.

Картър остави чека на масата.

— Имаш ли нещо друго за мен, Ейдриън?

Американецът кимна утвърдително и погледна към стените на Стария град.

— Имам едно име — каза той.

— Сфинкса?

Картър кимна. Сфинкса.

* * *

Гласът му — и без това тих — се снижи до шепот. Изглежда, преди да дойде в Израел за сватбата на Габриел, Картър се бе отбил за кратко в Южна Франция, при това не на почивка — той не бе почивал истински от 11 септември насам, — а за да проведе една операция. Целта на тази операция беше не друг, а принц Рашид бен Султан, който пристигнал на Ривиерата, за да се отдаде на хазарт в казината на Монако. Принцът играл зле и загубил доста пари — факт, който пуританът Картър явно бе счел за особено обиден, — а когато на следващата сутрин се върнал на летището в Ница в нетрезво състояние, заварил Ейдриън и членовете на един паравоенен отряд на ЦРУ да си почиват в луксозната обстановка на личния му „Боинг-747“.

Картър показал на ядосания принц пълното му с грехове досие, изготвено от ЦРУ, грехове, които включваха финансова подкрепа за Ал Кайда, за чуждестранните бойци и сунитските бунтовници в Ирак, както и за египетската военна групировка „Мечът на Аллах“, която наскоро бе похитила кръщелницата на президента на Съединените американски щати. После Ейдриън му дал възможност да избира — пътуване до Рияд или до залива Гуантанамо^[1], Куба.

— Прилича ми на наша операция — отбеляза Габриел.

— Да, доста прилича на операция на Службата.

— Обзалагам се, че принцът е избрал Рияд.

— Това беше единственото му мъдро решение през онази нощ.

— Какво му струваше пътуването до вкъщи?

— Едно име — отговори Картър. — Въпросът сега е какво да правим с това име. Едната възможност е да действаме съвместно с египетските ни колеги и да изпратим този приятел на съд в Съединените щати. Така справедливостта ще възтържествува, но на определена цена. По време на процеса ще излязат наяве връзките ни с Египетската служба за сигурност. Освен това ще се сдобием с още един затворник от „Мечът на Аллах“, когото те несъмнено ще се опитат да освободят, излагайки на опасност живота на американски граждани.

— А ние не можем да го допуснем.

— Не, не можем — съгласи се Ейдриън. — Кое то ни води до възможност номер две: да се справим тихомълком с проблема.

— Нашият любим метод.

— Точно така.

Габриел протегна ръка. Картър бръкна отново в джоба си и извади парче хартия. Алон прочете написаното върху нея и се усмихна.

— Можеш ли да се погрижиш да изчезне? — попита Ейдриън.

— Не би трябвало да е проблем — отвърна Габриел. — Но се опасявам, че за целта ще трябва да похарчим малко пари в Кайро.

Картър му подаде чека на Робърт Холтън.

— Това ще стигне ли, за да бъде свършена работата?

— Даже ще остане. Но какво да правя с рестото?

— Задръж го.

— Може ли да убия и принца?

— Може би следващия път — отговори Ейдриън. — Още кафе?

[1] През 2002 г. в американската военна база в Гуантанамо е построен строго охраняван военен затвор за лица, заподозрени в терористична дейност, придобил печална слава с изключително суровите методи за разпит на затворниците. — Б.пр. [↑](#)

63. КИПЪР

Три дни по-късно Габриел напусна Йерусалим и замина за Кипър. Киара го помоли да я вземе със себе си, но той отказа. Враговете му бяха отнели една съпруга и нямаше намерение да загуби втора.

Влезе в страната с израелски паспорт с името Гидеон Аргов и каза на кипърските митничари, че целта на посещението му е почивка. След като нае кола под наем — мерцедес С клас, — която огледа внимателно, той потегли по южното крайбрежие към една позната вила край морето. Тъй като Вазир ал Заят не бе уточнил кога точно ще пристигне, Алон се отби в един минимаркет и си купи храна за три дни.

Мартенското време беше необичайно меко за сезона и той прекара първия ден в почивка на терасата с изглед към Средиземно море, като се измъчваше от вина, че е оставил Киара в Йерусалим. На втория ден му доскуча, потърси в интернет информация за магазини, предлагащи художествени материали, и откри един, който се намираше в селище на няколко километра нагоре по крайбрежието. Остатъка от следобеда прекара в скициране на вилата, а на третия ден надвечер вече рисувахе с акварелни бои приличен морски пейзаж, когато забеляза колата на Ал Заят да се приближава по пътя от Ларнака.

Срещата им протече спокойно под слабата слънчева светлина на терасата. Вазир пресушаваше бавно бутилката си с малцово уиски, а Габриел пиеше минерална вода с резенчета лимон. Дълго време двамата коментираха положението в Египет, но когато слънцето започна да потъва бавно в морето, Алон насочи разговора към истинската причина, поради която бе помолил Ал Заят да дойде в Кипър — името, което бе получил по-рано същата седмица в Йерусалим от Ейдриън Картър. Щом го чу, Вазир се усмихна и отпи от уискито си.

— От известно време и ние подозираме професора — каза той.

— През последната година е бил в Париж, където е работил над книгата си в така наречения Институт за изследване на исляма. Той е

всеизвестен център за джихадска дейност, финансиран отчасти от принц Рашид. Напуснал е Париж един ден след Коледа и се е върнал в Кайро, за да продължи да преподава в Американския университет.

— Обзалагам се, че искаш добрият професор да излезе в творчески отпуск?

— Завинаги.

— Ще ти излезе доста скъпо.

— Повярвай ми, Вазир, парите не са проблем.

— Кога искате да го направите?

— През май — отговори Габриел. — Преди да настъпят големите горещини.

— Само се погрижи работата да бъде свършена чисто. Не искам да предизвикаш хаос в града ми.

След един час Ал Заят напусна вилата с куфарче, в което имаше половин милион долара. На следващата сутрин Алон изгори скиците и акварела и отлетя за вкъщи, където го очакваше Киара.

64. КАЙРО

Името в списъка с резервации накара господин Катуби — главен портиер на хотел „Интерконтинентал“ в Кайро — да потръпне. „Сигурно има някаква засечка в компютърната система“ — рече си той, докато се взираше невярващо в името. Това определено трябваше да е някой друг хер Йоханес Клемп. Онзи със сигурност не би се върнал отново тук. Несъмнено ставаше въпрос за някакво ужасно недоразумение. Той вдигна телефона и се обади в „Резервации“, за да провери дали гостът има някакви специални изисквания. Списъкът се оказа толкова дълъг и подробен, че на момичето му трябваха три минути, за да го прочете.

— Колко дълго възнамерява да остане при нас?

— Седмица.

— Ясно.

Портиерът затвори телефона, после прекара остатъка от сутринта в сериозен размисъл дали да не си вземе едноседмичен отпуск. Накрая реши, че подобна постъпка би била проява на страхливост и ще причини незаслужени трудности на колегите му. В три и половина следобед застана решително в средата на луксозното фойе, сложил ръце зад гърба и с предизвикателно вдигната брадичка — като войник, изправен пред взвод за разстрел, когато хер Клемп влезе през въртящите се врати, облечен в черен костюм и с вдигнати върху посребрената му коса слънчеви очила.

— Катуби! — извика весело той, докато се приближаваше към вцепенения дребен портиер с протегната като байонет ръка. — Надявах се, че още сте тук.

— Някои неща в Кайро никога не се променят, хер Клемп.

— Точно затова го обичам. Влиза ти под кожата, нали?

— Също като праха — потвърди господин Катуби. — Ако мога да сторя нещо за вас, което би направило престоя ви тук още по-приятен, само кажете.

— Непременно ще ви кажа.

— Знам.

Господин Катуби подготви себе си и служителите си за буря от оплаквания, тиради и лекции за египетската некомпетентност. Но през следващите четиридесет и осем часа му стана ясно, че хер Клемп коренно се е променил. Германецът обяви стаята си — обикновена единична стая на един от последните етажи в северната част на сградата, от която се откриваше изглед към площад „Тахрир“ и комплекса на Американския университет — за истинско райско кътче. Храната, заяви той възторжено, била амброзия. А обслужването — единствено по рода си. Хер Клемп излизаше да разглежда забележителностите на града сутрин, когато все още беше хладно, и прекарваше следобедите си в почивка край басейна. Щом започнеше да се здрачава, се оттегляше кротко в стаята си. Господин Катуби откри, че копнее за стария хер Клемп — онзи, който мърмеше камериерките, че не са оправили както трябва леглото му, или се караше на обслужващия персонал, защото съсипвали дрехите му. Вместо това, германецът мълчеше като всеки доволен клиент.

В предпоследния ден от планувания си престой хер Клемп се появи в 18:30 часа във фойето, облечен за вечеря. Той помоли господин Катуби да му запази маса във френско бистро в квартал Замалек за осем часа, после излезе през въртящите се врати и изчезна в спусналия се над Кайро здрач. Господин Катуби се загледа след него, после посегна към телефона, без да подозира, че вижда хер Клемп за последен път.

* * *

Сребристият „Мерцедес“ седан беше паркиран на улица „Мохамед“, от която се виждаше паркингът на Американския университет. Мордекай седеше спокойно зад волана. Михаил се бе разположил до него на пасажерската седалка и барабанеше нервно с пръсти по бедрото си. Габриел се намести на задната седалка и затвори тихо вратата. Михаил продължи да барабани дори и след като Алон го помоли да престане.

Пет минути по-късно Михаил каза:

— Ето го твоето момче.

Габриел видя как високият слаб египтянин в западно облекло подаде няколко пиастри на нубиеца, който охраняваше паркинга, и седна зад волана на един „Фиат“ седан. След трийсет секунди мъжът мина покрай тях и продължи към площад „Тахрир“. Светофарът преди площада светна в червено. Фиатът спря. Сфинкса беше предпазлив човек.

— Направи го сега — каза Габриел.

Михаил направи подканващ жест към детонатора.

— Сигурен ли си, че не искаш ти да го натиснеш?

— Просто го направи, Михаил, преди да се е сменила светлината на светофара.

Младият мъж натисна детонатора. Секунда по-късно малкият експлозивен заряд, скрит в облегалката за глава, избухна с ослепителнобяла светлина. Михаил отново забарабани с пръсти. Мордекай включи на скорост и пое към Синай.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Агентът“ е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са плод на въображението на автора. Всяка прилика с действителни лица, били те живи или мъртви, предприятия, компании, събития или места е напълно случайна. Джамията „Ал Хиджра“ не съществува, въпреки че нито едно посещение на Амстердам не би било пълно без разходка през оживения открит пазар на улица „Тен Кате Страат“. Доколкото ми е известно, няма никакъв Институт за изследване на исляма в Париж и никакъв Съвет по ислямските въпроси в Копенхаген. Посетителите на Парламент Скуеър в Лондон напразно ще търсят пейка, на която да седнат, защото такава не съществува. Коледната служба в Уестминстърското абатство обикновено се провежда следобед, а не сутрин. Фаулнес Пойнт, макар че има двеста обитатели, в действителност е военна зона с ограничен достъп, затова надали е най-подходящото място за оставянето на тридесет милиона долара откуп. Онези, които желаят да посетят Фаулнес, могат да го направят, като се сдобият с пропуск от Министерството на отбраната или като си запазят маса за обяд в кръчмата „Джордж енд Дрегън“ в Чърч Енд. Поднасям искрените си извинения на управителите на хотелите „Европа“ и „Д'Англетер“, че проведох разузнавателни операции от стаите на великолепните им сгради, без да поискам съгласието им.

„Мечът на Аллах“ е измислена организация, въпреки че произходът, убежденията и действията ѝ са заимствани от реални египетски терористични групировки — като „Ал Гама'а ал Исламия“ и „Ал Джихад“. Ануар Садат наистина е осигурил материална и друг вид подкрепа на египетски ислямисти малко след като е дошъл на власт — необмислен ход, целящ да заздравя позициите му сред народа. Описанието на мъченията, извършвани от Египетската служба за сигурност, се основава на разказите на оцелели жертви. Програмата на ЦРУ, известна като „извънредно екстрадиране“ — практика да се прехвърлят тайно заподозрени в терористична дейност от една

държава в друга, за да бъдат хвърлени в затвора или подложени на разпит, — е добре известна. Била е създадена не от президента Джордж У. Буш, а от неговия предшественик Бил Клинтън.

Данните, които съм използвал, за да илюстрирам терористичната заплаха, пред която сега е изправена Великобритания, както и твърдението, че Обединеното кралство е изместило Съединените щати като главна мишена на Ал Кайда, са взети от доклади на британските полицейски и разузнавателни служби. Възходът на войнстващия ислямизъм в Европа и бързо променящите се демографски характеристики на континента са факт. Професор Бърнард Луис от университета „Принстън“ е изчислил, че до края на столетието по-голямата част от населението на Европа ще бъде мюсюлманско, а Закари Шор заявява в задълбоченото си проучване за бъдещето на Европа, озаглавено „Как се отглеждат Бен Ладеновци“, че „Америка няма да може да познае Европа след няколко десетилетия“. Дали Европа ще остане стратегически съюзник на Съединените щати, или ще се превърне в база за бъдещи нападения на американска земя, все още е неизвестно. Известни са обаче намеренията на Ал Кайда и на джихадистите по света. Мохамед Буйери — безработният марокански имигрант от Амстердам, който уби режисьора Тео ван Гог — ги обяви в манифеста, който прикрепил към тялото на жертвата си с върха на ножа си: „Знам със сигурност, че ти, о, Америка, ще бъдеш унищожена. Знам със сигурност, че ти, о, Европа, ще бъдеш унищожена. Знам със сигурност, че ти, о, Нидерландия, ще бъдеш унищожена“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, както и предишните книги от поредицата за Габриел Алон, нямаше да бъде написан без помощта на Дейвид Бул, който несъмнено е един от най-добрите реставратори в света. Докато подготвях ръкописа, разговарях с много служители на разузнавателни служби, дипломати, посланици и агенти на Бюрото за дипломатическа сигурност — мъже и жени, на които по очевидни причини не мога да благодаря по име. Достатъчно е да кажа, че благодарение на тях знам много повече за процедурите по сигурността в посолствата и за начина, по който Съединените щати биха отговорили на атака като описаната в романа, отколкото бих си позволил да опиша в художествено произведение в напрегнато време като днешното. Бих проявил нехайство обаче, ако не отправя сърдечни благодарности и към Маргарет Тутвайлер — бивш заместник държавен секретар по въпросите на дипломатията, която е била американски посланик в Мароко на 11 септември 2001 г. Нейните описания на онзи ден — някои ужасяващи, други невероятно смешни — ми помогнаха да добия представа за обстановката в едно американско посолство по време на криза. За мен е чест да я нарека свой приятел и да ѝ благодаря за помощта.

Забележителният Боб Удуърд великодушно сподели с мен познанията си за сътрудничеството между ЦРУ и Египетската служба за сигурност. Прочутият вашингтонски ортопед д-р Бенджамин Шефър ме научи как се лекува рана от куршум при полеви условия, а д-р Андрю Пейт — известен анестезиолог от Чарлстън, Южна Каролина, ми разясни страничните ефекти от многократно инжектиране с кетамин и симптомите на идиопатичната пароксизмална вентрикуларна тахикардия. Марта Роджърс — бивш федерален прокурор и доста търсен вашингтонски адвокат в настоящия момент, прегледа частта с делото срещу измисления шейх Абдула. Британският ми редактор Алекс Кларк ме придружи по време на едно фантастично пътуване през Финсбъри Парк и Уолтамстоу в дните след заговора за

бомбен атентат на лондонското летище миналото лято, а Мари-Луиз Вальор Жак и Ларс Шмид Мюлер ме заведоха на туристическа обиколка из Копенхаген, която никога няма да забравя. Специални благодарности на бояджията, който нагруби жена ми и децата ми на улица „Грунбьоргвал“ в Амстердам. Без да иска, той ме вдъхнови за първата глава на романа.

Вземал съм интервюта от много мюсюлмани, докато работех като кореспондент на „Юнайтед Прес Интернешънъл“ в Кайро в края на осемдесетте години, но „Пътешествието на джихадиста“ от Фаваз А. Гергес ми осигури допълнителен поглед върху мисленето на религиозните екстремисти в Египет, както направи и „Портрет на Египет“ от Мери Ан Уийвър. „Докато Европа спи“ от Брус Боуър и „Заплаха в Египет“ от Клер Берлински ми помогнаха да вникна по-дълбоко в дилемата, пред която е изправена Европа днес, особено Нидерландия, а „Лондонистан“ от Мелани Филипс ми помогна да разбера по-добре кризата, която заплашва в момента Великобритания. „Призрачната равнина“ от Стивън Грей съдържа много завладяващи лични истории на хора, които са станали жертва, понякога без основание, на програмата на ЦРУ „извънредно екстрадиране“. „Ето тук“ — мемоарите на Реймънд Сейц за времето, докато е заемал поста американски посланик в Лондон — ми помогна да пресъздам света на Робърт Холтън.

От множество неловки положения ме спаси грижливата и уверена ръка на моя коректор Тони Дейвис, чиито прачичо Джон У. Дейвис е служил като американски посланик в английския кралски двор от 1918-а до 1921 г. Ако той беше победил Калвин Кулидж в надпреварата за президентския пост през 1924 година, броят на американските посланици в Лондон, станали впоследствие президенти, щеше да нарасне до *шест*, вместо сегашните пет. Моят личен редактор и дългогодишен приятел Луис Тоскано направи безброй подобрения на ръкописа, както стори и литературната ми агентка Естер Нюберг от Ай Си Ем, Нью Йорк. Специални благодарности на Крис Донован, който смело се нагърби с част от проучванията, и на един приятел от ФБР, който ми помогна да оправи терминологията си. Специално бих искал да отбележа, че тази книга нямаше да съществува без подкрепата на забележителния екип от

професионалисти в издателство „Пътнам“: Айвън Хелд, Мерилин Дъксуърт и най-вече на моя редактор Нийл Найрън.

Накрая искам да изкажа горещата си благодарност и любов на моите деца Лили и Николас, които прекараха августовската си ваканция в обикаляне на горещи места в Европа, и на съпругата ми — Джейми Гангъл, блестящата кореспондентка на новинарската емисия на „Ен Би Си Тудей“. Тя изслуша търпеливо описанието на сюжета и темите на романа, редактира умело всички чернови и ми помогна да го завърша минути преди крайния срок. Някога Оруел е описал процеса на писане на книга като „ужасна изтощителна борба, подобна на продължителен пристъп на мъчителна болест“. Той обаче е пропуснал да спомене, че единствените хора, страдащи повече от самия писател, са онези, които той най-много обича и които са принудени да живеят с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.